



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie P · número 61

Ple del Parlament

Sessió 30, segona reunió, dimecres 11 de maig de 2022

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al Govern sobre el malbaratament dels diners públics en subvencions als mitjans de comunicació 310-00272/13	3
Pregunta al Govern sobre la posició de Catalunya en el conjunt de l'economia espanyola 310-00277/13	4
Pregunta al Govern sobre el pla director urbanístic d'activitat econòmica de la plana de l'Alt Camp 310-00274/13	6
Pregunta al Govern sobre la indemnització als mossos d'esquadra que van abatre els autors dels atemptats terroristes del 17 i 18 d'agost de 2017 a Barcelona i Cambrils 310-00275/13	8
Pregunta al Govern sobre les llistes d'espera en el sistema públic de salut 310-00276/13	9
Pregunta al Govern sobre els fets succeïts a Bàscara (Alt Empordà) Pregunta al Govern sobre l'impuls al món local 310-00279/13	13
Pregunta al Govern sobre el pla d'acció per combatre la pressió estètica 310-00280/13	14
Pregunta al Govern sobre el desenvolupament econòmic del Penedès 310-00281/13	16
Pregunta al Govern sobre els jutjats de pau 310-00268/13	17
Pregunta al Govern sobre els preus públics universitaris 310-00269/13	19
Pregunta al Govern sobre l'acció internacional del vicepresident 310-00270/13	20
Pregunta al Govern sobre l'aplicació de la Llei 1/2022, de modificació de la Llei 18/2007, la Llei 24/2015 i la Llei 4/2016 per a afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge, i l'obligació dels grans tenidors d'oferir lloguer social 310-00271/13	22

Pregunta al Govern sobre el trencament de les negociacions amb el sector educatiu i la nova convocatòria de vagues 310-00273/13	24
Pregunta al president de la Generalitat sobre la notícia relativa al fet que Carles Puigdemont hagi reconegut que es va reunir amb emissaris de Vladimir Putin 317-00159/13	26
Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment de la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sobre el 25 per cent de castellà a l'escola 317-00154/13	28
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'activació de la llei de política lingüística i la protecció del català a l'escola davant les ingerències dels tribunals 317-00155/13	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre el pla traçat davant del fracàs del model basat en l'organització de grans esdeveniments esportius 317-00157/13	31
Pregunta al president de la Generalitat sobre si se centrarà a millorar la vida dels catalans en lloc de demanar depuracions de responsabilitats al president del Govern espanyol 317-00156/13	33
Pregunta al president de la Generalitat sobre la insuficiència de la depuració de responsabilitats pel Catalangate 317-00153/13	34
Pregunta al president de la Generalitat sobre la línia en què treballa el Govern per a defensar l'escola catalana 317-00160/13	36
Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió de mesures addicionals per a fer front a les conseqüències de la guerra entre Ucraïna i Rússia 317-00158/13	37
Debat sobre l'emancipació juvenil 255- 00004/13	40
Projecte de llei del pla estadístic de Catalunya 2023-2028 i de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya (debat de totalitat) 200-00008/13	83
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a minimitzar les conseqüències de les crisis econòmica i social que pateixen els catalans 302-00143/13	98
Interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'abordar el fenomen de les criptomonedes 300-00168/13	109
Interpel·lació al Govern sobre l'atenció a les víctimes del delictes 300-00163/13	115

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 30.2

La sessió s'obre a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Molt bon dia. Reprenem la sessió.

Pregunta al Govern sobre el malbaratament dels diners públics en subvencions als mitjans de comunicació

310-00272/13

I ho fem amb les preguntes al Govern: pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre el malbaratament dels diners públics en subvencions als mitjans de comunicació. Formula la pregunta el diputat senyor Joan Garriga, del Grup Parlamentari de VOX.

Joan Garriga Doménech

Sí. Señora *consellera*, ¿hasta cuándo piensa tirar el dinero de los catalanes para comprar medios de comunicación?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Vilagrà, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Bon dia, presidenta. Senyor diputat, nosaltres no malbaratem ni un euro en mitjans de comunicació. De fet, el que fem és invertir 17,4 milions d'euros en diferents convocatòries per promoure els mitjans plurals i en català. Per a això, el que fem és invertir, i molt bé, els diners dels catalans i les catalanes.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Mire, señora *consellera*, la Generalitat mantiene un gasto de 250 millones en medios públicos de la corporación. La Generalitat destina unos 35 millones a propaganda institucional en medios de comunicación, y riega con dinero de todos los catalanes más de ciento cincuenta portales que, casualmente, la mayoría son de tendencia separatista y progre.

O sea, el *conseller* de Economia de Junts y la *conselleria* de Esquerra, de Presidència, utilizan las instituciones para comprar voluntades al servicio de su causa. Ejemplos. Publicidad institucional: Grupo Godó, *La Vanguardia*, RAC1, *Mundo Deportivo*, más de 6 millones de euros. Prensa ibérica: *El Periódico*, el *Sport*, 2,7 millones. *Ara*, 1,7; Grup El Punt, 700.000 euros; *El Nacional*, 500.000 euros. Subvenciones prensa escrita, por ejemplo: *El Punt*, 586.000 euros; *La Vanguardia*, 510.000 euros; *Ara*, 380.000 euros; *El Periódico de Cataluña*, 250.000 euros. Y tantos otros medios de comunicación, de televisión y radio, en medios locales.

Ustedes financian los medios de comunicación para implementar principios propios de regímenes totalitarios. Primer principio, de simplificación y de enemigo único: individualizar al adversario en un único enemigo, el Estado, España. Principio de orquestación: si una mentira se repite mil veces se puede convertir en verdad –por ejemplo, «*Espanya ens roba*», cuando quien nos roba realmente es la Generalitat. Principio de transposición: si no pueden negar las malas noticias, inventan otras que las distraigan –por ejemplo, espionajes para tapar la crisis social, económica y

de seguridad que vive nuestra región por su mala gestión. Cuarto, principio de silenciación: acallar al adversario —en este caso, lo hacen con VOX, con la ayuda de medios de comunicación que previamente han regado con dinero de todos los catalanes.

El separatismo, en vez de bajar impuestos a los trabajadores o destinar más recursos para temas sociales urgentes, financia medios públicos y privados, destinando más de 300 millones de euros.

Y yo llego a una conclusión: o los medios catalanes son muy malos y necesitan de financiación pública, de recursos de todos para poder sobrevivir, o ustedes los quieren manipular. Y me quedo con la segunda opción: ustedes quieren tener controlados y comprados los medios de comunicación, porque son unos totalitarios.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Sí; gràcies, presidenta. Bé, respecte als mitjans de comunicació, jo ja els entenc, a vostès. Tenen un somni, que és tornar a l'època del Nodo: un sol canal, en blanc i negre, tot ben controladet, i, així, tranquils i sense cap problema. Però, en tot cas, el que fem el Govern català és destinar recursos a fomentar la pluralitat. Entenc que els hi costi, el concepte, però, en qualsevol cas, és un valor important per a nosaltres. Per què? Doncs per ajudar a mantenir uns mínims de condicions materials, per incentivar els canvis tecnològics importants en el sector, per lluitar contra la desinformació, les *fake news*, per evitar la uniformitat que tant hi els agrada a l'extrema dreta...

I, de fet, Catalunya compta amb un sector privat de comunicació en llengua catalana i occitana que és sòlid, emprenedor, i que volem preservar. Aquest sector contribueix, dia a dia, a la construcció d'un espai català de comunicació. I, tanmateix, es troba en una situació, doncs, de desavantatge competitiu, de certa feblesa, perquè, comparat amb altres mitjans en altres llengües, té un mercat molt més limitat, i això és així. I el que preveu, de fet, la nostra legislació justament és poder fomentar i donar suport als mitjans en llengua catalana i aranesa.

És per això que el Departament de la Presidència ha destinat set línies d'ajuts, d'aquests 17,4 milions d'euros, a edicions en paper, a publicacions, a edicions digitals de titularitat privada, a televisions, a ràdio, a projectes d'entitats per tal d'ajudar a la transició tecnològica. I aquests ajuts el que fan és perseguir, reforçar aquests projectes de mitjans, però també crear ocupació.

I sap quina és la millor notícia? Que ho seguirem fent, que no pararem de fer-ho. Que volem que aquests mitjans de comunicació en català, doncs, segueixin sent importants per a la nostra economia, que volem que segueixin creant valor afegit públic. I el que és més important: ho fem perquè són importants per a la nostra cultura i, sobretot, per a la nostra llengua.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre la posició de Catalunya en el conjunt de l'economia espanyola.

Pregunta al Govern sobre la posició de Catalunya en el conjunt de l'economia espanyola

310-00277/13

Formula la pregunta el diputat senyor Nacho Martín Blanco, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Ignacio Martín Blanco

Sí; gracias, presidenta –¿o debería decir «su excelencia»?–, por concederme la gracia de hablar en esta cámara que usted considera suya, con sus omnímodas y absolutas potestades. Le agradezco su generosidad a la hora de dejarme hablar en esta cámara. (*Remor de veus.*)

Dicho lo cual, señor Giró, decía usted..., deia vostè, senyor Giró, la setmana passada, al Cercle d'Economia, que hem de donar facilitats administratives i hem de procurar un entorn atractiu i estimulants a inversors, emprenedors i investigadors de tot el món. Senyor Giró, jo crec que el problema que té Catalunya i fonamentalment la política catalana és una cosa que deia Bertrand Russell, que és que la humanitat té una doble moral: una que es predica i no es practica, i una altra, que es practica però no es predica. Vostès practiquen tot el que no prediquen i no prediquen allò que practiquen.

La veritat és que, amb la seva política fiscal, el que estan fent és perjudicar sobre manera els interessos materials de Catalunya. Estan perjudicant els empresaris, estan perjudicant els emprenedors, estan perjudicant les famílies treballadores. I, en definitiva, estan perjudicant el progrés econòmic de Catalunya.

A mi m'agradaria, senyor Giró, que vostè em contestés, amb la seva resposta, què estan fent vostès per generar precisament un clima per afavorir aquesta empremoria, aquest caràcter empresarial de la societat catalana; per afavorir, en definitiva, el creixement de l'economia catalana. La veritat és que el fet que Catalunya sigui la comunitat autònoma menys competitiva fiscalment, com a català, a mi em preocupa enormement. La Comunitat de Madrid és la comunitat més competitiva fiscalment, i la nostra comunitat, Catalunya, és la menys competitiva fiscalment.

Vostè creu, senyor conseller, que això és culpa d'Espanya, que això és culpa de la resta de les comunitats autònomes, o creu que vostè, també com a conseller d'Economia, hi té alguna responsabilitat? Creu que el Govern de la Generalitat hi té alguna responsabilitat, té culpa en aquesta deriva que ens situa precisament com l'última comunitat autònoma en termes de competitivitat fiscal?

Jo crec, senyor conseller, que ens sobra cofoisme i ens falta més autocrítica. Ens falta autocrítica per tornar a fer de Catalunya la locomotora d'Espanya, per tornar a fer de Catalunya no només una terra d'acollida, sinó també una economia dinàmica, una economia que atregui inversors del conjunt d'Espanya i de la resta del món. I, en definitiva, per tornar a situar Catalunya a l'avantguarda d'Espanya. I això, senyor conseller, no és responsabilitat del Govern de Madrid, sinó seva.

I, senyora Borràs, deixi'm que li recordi que els Països Catalans no existeixen.

Gràcies, senyora Borràs; gràcies, senyor conseller.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Giró, conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Senyor Martín Blanco, vostè em pregunta sobre la posició de Catalunya dintre de l'economia espanyola. Jo crec que el que més ens ha d'interessar a tots és la situació de l'economia catalana. I la situació de l'economia catalana ja li dic des d'ara que és bona –és bona.

I si vostè em pregunta sobre la comparació de l'economia catalana amb la d'altres territoris de l'Estat, li diré que és molt bona, i que, comparativament, les dades són inapel·lables. L'economia catalana creix sistemàticament més que la mitjana espanyola. Té menys atur que la mitjana espanyola. Les exportacions he de dir-li que van com un coet, i la creació de noves empreses i de *start-ups*, també. Per tant...

Si vostè s'hi esforça molt i busca a consciència, segurament trobarà algun indicador en el qual Catalunya no estigui en les millors posicions. Però això, senyor Martín Blanco, es diu..., és allò que els estadístics en diuen «*cherry picking*», la fallàcia

de la prova incompleta. I li recomano que no ho faci servir, perquè entre els economistes no està ben vist.

També li diré que, escolti, ahir es va inaugurar la fira de l'ISE. Vostè creu...? Com molt bé sap, escolti, és una fira que estava a Amsterdam, que és tan important com el Mobile i que ara està a Barcelona, que està a Catalunya. Creu que s'han equivocat? Vostè creu que s'han equivocat? Que el senyor Michael Blackman s'ha equivocat, portant aquesta fira tan important a Barcelona, a Catalunya? Creu que la decadència que vostès preconitzen se l'empassarà, el senyor Blackman, a ell i a tots els milers de visitants que estan visitant-la ara mateix? Aquesta decadència se'ls empassarà, a tots ells?

Miri, senyor Martín Blanco, vostès són un grup que semblen allò que es diu «one-hit wonder», els grups que només tenen un èxit, i que per això són efímers. El seu èxit és que l'economia catalana va molt malament, que estem en plena decadència, i la realitat..., ho sento, però no ho confirma.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre en oralment en ple sobre el pla director urbanístic d'activitat econòmica de la plana de l'Alt Camp.

Pregunta al Govern sobre el pla director urbanístic d'activitat econòmica de la plana de l'Alt Camp

310-00274/13

Formula la pregunta la diputada senyora Rosa Maria Ibarra, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Bon dia, vicepresident Puigneró. A finals del març passat, vostè va ser a Vila-rodona, a l'Alt Camp, per presentar el pla director urbanístic d'activitat econòmica de la plana de l'Alt Camp. Un pla director que té una forta afectació a la comarca: parlem de 3.700 hectàrees, de les quals 835 tenen usos econòmics i industrials, i que estan repartides entre els municipis d'Alió, el Pla de Santa Maria, Valls i Vila-Rodona.

Què pensa fer el departament que encapçala, i, per tant, el Govern de la Generalitat, pel desenvolupament d'aquest pla director de la plana de l'Alt Camp?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori (Jordi Puigneró i Ferrer)

Gràcies, presidenta. Diputada, efectivament, un dels objectius que té aquest Govern és generar nou sòl industrial, logístic, per a activitat econòmica a tot el país. Ho estem fent, i ho hem estat fent aquesta legislatura en l'àmbit del Lleida - Torreblanda, la conca d'Òdena, Gran Via Sud... I també ho volem fer a l'Alt Camp. I per això estem en converses, evidentment, amb els ajuntaments, perquè nosaltres, sobretot, el que..., quan plantegem aquests tipus d'iniciatives, ho fem escoltant el territori, per veure quina és la millor solució, específica, per a aquella comarca en cadascun dels municipis.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Vicepresident, com li he dit abans, el pla director urbanístic té una forta afectació a l'Alt Camp i ha merescut una resposta diferent segons els municipis afectats. S'hi ha produït un gran rebuig a Valls i al Pla de Santa Maria, i sembla que és diferent a Alió i Vila-rodona.

De fet, el seu departament ja va redactar un PDU el 2019 que era circumscrit a aquests dos municipis, però després els governs de Valls i del Pla de Santa Maria van voler formar part d'aquest PDU i els hi van demanar que quedés sense efecte per poder-lo ampliar als quatre municipis. Però ara, a un any de les eleccions municipals i davant la protesta ciutadana, Valls i el Pla de Santa Maria han decidit desdir-se'n.

Ens preocupa el que ens acaba de respondre, vicepresident. I, a més, això ens contradiu el que s'ha dit des del territori. Des de la Delegació del Govern se'ns ha dit que es retiraria, aquest pla director, i això ens preocupa.

Per tant, què farà, vicepresident? Pot assegurar que el PDU de la plana de l'Alt Camp no s'executarà? Es tornarà a l'avantprojecte del 2019 només per a dos municipis de la comarca? O bé la renúncia al projecte de la plana de l'Alt Camp només serà fins que passin les eleccions municipals? Perquè, pel que ha comentat vostè, la cosa ens temem que anirà per aquí. Esperem que no busquin el tacticisme electoral de cara a aquestes municipals.

Les persones que viuen a les zones afectades necessiten certes, vicepresident. Perquè no només parlem de finques agrícoles en explotació, que també; no només parlem de les masies que donen recolzament a aquesta activitat agrícola i que, a més a més, permeten gaudir d'aquest entorn a les persones que en són propietàries; parlem sobretot de persones afectades per aquest pla a Valls i al Pla de Santa Maria que poden perdre la seva «vivenda» habitual. Estem parlant de prop de quatre-centes persones.

Vicepresident, es pot imaginar l'angoixa amb la que viuen aquestes persones, que d'un dia per l'altre veuen com es posa en perill casa seva? Per tant, li demanem claredat i seguretat, tant per als ajuntaments com, sobretot, per a les persones que n'estan directament afectades.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Gràcies, diputada. Efectivament, nosaltres el que no farem és impulsar plans directors urbanístics com aquest a esquenes del territori. No ho hem fet mai, i intentem sempre, evidentment, consensuar les solucions. Ens sembla que avui generar sòl industrial i sòl logístic per al país és important. Sempre dic que la millor política social que podem fer per als nostres ciutadans és que tinguin feina, que puguin venir empreses. I això ho hem de fer, evidentment, sempre en contacte amb el territori.

Miri, el que farem a l'Alt Camp específicament, que vostè molt bé ho ha comentat..., estem parlant que és un PDU de 3.746 hectàrees, el que hi havia plantejat. El cinquanta per cent estava dedicat, per cert, a protegir ambientalment la zona, i també paisatgísticament, i l'altre cinquanta per cent, destinat a parcel·les industrials, i una part molt important, a parcel·les grans, que ens en fan falta, en aquest país –tenim manca de parcel·les molt grosses, quan tenim inversions de grans empreses.

Doncs bé, el que farem, en aquest cas, és passar d'una tramitació urbanística del conjunt dels quatre municipis a una planificació individualitzada d'aquest PDU. Això vol dir que amb Vila-rodona i Alió començarem a tramitar un PDU específic en aquest àmbit en concret. I, pel que fa a Valls i al Pla de Santa Maria, continuarem

les converses per veure quina és la millor manera per poder fer les actuacions concretes per fer també que en aquesta zona hi pugui haver activitat econòmica des de la perspectiva de generació de sòl.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre la indemnització als mossos d'esquadra que van abatre els autors dels atemptats terroristes del 17 i 18 d'agost de 2017 a Barcelona i Cambrils.

Pregunta al Govern sobre la indemnització als mossos d'esquadra que van abatre els autors dels atemptats terroristes del 17 i 18 d'agost de 2017 a Barcelona i Cambrils

310-00275/13

Formula la pregunta el senyor Ramon Espadaler, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ramon Espadaler Parcerisas

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, fa escassament una setmana ens assabentàvem, a través dels mitjans de comunicació, amb perplexitat –crec que no només del nostre grup, sinó amb perplexitat general– que els quatre agents que varen abatre els terroristes que van atemorir les ciutats de Barcelona i de Cambrils el 17 d'agost havien presentat una demanda als tribunals contra el Departament d'Interior després de rebre la «callada» per resposta, un silenci negatiu en una demanda que havien fet, una reclamació que havien fet al propi departament des del mes de desembre. En tres mesos, el departament ni tan sols els havia contestat, cosa que els va abocar a aquesta situació.

Val a dir que l'actuació d'aquests quatre mossos d'esquadra va ser avaluada, evidentment, pel propi Cos de Mossos d'Esquadra, per la justícia, també per aquesta cambra –en la comissió d'investigació dels atemptats–, i es va concloure que havia estat correcta, que havia estat ajustada, evidentment, a llei. I es va concloure també que les seqüeles psicològiques que havien quedat en aquestes persones per exercir responsablement la seva feina eren certament severes.

Per altra part, aquests quatre agents van ser declarats víctimes del terrorisme per part del Ministeri de l'Interior, i, en el cas d'un d'ells..., ha rebut la incapacitat permanent, ateses les greus seqüeles psicològiques d'un acte de servei com el que van fer.

Per tant, costa molt d'entendre, honorable conseller, aquest silenci del departament; quan ells havien proposat o havien fet aquesta demanda a nivell intern, sense fer cap mena de soroll, que al cap de tres mesos no se'ls hi digués cap mena de resposta, que els ha abocat aquí.

La pregunta és per què, per què hem tractat així aquests agents precisament en un moment... No fa massa vostès anunciaven –la setmana passada– la creació d'una fundació també de suport als mossos. No fa massa el mateix director general de la Policia havia anunciat, doncs, que es rescabalarien, que es farien accions per atendre els danys en acte de servei. I ens preguntem per què, per què aquesta «callada» per resposta.

Miri, Umberto Eco deia que el veritable heroi sempre ho és involuntàriament. Diu: «Segurament el seu somni és el de ser un covard honest com tots els altres.» Molt probablement cap d'aquests quatre agents va triar ser un heroi, però sí que tots quatre van ser honestos i valents a l'hora de defensar-nos, i ens van aportar tranquil·litat, una tranquil·litat que ara ells no tenen per aquest acte que van fer. I crec que mereixen el nostre respecte, la consideració... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

(Alguns aplaudiments.)

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Presidenta, diputades, diputats... Diputat, vull començar posant en valor, efectivament, l'actuació dels mossos que van evitar mals majors i van donar tranquil·litat i seguretat a la ciutadania; també la consciència que tenim des del departament –i crec que de tots els qui aquí som– de la duresa del moment que van viure i de les conseqüències també posteriors que han patit, de caràcter traumàtic, perquè, sens dubte, és un fet traumàtic també per a ells.

A ningú se li escapa que després del 17 d'agost van passar moltes coses. I és veritat que al cos i al departament, en aquells mesos primers –estem parlant del novembre, desembre de l'any 18: el 155, les dificultats en el Cos de Mossos d'Esquadra...–, no es va estar en aquell moment a l'alçada d'acompanyar aquelles persones –he tingut l'oportunitat de parlar-ne amb ells–, de tenir-ne prou cura.

També és veritat que a mitjans de l'any 19 es va encarregar a un comandament concret que fes un seguiment de tot el treball que es feia, un seguiment i assessorament i acompanyament a les persones, tant jurídic com psicològic. De fet, el propi director general de la Policia els va acompanyar en el judici, els dies que van anar a declarar. També un servidor ha tingut l'oportunitat de parlar amb ells.

El comissari en cap, el director general, en reiterades ocasions han estat condecorats. I la persona, efectivament, que té una lesió, que va patir una lesió que li va provocar la incapacitat, ha tingut una de les condecoracions també amb conseqüències econòmiques de retribució cap a ell. També s'ha treballat amb ells la reubicació d'aquells que continuen en els espais i en els llocs que consideraven més oportuns, més necessaris per al seu desenvolupament professional.

Efectivament, al desembre van presentar una demanda d'indemnitat. Aquest és un procediment que tarda. No és un silenci negatiu; la resposta encara no ha estat donada, i, per tant, no està tancada. I en el termini d'aquests temps s'ha iniciat el termini per poder presentar demanda i han decidit fer-ho, legítimament, però això no significa que des del departament es doni per tancada, aquesta demanda d'indemnitat administrativa. I, per tant, els procediments continuen. Cregui'm que no són fàcils ni ràpids, perquè les quanties són notables... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller d'Interior i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

(Alguns aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre les llistes d'espera en el sistema públic de salut

310-00276/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les llistes d'espera en el sistema públic de salut. Formula la pregunta la diputada senyora Assumpta Escarp, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Fa un parell de diumenges, en un diari, unes imatges de dones valentes però indignades ens van colpir. Eren les imatges de dones que fa entre tres i cinc anys que esperen una reconstrucció de pit després d'haver sofert un càncer de mama. Expressen, amb la seva imatge, el dolor afegit al càncer. Ho fan amb ràbia, però d'una vegada per totes el que volen és una solució i trobar resposta en el nostre sistema de salut.

I aquestes imatges són també la denúncia de les 171.409 persones que estan pendents d'una intervenció quirúrgica. I no podem quantificar el nombre de ciutadans que esperen entrar en una llista d'espera. Tenim l'«honor» de ser una de les comunitats autònomes amb més llista d'espera en intervencions quirúrgiques de tot l'Estat.

Miri, posar una data és important; garantir-la, encara més, per molt que digui el director assistencial del CatSalut. Perquè, si no es compleix, és exigible, per no deixar els pacients vivint l'angoixa del no saber.

Conseller, pensa abordar les llistes d'espera? Farà un pla de xoc? I, per últim, conseller, establim un temps d'espera garantit de no més de sis mesos per a les dones que esperen la reconstrucció després del trauma d'un càncer de mama?

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep Maria Argimon, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Josep Maria Argimon Pallàs)

Presidenta, diputada Escarp, diputades, diputats... Durant la pandèmia –i això ho vam estar explicant– va haver-hi un infradiagnòstic, clarament, que tot això ens abocaria cap a un increment de les llistes d'espera. I això també és el que s'ha observat amb les dades que s'han vist, doncs, publicades arreu de l'Estat.

Hem d'actuar. Ho farem. Estem actuant. I, des d'aquest punt de vista, li donaré algun detall ja molt més específic a la meua rèplica.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Hagués estat bé saber-ho; però, en tot cas, les dades... No, jo no li parlaré de les dades, perquè, que se sàpiga, Catalunya –i crec que val la pena que ho sapiguem tots– des del 2018 està a la cua de les comunitats autònomes. Per tant, no és la pandèmia, eh? Ve de lluny.

Però m'agradaria..., no tant parlar de dades; m'agradaria parlar dels efectes de no ser atès. Esperar massa temps per rebre atenció especialitzada té riscos per a la salut. Deia l'Esther, una d'aquestes dones: «Abandonada, així és com em sento, quan fa cinc anys que espero la reconstrucció mamària.» En algun moment, amb totes aquestes mesures que vostè ara m'explicarà, pensa en la inseguretat del pacient? Pensa en el trauma i la situació d'incertesa emocional per les repercussions personals i familiars derivades d'una espera llarga per ser diagnosticats?

Sap el que m'hagués agradat que em digués? Que poguéssim dir a aquestes dones amb les que he començat la meua intervenció que la seva valentia no ha estat en va, que els garantim que en sis mesos, igual que es fa en altres països europeus, podrem abordar les seves llistes d'espera, i, per tant, la seva reconstrucció.

I sap el que m'hagués agradat que em digués, entre altres coses? Doncs que té pendent de fer un decret d'accessibilitat o un pla de xoc de llistes d'espera. Però sobretot també m'hagués agradat que em digués si pensen abordar d'una vegada el biaix de gènere que també... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

S'ha acabat el temps, diputada.

(Alguns aplaudiments.)

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Com molt bé ha dit vostè, senyora Escarp, les llistes d'espera venen de lluny. També he deixat un espai per a la rèplica, perquè evidentment soc molt conscient que una dona a la que se li ha extirpat un pit, o els dos pits, i en ocasions també de manera preventiva..., això té un trauma psicològic important, molt i molt important. I això ho tinc molt clar, i la qualitat de vida, també.

També sé que hi han altres punts negres, com, per exemple, els raquis. I, des d'aquest punt de vista, també el que li diré és que aquest any, any 2022, abordarem aquests dos problemes de manera molt i molt decidida. Claríssimament. I també ho vaig explicar, aquí, que dedicarem 160 milions del nostre pressupost a poder fer, doncs, aquestes accions, que en aquests moments creiem que són prioritàries.

Certament, també –i així també ho hem d'explicar–, la gran majoria de procediments estan dintre dels terminis de garantia. Això també és cert. Tenim un noranta-set per cent, noranta-vuit per cent, en càncer; un noranta-set per cent en cirurgia cardíaca; un pràcticament vuitanta-vuit per cent en el que serien els procediments de referència.

Però també aquí el que sí que jo no voldria fer –i ho dic sincerament, eh?– és entrar en si som la comunitat de més o de menys... Lo dels rànquings a mi m'interessa relativament poc. I m'interessa relativament poc perquè, si jo miro les dades del Ministerio de Sanidad, veuré que nosaltres fem 629.000 intervencions quirúrgiques. I li poso dos comunitats autònomes properes, properes en termes de població: Andalusia –1 milió més–, 382.000 intervencions quirúrgiques; Madrid, 386.000 –1 milió menys, certament. Però nosaltres resulta que tenim més llista d'espera per mil habitants. Això no quadra.

Per tant, el fet d'estar a davant, al mig o a darrere, a mi –i l'hi dic sincerament– em preocupa molt i molt poc, perquè les dades són poc fiables.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre els fets succeïts a Bàscara, a l'Alt Empordà.

Pregunta al Govern sobre els fets succeïts a Bàscara (Alt Empordà)

310-00278/13

Formula la pregunta la diputada senyora Lorena Roldán, en nom del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Este fin de semana los aprendices de Puigdemont en Bàscara, Girona, decidieron autoproclamarse territorio independiente. Me gustaría saber cuál es la opinión del Govern, y si piensan ustedes apoyarles.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Entenc que està manifestant alguna preocupació que no ha fet evident de manera explícita per vulneració de drets fonamentals. A nosaltres també ens preocupa, però ens preocupa que potser no coincidim ni en de quin tipus de drets estem parlant, que han estat..., drets fonamentals que hagin estat vulnerats. I també ens preocupa la seva intermitència en la preocupació pels drets, com hem vist aquestes darreres setmanes, quan s'ha vulnerat el dret a la intimitat, el dret a la privacitat, el dret al secret de les comunicacions, i la posició del seu grup parlamentari ha deixat molt a desitjar.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per preguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. Mire, Puigdemont y Junqueras, precursores del delirio, seguidos por Torra, el «cortacarreteras», parece que han sentado cátedra, y este fin de semana en Bàscara han declarado una DUI, una declaración unilateral imaginaria, aunque debo reconocer que allí, en Bàscara, han perfeccionado el asunto.

Para empezar, les ha durado más de ocho segundos, que ya es todo un logro. Parece que el arrojo «indepe» va desde los ocho segundos hasta los ocho días de Sastre i Furriols, que se vinieron muy arriba con lo de la huelga de hambre, hasta que vieron que el asunto iba para largo.

Mire, *consellera*, yo he visto dietas de ayuno intermitente que duran más que su arrojo patriótico. Ahí Torra fue un poco más listo; les dio el apoyo, pero sin dejar de comer, que, oye, uno es muy de la tierra, pero cuando llega la hora del Bollycao la cosa se pone más seria.

Es verdad que en Bàscara han dado rienda suelta a sus pasiones. Hasta tenían una moneda propia, el cat. Es evidente que los casales y los *esplais* de verano han hecho mella en algunos. Y, desde luego, si ustedes toda esa imaginación la dedicaran a hacer cosas útiles, en Cataluña nos iría mucho mejor. Pero no, como siempre, el separatismo pone su empeño en lo mismo, en que nos pongan en el resto del mundo en el mapa, pero siempre por cosas malas; a veces más trágico y a veces más cómico, pero siempre en detrimento de nuestra imagen.

En ese simulacro de república imaginaria, ustedes han dejado por escrito que la única lengua oficial será el catalán y que los intereses españoles serán expulsados. Miren, Bàscara es solo una muestra de lo que pasaría si ustedes se salieran con la suya.

Lo primero también que hicieron estos aparentes defensores de la libertad fue montar un paso fronterizo, que también les digo que montar un *checkpoint* Charlie, como en la guerra fría, cuando conocemos esas negociaciones de Puigdemont con Putin, no me parece que sea buena idea, y tampoco va a favor de nuestro prestigio internacional, pero es que así son ustedes. A ustedes les da igual la imagen que proyectemos. Ustedes quieren una Cataluña dividida, fracturada, una Cataluña con barreras, literalmente, porque eso es precisamente lo que busca el separatismo: levantar fronteras entre compatriotas.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

És el que em temia: que quan parlen de drets fonamentals i ho barregen amb Bollycaos, doncs, costa molt de prendre-s'ho seriosament. (*Aplaudiments.*) No és de rebut.

I el que deia de la manca de coincidència en l'apreciació de la vulneració de drets: qualsevol grup té tot el dret del món a plantejar una campanya reivindicativa, perquè forma part del dret de protesta, del dret de reunió, del dret de llibertat d'expressió. I, en canvi, al que no hi ha dret és a erigir-se amb vigilantisme, no?, que hi hagi un grupuscle que decideix què està permès o no segons el seu criteri en l'espai públic i que ocasioni destrosses i perpetri intimidacions contra l'altre grup de persones que s'havia manifestat.

Per tant, aquest vigilantisme que vostès semblen avalar és antidemocràtic, és una falta..., és una vulneració del principi de pluralisme polític. És l'únic que li puc dir. I aquesta és la defensa de drets fonamentals que fa el Govern.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre l'impuls al món local.

Pregunta al Govern sobre l'impuls al món local

310-00279/13

Formula la pregunta la diputada senyora Alba Camps, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i a totes. Honorable consellera Vilagrà... La Raquel és alcaldessa de Montclar, al Berguedà. Té un projecte esportiu local que va treballar per mancomunar amb el municipi més proper. Té una agenda plena de reunions per buscar finançament a diferents administracions; un finançament que molts cops no arriba, però, tot i així, no vol renunciar a garantir el dret d'accés a serveis a la seva població. A l'hivern molts cops agafa la sal i ella mateixa l'escampa per la carretera. Això també és ser alcaldessa a Catalunya.

De fet, moltes de les alcaldesses i alcaldes d'aquest país són com la Raquel. He tingut la sort, com a delegada del Govern, com vostè, consellera, de poder parlar amb algunes alcaldesses i alcaldes d'aquests municipis. Des d'aquí, un fort reconeixement a la seva tasca, dedicació i vocació de servei públic, a la seva resiliència i a la seva ferma defensa dels pobles que representen.

Al llarg de massa anys hem vist com les ruralitats estaven poc representades en la mirada de la política pública. Per molts som només paisatge, i sovint se'ns elimina qualsevol possibilitat de retorn de la funció productiva del món rural. Hem vist línies de subvencions poc pensades per als ens locals amb menys recursos, amb uns mínims inassolibles per a la major part d'aquests municipis. Un sistema de finançament bàsicament centrat en el nombre de població, sense tenir en compte altres indicadors, com la densitat de població, que segurament serien més justos.

Lluny queda la idea de la ciutat com a centre d'innovació, coneixement i cultura. Des d'aquests municipis –la realitat majoritària, per cert, del nostre país– també hem de poder donar resposta i garantir drets: drets educatius, culturals o associatius. No podem hipotecar el pressupost, per exemple, en manteniment de camins rurals, perquè també tenim necessitat de fer polítiques, de poder prendre decisions també polítiques. No només ho hem de plantejar com una aposta per als municipis rurals, sinó com una aposta de país.

Per fer funcionar l'engranatge, com a societat necessitem reforçar l'estructura i recursos del món local i rural, no només per a la sostenibilitat i per a la justícia social, sinó també perquè són font de resolució de moltes problemàtiques i reptes actuals. I el més important: aquests canvis legislatius han d'anar necessàriament acompanyats d'una governança participativa.

La pregunta, consellera, és: ens pot concretar aquestes propostes que planteja la conselleria de la Presidència per adaptar la regulació del món local a la realitat i les necessitats municipals actuals?

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Diputada... Bé, com diu, els municipis rurals no només són un mitjà per abastir la resta de la població d'aliments. Tampoc els municipis rurals són només paisatge. Els municipis rurals no són conservadorisme, com sovint se'ls planteja, sinó que són qualitat de vida, són vitalitat, són esperança. De fet, Catalunya municipalment és molt diversa, i, dels 947 municipis, el seixanta-dos per cent són de menys de dos mil habitants. Per tant..., un repte territorial molt gran.

En virtut de les nostres competències, ja hem començat a desenvolupar la memòria preliminar d'una llei de governs locals; per tant, obrirem el meló de les compe-

tències municipals i del seu finançament. Per altra banda, el Govern català està compromès amb la igualtat d'oportunitats, i això passa perquè municipis poc poblats, amb molt territori, molt disseminats, doncs, puguin gaudir de tot el que els hi pertoca. En aquest sentit, també una memòria preliminar de l'estatut dels municipis rurals ens farà treballar en aquesta línia de reequilibri territorial.

Els municipis rurals tenen problemàtiques conjuntes comunes: finançament inadequat –vostè ho deia–, diferents dificultats per prestar serveis... I per això el Govern pretén garantir un tractament igualitari de tota la ciutadania, visqui on visqui, assolir la distribució equilibrada de la població, assegurar l'adequada prestació de serveis i, sobretot, garantir que, en aquells termes que els afecten, els municipis rurals tinguin incidència en la presa de decisions. I això és molt important.

Des de Presidència tenim una escolta activa en aquests municipis, i ho fem a través de diferents eines. Com li deia, aquesta llei de l'estatut dels municipis rurals ens ajudarà. Dialoga amb l'agenda rural que ja ha fet el Departament d'Acció Climàtica, una agenda rural que ja va gaudir d'una participació important, també, del món local. Ja plantejava aquesta nova governança, plantejava garantir els recursos econòmics, materials, humans, perquè tots els municipis puguin exercir les seves competències.

Per tant, aquesta llei comença a caminar. Ho fa de la mà del món local, ho farà de la mà dels grups parlamentaris, amb el lideratge del Govern, i evidentment, comptant amb tots els agents territorials. Sabem que el repte és ingent, però sabem que ens en sortirem, perquè ho farem plegades.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre el pla d'acció per combatre la pressió estètica.

Pregunta al Govern sobre el pla d'acció per combatre la pressió estètica

310-00280/13

Formula la pregunta la diputada senyora Jenn Díaz, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Consellera, fa alguns dies vam poder parlar de pressió estètica a l'hemicicle, de com el sistema ha anat controlant la vida, l'autoestima i l'autopercepció de moltes de nosaltres a través d'una de les formes de violència masclista, una de tantes.

La violència estètica ha condicionat la nostra manera de viure generant uns models de bellesa inassumibles per a la majoria de la societat. En realitat, no es tracta de generar un nou model de bellesa, sinó de promoure la diversitat dels cossos, d'entendre que tots són vàlids, i de poder garantir nous referents des de tots els àmbits de representativitat i també des d'aquesta cambra.

Però no ens equivoquem: els cossos primers no han de ser el cànon a assolir –que, de fet, és el que marca el cànon de bellesa, que els cossos han de ser primers i joves–, però tampoc el que volem és que els cossos primers hagin d'estar estigmatitzats. I, per tant, en realitat el que volem és deixar de dictar models de cànons de bellesa per a les dones.

Des de la publicitat, la cultura, els mitjans de comunicació, les administracions, les escoles i els referents més propers, com poden ser dins de casa, és necessari que puguem trencar amb tots els estereotips. Els cossos de les dones –no dic cap cosa que no sapiguem– han estat sempre en disputa. Ho vam voler evidenciar en el debat

que vam tenir, consellera, però, malauradament, l'actualitat no és gaire diferent unes setmanes més tard.

El cos de la dona ha rebut i rep encara molta violència. Avui parlem de pressió estètica, però no voldríem desaprofitar tampoc l'oportunitat per denunciar que en conflictes armats –i no parlem només de la guerra d'Ucraïna, perquè ens semblaria massa hipòcrita, sinó en tots els conflictes arreu del món– les dones encara pateixen les conseqüències per duplicat.

El cos de la dona sempre ha estat considerat un camp de batalla. I, tot i que no m'agrada gaire utilitzar el llenguatge bèl·lic per parlar d'aquests temes, sap greu, però sí, estem en guerra. En els conflictes armats, com ara deia..., però veiem com els darrers dies als Estats Units també tornem a veure qüestionat el dret a l'avortament, amb el que això genera de desigualtat i inequitat per a les dones del seu país.

No oblidem tampoc la violència que pateixen les dones trans. Al llarg de la història veiem com les dones una vegada i una altra hem de posar el cos per poder garantir els nostres drets, i, finalment, com es converteixen en privilegis per a moltes de nosaltres.

Els nostres cossos, consellera, estan sempre en el punt de mira. I una altra de les violències sabem que és la que pateixen les dones que també som... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

(Alguns aplaudiments.)

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Diputada, subscriu cent per cent les seves paraules, i entenc, per com ha començat la seva pregunta, que em pregunta de manera concreta pel pla per combatre la pressió estètica *(rialles i alguns aplaudiments)*.

Tenim un context molt imminent, que és l'arribada de l'estiu, temps de platja, temps per fer més coses a l'aire lliure, i en el cas de les dones augmenta moltíssim aquesta pressió estètica per estar més primes, per estar depilades, per un cos sense estries... I aquesta pressió estètica que ens imposen aquests cànons de bellesa en el cas concret de l'estiu té un nom que tots coneixem, que és «l'operació biquini». L'operació biquini és només un exemple de com provoquen en les dones aquests cànons de bellesa inassolibles la insatisfacció constant amb el cos, mal-estar físic, malestar emocional, que tinguem la meitat de les adolescents del país desitjant aprimar-se, fent dieta sense cap mena de control mèdic... I per això engegàvem aquest pla.

I, com hem dit moltes vegades, és un pla, com altres polítiques públiques d'aquest departament, que no volem fer soles i que no volem fer a porta tancada. I hem començat ja, les darreres setmanes, a fer reunions de diferents tipus: reunions amb persones que s'han visibilitzat a les xarxes socials o que han publicat llibres o que han fet un treball específic per atendre les diferents dimensions de la pressió estètica. També amb entitats especialitzades o entitats que han posat el focus en aquest àmbit, per poder recollir les seves propostes, les seves perspectives, per entendre també que les dones som diverses en funció de la nostra edat, el color de pell, la discapacitat que puguem tenir, i, per tant, que recollim totes aquestes iniciatives.

Aquest procés participatiu serà més ampli. També ens reunirem amb la Taula per a la Prevenció dels Trastorns de la Conducta Alimentària; reunions amb el sector de la moda, de l'audiovisual, de la publicitat, per poder treballar totes aquestes propostes, i, d'aquí, fer un esborrany de pla d'actuació que portarem a la comissió interdepartamental per treballar amb el conjunt del Govern.

Perquè, en definitiva, com a departament volem combatre totes les discriminacions que patim les dones i que l'operació biquini impliqui només agafar un biquini i anar a la platja o anar a la piscina.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre el desenvolupament econòmic del Penedès.

Pregunta al Govern sobre el desenvolupament econòmic del Penedès

310-00281/13

Formula la pregunta la diputada senyora Lluïsa Llop, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Conseller Torrent, com vostè sap, el Penedès es troba en una situació geogràficament privilegiada, fent de ròtula entre les dues grans àrees metropolitanes del país, entre Barcelona i Tarragona, de la mateixa manera que fa de ròtula entre l'interior i la costa. I, a més a més, hi passen les principals infraestructures terrestres: parlem de carreteres, de trens, d'oleoductes, gasoductes, conductes d'aigua, etcètera, amb totes les potencialitats que això comporta.

Malgrat tot això, el Penedès té dues de les comarques amb els pitjors índexs en la taxa d'atur del país, i, de fet, encapçala des de fa anys, el Baix Penedès, aquest malaurat rànquing.

Des d'Esquerra treballem per un Penedès amb una economia sòlida i diversificada on hi hagi agricultura i vitivinicultura, amb una potent regió agroalimentària; també pel turisme i l'enoturisme, i, evidentment, de forma imprescindible, per una indústria potent.

Conseller, som conscients de la feina feta des del Departament d'Empresa i Treball en aquest àmbit, i poso exemples dels darrers temps, com la reindustrialització de la Robert Bosch o la important inversió en Idiada. I cal seguir en aquest camí. Volem, al Penedès, indústria innovadora i sostenible, i indústria neta, que generi ocupació de qualitat. Cal reforçar l'agroindústria i acompanyar aquesta reconversió a la indústria de l'automòbil, ampliant-la cap al vehicle elèctric i l'autònom. I tot això, impulsat per un pla que ens faci avançar en la transició ecològica.

En aquesta aposta és imprescindible una empresa cabdal com és la Idiada, capdavantera en el seu sector i que posa el Baix Penedès al mapa mundial de l'automoció. És imprescindible seguir fent avançar la Idiada com a motor del territori, un motor que aporta llocs de treball en un territori molt necessitat d'ells, però que, a més, aporta llocs de treball que són de qualitat, en molts casos; aporta creació de coneixement, riquesa; fa de pol d'atracció de la indústria –en especial, de l'auxiliar de l'automoció–, i completa l'aposta penedesenca d'excel·lència en aquest sector, juntament amb el Parc motor de Castellolí.

Conseller, per això és imprescindible poder garantir la continuïtat d'Idiada al territori, que segueixi participada des de la Generalitat. I no només això, sinó incentivar el seu creixement per incrementar la capacitat en l'àmbit del vehicle autònom i elèctric en uns terrenys que es volien per a un polígon logístic com el Logis, que no vol el territori i al que ens oposem totalment.

Per tot això, conseller, en quin punt estan aquesta reindustrialització i aquesta nova concessió d'Idiada?

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Diputada, efectivament, vostè ho ha dit, eh?, la reindustrialització és un element clau no només per al desenvolupament del Penedès, sinó del conjunt del país.

I, en aquest sentit, deixi'm i permeti'm que faci extensiu a tota la cambra, que posi en coneixement de tots els diputats i diputades, que precisament aquesta nit s'ha arribat a un acord entre la direcció de Silence i els comitès d'empresa de Nissan que permet desencallar l'arribada de Silence, un projecte clau des del punt de vista industrial a la Zona Franca, perquè l'acord permet la contractació de bona part dels treballadors i treballadores que van quedar sense feina amb el tancament de Nissan, que blinda la seva ocupació per als propers anys. I això, com deia, permet desbloquejar una part de la reindustrialització de Nissan, i, de fet, prefigura l'objectiu amb el qual estem treballant, en el que estem, doncs, desenvolupant-nos i que continuarà en les properes setmanes.

Gràcies a la feina que han fet tots els actors presents a la mesa de reindustrialització, nosaltres estem convençuts de que el procés de reindustrialització de Nissan –i la notícia d'avui n'és una bona prova– acabarà amb èxit i aconseguirem mantenir la continuïtat industrial i –el que és més important– els llocs de treball.

Però, anant al Penedès, eh?, efectivament, jo crec que el Penedès és un territori que exemplifica perfectament les dificultats del moment, certament, però al mateix temps l'existència d'elements potencials de creixement en el futur que casen perfectament amb les línies estratègiques de país. És a dir, el Penedès té alguns elements, alguns verticals, que no només expliquen el seu possible desenvolupament –i per a això treballarem–, sinó que connecten perfectament amb allò que ha de ser Catalunya en el futur.

Per exemple, en l'àmbit agroalimentari, on precisament el Penedès és un referent, especialment en l'àmbit de la innovació en aquest sector, hem de continuar en aquesta línia. I, de fet, hem de fer compatible que sigui competitiu, que continuï sent competitiu, i faci la transformació del model productiu, que és imprescindible en tots els sectors, especialment en l'agroalimentari, però també en l'industrial, eh?

Com vostè deia, Idiada és una peça clau, des d'aquest punt de vista. És una peça fonamental que explica la reconversió del sector de la mobilitat. I ens comprometem, el 2023, a iniciar la licitació i a adjudicar el projecte que permeti tenir continuïtat de futur a una peça que és imprescindible sempre, però especialment en aquests moments de reconversió del sector de la mobilitat.

I continuarem treballant en la reindustrialització de la zona. Ha parlat vostè de Bosch Castellet. Seguirem en aquesta línia, perquè cada empresa que tanqui..., hi ha d'haver una empresa que continuï que ha de... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller d'Empresa i Treball i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

(Alguns aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre els jutjats de pau

310-00268/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre els jutjats de pau. Formula la pregunta el diputat senyor Pere Albó, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Pere Albó Marlés

Bon dia, consellera. Hem sabut que s'està tramitant un projecte de llei al Congrés dels Diputats, l'anomenat «projecte de llei d'eficiència organitzativa del servei públic de justícia», un projecte de llei que hem vist, amb preocupació, que vol suprimir els jutjats de pau.

Els jutjats de pau als pobles són un servei molt important, perquè ofereixen tranquil·litat al ciutadà a l'hora de resoldre, de manera pacífica, gratuïta i ràpida, conflictes entre veïns. Són la justícia més propera, a la vegada que col·laboradors molt importants per a la justícia ordinària. Tot i que el jutge de pau no és pròpiament un mediador, participa en molts processos de conciliació, i en la majoria de casos aconseguix que no s'arribi a judici. Com en resulta del seu propi nom, posen pau i resolen molts conflictes que s'enquistarien, d'altra manera.

En essència, és el mediador de tota la vida. És aquell que coneix a tothom i a qui la gent acudeix quan té un problema. El jutge de pau intenta resoldre els problemes del dia a dia. Sol ser una figura molt respectada, que s'escull democràticament pel Ple, i a qui el poble li atorga confiança. La seva actuació sempre va encaminada en pro de la tolerància i de la convivència entre els veïns.

I la missió dels jutjats de pau és intentar conciliar els interessos enfrontats, evitant que aquests arribin a agreujar-se. També el Registre Civil, per la seva banda, en fa una gestió..., posa a disposició de la ciutadania dades, tràmits sobre naixements, matrimonis, defuncions... En fi, que considerem que són una figura essencial, un òrgan que aproxima la justícia al poble d'una manera molt difícil de reemplaçar.

És per això, consellera, que voldríem saber quina valoració en fa, el Govern, del futur dels jutjats de pau.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Lourdes Ciuró, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Lourdes Ciuró i Buldó)

Bon dia. Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Efectivament, per totes aquestes bondats que vostè explica, estem literalment en contra de la supressió d'aquesta figura. A més a més, a les dades que vostè ha afegit, que són molt importants..., dir-los que al nostre país tenim pràcticament a tots els municipis, als 947 municipis de Catalunya..., un jutge de pau a cada un d'ells. És a dir, hi ha un total de 898 jutges de pau.

Persones de proximitat, vostè ho ha explicat molt bé. Coneixen la quotidianitat del municipi, coneixen els costums, coneixen la manera de fer i quin és el tarannà d'aquell municipi en concret, sobretot als municipis petits.

Per tant, arran d'aquesta llei d'eficiència organitzativa, nosaltres ens hi hem d'oposar de totes totes, i demanem que així s'hi oposi tota la cambra representada a Madrid, perquè és un model molt propi de Catalunya. És veritat que la figura del jutge de pau a la resta d'Espanya no té tant d'èxit ni tant d'arrelament, però aquí sí, aquí és una figura essencial per la proximitat de la justícia al servei de la gent.

És una realitat que no podem tenir una transformació dels jutges de pau en les oficines municipals de Justícia, perquè les oficines municipals estan pensades perquè s'ubiquin en els jutjats. De jutjats, no n'hi ha a tots els municipis, sobretot en els petits, en els micropobles, als pobles de menys de vint mil habitants. Per tant, el que estem fent és allunyar, d'aquesta manera, la justícia del ciutadà.

Estem incrementant la conflictivitat dels jutjats, perquè tot el que ara dirimeixen els jutges de pau passarà a ser dirimit en un jutjat. A més a més, evidentment, i, com sempre, no vindrà acompanyada, aquesta remodelació, dels recursos per posar-ho en marxa. Per tant, ens podem trobar que haguem de suprimir una figura i no tinguem els recursos per implementar-ne una altra.

Miri, des del Departament de Justícia tenim tot el compromís de defensar aquesta figura. Interpello també la resta de representants al Congrés dels Diputats que ens hi ajudin, perquè hi perdrem molt. Allunyarem la justícia de la ciutadania, encariem la justícia i farem un flac favor a la percepció de la justícia de proximitat en benefici dels veïns. I augmentarem, com he dit, la conflictivitat.

Ja els hi avanço que hem encarregat a la Comissió Jurídica Assessora del Govern un informe, perquè, a més a més, de retruc, això el que fa és buidar unes competències que tenim reconegudes en l'article 108 de l'Estatut d'autonomia. Per tant, podríem obrir la porta a que, per la via del buidatge de competències, president, ens acabessin laminant autogovern. Per tant, a això hi plantarem cara.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre els preus públics universitaris.

Pregunta al Govern sobre els preus públics universitaris

310-00269/13

Formula la pregunta la diputada Anna Erra, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Anna Maria Erra i Solà

Bon dia, presidenta. Diputats, diputades, consellera Geis... El nostre país té vocació de mirada oberta. Sempre hem construït Catalunya mirant el món: per una banda, donant a la humanitat el millor de nosaltres mateixos, i, per l'altra banda, incorporant tot allò que d'altres fan millor per créixer, per innovar i per transformar-nos.

L'accés al coneixement és un factor de desenvolupament important, un element de progrés imprescindible. És per això que la millora de l'equitat en l'accés dels joves del nostre país a l'educació superior ha de ser una política clau per a qualsevol govern que vulgui transformar el país. Els agents de l'àmbit del coneixement de Catalunya ho tenen molt clar. Tots ho tenim molt clar.

Per aquest motiu, és un dels objectius del pacte nacional per a la societat del coneixement, l'acord de consens de tot el sistema, i, per tant, és un full de ruta nacional que cal que seguim i que sabem que, com a departament, vostès tenen com a far de les seves actuacions. També va ser un dels punts claus de l'acord de govern per a aquesta legislatura, aconseguir la millora de les condicions d'accés a l'educació superior mitjançant millores en les beques i mitjançant la reducció dels preus públics universitaris.

Destacar que aquesta reivindicació l'ha fet l'estudiantat de les universitats del nostre país al llarg de molts i molts anys, i que des del Govern s'ha anat complint a mesura que ha estat possible. Primer, amb una reducció del trenta per cent del preu del crèdit dels graus del curs 20-21, i, posteriorment, amb l'equiparació del preu dels màsters i la seva reducció –un quaranta per cent el darrer curs.

La reivindicació dels estudiants i el compromís del Govern i d'una majoria del Parlament han fet que fa dues setmanes s'aproves la modificació de la llei d'universitats, marcant un horitzó pel qual tots els graus hauran de costar el mateix d'aquí a tres cursos, un preu molt considerablement inferior a l'actual.

Sabem, consellera, que vostè va ser molt favorable a l'aprovació d'aquesta ILP en aquests termes, i que es va comprometre a dur a terme una forta reducció dels preus públics universitaris ja per al proper curs 22-23. Per això li demanem, consellera Geis: en què consisteix la seva proposta del seu departament per reduir els preus per al curs vinent?

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Gemma Geis, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Gemma Geis i Carreras)

Bon dia, presidenta. President, consellers, diputada Erra... Doncs, efectivament, crec que, en un moment de dificultats, el millor que pot fer el país és apostar pel jovent, pel talent. I, per tant, aquesta proposta de reduïda de preus que vam fer pública aquesta setmana i que ara ha començat la seva tramitació posa això, posa l'eix del país en aquesta recuperació, en el jovent i el talent.

I el que fem és seguir aquest pacte nacional per a la societat del coneixement, que el que estableix és treballar per l'equitat de l'accés a l'educació universitària, i, per tant, dels estudiants..., enfortir les polítiques d'equitat en l'àmbit universitari. Aquest acord també està al propi acord de govern, i, com vostè deia, també l'aprovació de la ILP, que estableix..., a partir del 2023 fins al 2026, però creiem que era necessari avançar-ho ja a aquest any.

Per tant, aquesta proposta de reduïda dels preus universitaris, com vostè deia, s'emmarca en un full de ruta que ja ha sigut a govern. L'any 2000-2021 vam abaixar un trenta per cent el preu dels graus i dels màsters. L'any passat ja vam abaixar un quaranta per cent els preus dels màsters. I aquest any el que fem és abaixar un trenta-tres per cent els graus d'experimentalitat més alta –és a dir, aquells que hi ha més pràctiques de laboratori, els que hi ha més treball de camp– i també els màsters habilitants, per donar la màxima equitat als estudiants que necessiten fer un màster habilitant per accedir a una professió. I, respecte dels graus amb una experimentalitat mitjana, en aquests cas, els abaixem fins a un vint-i-sis per cent.

Aquí estem pensant en àmbits i estudis que són importants també per al futur, eh?, perquè el que estem fent és abaixar tots els preus de les enginyeries, intel·ligència artificial, enginyeria informàtica, enginyeria de telecomunicacions, enginyeria industrial, però també estem abaixant el preu de les ciències..., de l'àmbit de les ciències de la salut, medicina, infermeria –i això és summament important–, o en estudis relacionats, com la recerca, com la biologia o la biotecnologia. Per tant, crec que aquest era un aspecte important.

I, finalment, un altre dels requisits en aquesta reduïda de preus era que no impactés en la universitat. Hem augmentat el pressupost de les universitats en 21 milions d'euros. Hem augmentat el pressupost del Profor en recerca, també. Hem augmentat el PIU. I, per tant, aquesta reduïda de preus l'assumim el Govern de la Generalitat. I el que no pot succeir en aquest país és que un estudiant, quan ha d'aportar la preinscripció universitària, decideixi el seu futur no en funció de la seva vocació i del que vol aportar al país, sinó en funció de la seva capacitat econòmica.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre l'acció internacional del vicepresident.

Pregunta al Govern sobre l'acció internacional del vicepresident

310-00270/13

Formula la pregunta la diputada senyora Mònica Sales, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tots. Em permetran, abans de formular la meua pregunta, que tinga unes paraules de reconeixement i d'estima per a la compa-

nya Elsa Artadi. Haver treballat amb ella i haver après amb ella durant aquest temps ha estat un luxe per a tot el grup parlamentari, i sempre la tindrem present per tot i per tant. *(Aplaudiments forts i perllongats.)*

Vicepresident Puigneró, fa quinze dies va estar de viatge institucional a Nova York en el marc de la High-Level Meeting on New Urban Agenda, a la seu de les Nacions Unides. Un viatge molt important, si tenim en compte que a Catalunya estem posant la digitalització com a catalitzadora de la transformació urbana per assolir més equilibri territorial, més prosperitat social i un nou model econòmic de futur.

En el marc d'aquesta estada i de les reunions que es van mantenir, em fa especial il·lusió poder explicar que vam conèixer que l'ONU havia escollit les Terres de l'Ebre com a primer territori al món on avaluar la resiliència urbana. Com a ebrenc, és per a mi una notícia molt important, si tenim en compte que aquest programa permetrà obtenir una diagnosi de les fortaleces i debilitats de la zona i, al mateix temps, augmentar la seua resiliència davant de les transformacions i dels reptes globals.

Quatre comarques amb especificitats i singularitats que les fan úniques –Baix Ebre, Terra Alta, Montsià i Ribera d'Ebre–, que volen estar preparades per als canvis que venen i han de venir fruit de la digitalització, fruit del canvi climàtic o fruit de la transformació del model productiu, entre d'altres.

No hem d'oblidar que les proves pilot fetes fins al moment han estat en entorns urbans i ciutats. Ara el repte i l'oportunitat arriben a les meues terres i ens obren la porta a preservar entorns fràgils en àrees urbanitzades, però també –i molt important– amb un gran valor natural que cal protegir.

Però, dit això, el seu viatge també va servir per obrir altres portes en la defensa de diferents drets, perquè la visita va permetre presentar el projecte Aina, un projecte que està recollint veus catalanes amb totes les seves variants i accents perquè s'hi represente la riquesa lingüística de la nostra llengua, per nodrir de contingut i fer possible, precisament, que les màquines ens entenguin.

Per tot, vicepresident, li volem preguntar quines han estat les accions que ha dut a terme i quins han estat els drets que ha volgut posar en valor al llarg d'aquests dies.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Gràcies, presidenta. Diputada... Efectivament, va ser un viatge de drets, un viatge per reivindicar els drets, els drets de Catalunya, però sobretot també, en aquest cas específic, perquè era el motiu principal del viatge, per reivindicar el dret de l'equitat territorial, de l'arrelament, i, específicament, amb el programa que impulsarà Nacions Unides en el marc d'UN-Habitat en el marc de les Terres de l'Ebre.

He de dir que aquestes coses... Ho dic perquè ja ho heu vist a les notícies, que deien: «L'ONU ha decidit que...» Això no passa per casualitat, eh? Això passa perquè portem treballant-ho... I, per tant, des del departament enteníem que..., buscar un ecosistema on aplicar l'agenda urbana des de la perspectiva que Terres de l'Ebre és un ecosistema de quatre comarques amb molts municipis i amb unes particularitats que complien molts dels elements del que avui es parla, de com han de ser de resilients les ciutats i els territoris.

Vostè n'ha mencionat alguns; podríem també afegir-hi tot l'àmbit de transició energètica d'una terra, diguéssim, que té centrals nuclears cap a noves formes d'energia. Hi han molts elements singulars que poden permetre que a aquestes quatre comarques –la vegueria, en aquest cas, de les Terres de l'Ebre–, doncs, s'hi pugui fer el programa. I penso que és una gran notícia que UN-Habitat, que l'ONU s'hi hagi fi-

xat i l'utilitzi com a programa pilot per a tot el món, eh?, perquè, a partir del que aquí s'estudiï, a partir del que aquí es faci, s'aplicarà a altres llocs.

També ha sigut un viatge que hem aprofitat, evidentment, per reivindicar i continuar promocionant Aina, que, com molt bé saben, doncs, ja n'hem fet la promoció en l'àmbit dels Països Catalans. Ara creïem que els catalans a l'exterior tenien dret també a tenir el seu acte, i, per tant, també poder participar en aquest projecte.

I, finalment, aprofitant tot l'afer Pegasus, és evident que vam fer també reunions en l'àmbit d'entitats de drets civils americanes, també de drets humans digitals. Estan molt preocupats pel que està passant amb l'ús d'aquestes ciberarmes en un país de la Unió Europea. I és evident que sortiran nous informes per part de moltes d'aquestes entitats en referència a aquest ús per part del Govern de l'Estat espanyol d'espionatge envers la ciutadania de Catalunya.

I és evident que la gran pregunta que s'hauria de fer aquest Parlament i que ens fem tots plegats és, precisament... El senyor Illa formava part d'aquest Govern, d'aquest Govern que ens ha espiat. I la pregunta que li hauríem de fer al senyor Illa és: «Escolti, vostè ho sabia?»

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre l'aplicació de la Llei 1/2022, de modificació de les lleis 18/2007, 24/2015 i 4/2016 per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge, i l'obligació dels grans tenidors d'oferir lloguer social.

Pregunta al Govern sobre l'aplicació de la Llei 1/2022, de modificació de la Llei 18/2007, la Llei 24/2015 i la Llei 4/2016 per a afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge, i l'obligació dels grans tenidors d'oferir lloguer social

310-00271/13

Formula la pregunta la diputada senyora Susanna Segovia, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Consellera, com vostè sap perfectament, el lloguer social obligatori per als grans tenidors és una de les eines que han impulsat els moviments socials pel dret a l'habitatge per garantir la implicació d'aquells que s'han lucrut i que han especulat amb l'habitatge en garantir un habitatge digne per a les famílies vulnerables.

Quan està vigent el Decret 17/2019, que obligava a oferir aquest lloguer social, el fons Vauras no el va oferir a les famílies del Bloc Llavors, que van ser desnonades. L'ajuntament, després de molt de temps de mediació i d'intentar que aquest fons oferís aquest lloguer social..., com que no ho va fer, li va posar una sanció.

Ara el fons Vauras ha aconseguit que un jutjat admeti una querella contra l'alcaldeessa Ada Colau i els regidors Lucía Martín i Marc Serra justament per voler obligar aquest gran tenidor a complir la llei. Ara tenim la Llei 1/2022, que torna a recuperar aquest lloguer social, que torna a obligar els grans tenidors a oferir aquest lloguer social.

Per això nosaltres li volíem preguntar dues coses. En primer lloc, què en pensa, vostè, d'aquesta querella i del fet que un fons d'inversió, un fons voltor d'un gran tenidor, hagi posat una demanda contra càrrecs públics que el que volien era que complís la llei? Volia saber quin és el posicionament del Govern.

També li volíem preguntar, ara que tenim ja la llei vigent, que tornem a tenir recuperat el lloguer social, què és el que ha fet el seu Govern perquè s'acompleixi,

quants contractes de lloguer social s'han fet, quantes sancions s'han posat contra fons voltors en el cas que no n'hagin ofert.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Violant Cervera, consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials (Violant Cervera i Gòdia)

Moltes gràcies, presidenta. President, consellers, conselleres, diputats, diputades... La Llei 1/2022, del dia 3 de març de l'any 2022, es va publicar al *Diari Oficial de la Generalitat* el dia 3 de març de l'any 2022. Per tant, en aquests moments fa dos mesos i quatre dies. Durant aquests dos mesos i quatre dies, doncs, des del departament, i concretament també des de l'Agència de l'Habitatge, li detallo quines són les actuacions que hem estat duent a terme.

En primer lloc, s'ha enviat carta als grans tenidors sobre els nous supòsits de lloguer social obligatori. S'ha detallat el circuit de control i sancions que correspon al Departament de Treball a Consum. S'ha establert l'enviament de cartes a ajuntaments informant sobre les competències subsidiàries de sancionar la marca del lloguer social obligatori, especialment a l'Ajuntament de Barcelona, atesa la competència pròpia per reclamar-ho.

S'ha creat la plataforma de lloguer social obligatori, que relaciona tots els oferiments de les ofertes i que comunica als grans tenidors quines són aquestes obligacions. I s'han obert vies de comunicació i d'informació, com una bústia electrònica de consultes i guies informatives de documents. I s'ha establert, també, la celebració de sessions informatives adreçades al personal tècnic d'Ofideute, dels ajuntaments, dels serveis socials bàsics i dels col·lectius de professionals i del sector de l'habitatge.

I tota aquesta tasca duta a terme durant aquests dos mesos..., s'ha estat informant les organitzacions en defensa de l'habitatge, com vostè sap, en les reunions periòdiques que mantenim periòdicament amb ells.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, consellera. Suposo que la pregunta sobre què en pensa de la querella contra l'alcalde de Barcelona i els regidors me la contestarà a la rèplica, perquè no ho ha fet en aquesta.

Nosaltres el que considerem, bàsicament, és que el seu Govern segueix sense fer els deures en habitatge. Segueix sense invertir-hi prou. Seguim amb un parc de lloguer social per sota del dos per cent, quan la mitjana a la que s'hauria d'arribar és del quinze per cent.

Segueixen sense posar els habitatges necessaris a les mesos d'emergència per acabar amb les llistes d'espera, malgrat que aquest Parlament ho ha aprovat no sé quants cops, un pla de xoc per posar a zero les mesos d'emergència, que són responsabilitat del Govern de la Generalitat de Catalunya –totes–, i que hi han milers de famílies que esperen fins a dos anys.

I segueixen sense posar-se al costat de les famílies vulnerables. No hi ha la unitat antidesnonaments a que es va comprometre el president Aragonès. Quan hi ha un desnonament, l'únic que es veu de la Generalitat són els mossos, que, a més a més, sovint actuen amb una violència que és indignant contra les famílies i contra els activistes. I la Generalitat, en lloc de perseguir i buscar que els fons voltors i el fons tenidors ofereixin aquest lloguer social, el que fa és multar els activistes, com en el cas del fons Vauras.

I un recordatori: la competència de sanció és també de la Generalitat de Catalunya, no és només dels ajuntaments. Per tant, siguin valents i facin la feina.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Gràcies, presidenta. Ha comentat diferents coses i en el temps..., no tindré, suposo, temps de respondre-les.

Una: sobre intentar ampliar el parc de l'habitatge. Tots ho sabem, l'habitatge no es construeix de la nit al dia. Hi ha diners al pressupost per poder-lo construir i estem treballant en aquesta matèria.

Sobre les ajudes de lloguer: més de 140 milions d'euros al pressupost de l'any passat per ajudar a que les famílies no estiguessin desnonades.

I, sobre tot el que comentava del fons Vauras i de les sancions, sap què passa, senyora diputada? I sap què és el que passa realment amb els grans tenidors? Doncs que el Govern de l'Estat ha interposat recursos d'inconstitucionalitat contra les lleis aprovades en aquest Parlament. Recursos d'inconstitucionalitat que creen, al final, jurisprudència i que fan que els grans tenidors, justament avalant-se en aquests recursos d'inconstitucionalitat i en aquesta jurisprudència, estiguin alentint justament aquests procediments per poder ajustar els lloguers socials obligatoris. *(Remor de veus.)* Sí, senyora diputada, això és el que passa.

I sap també què és el que passa? Que vostès, que diuen que no tenim competències per poder resoldre algunes de les qüestions aprovades en aquest Parlament de Catalunya, tenen l'oportunitat, amb... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera de Drets Socials i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, consellera.

(Alguns aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre el trencament de les negociacions amb el sector educatiu i la nova convocatòria de vagues

310-00273/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el trencament de les negociacions amb el sector educatiu i la nova convocatòria de vagues. Formula la pregunta la diputada senyora Nogay Ndiaye, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Nogay Ndiaye i Mir

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, ha decidit ja reconèixer que ha estat incapaç de negociar, dialogar i arribar a consensos amb la comunitat educativa? Com pensa afrontar les noves jornades de vaga convocades per als propers dies de maig i el mes de juny? Com pensa fer front a la sentència del vint-i-cinc per cent, més enllà de fer declaracions de recursos que, a banda d'allargar l'agonia, no serviran per a res?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada Ndiaye, jo el que no entenc és que vostès segueixin repetint el mantra de manca de diàleg, d'intransigència, quan els fets diuen una altra cosa.

Nosaltres el que hem fet des del Departament d'Educació és fins a cinc propostes d'acord. Hem fet fins a cinc propostes d'acord. Aquestes propostes d'acord..., des del mes de febrer ens hem trobat amb la cadira buida a l'altra banda. I, per tant, el que fem nosaltres... Volem un acord, i el que demanem és que vinguin a seure per tal de parlar-ne i arribar a aquest acord, amb aquest diàleg.

Pel tema del català..., nosaltres el que fem davant d'una sentència, d'una interlocutòria que és una aberració pedagògica, és una aberració política, és un atac al model de país..., nosaltres el que farem és lluitar amb totes les nostres eines, presentar un recurs davant una interlocutòria que s'extralimita, clarament, de qualsevol competència d'un tribunal.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Nogay Ndiaye.

Nogay Ndiaye i Mir

Vostè s'ha convertit en el capità d'un vaixell que s'enfonsa. Vostè solet ha aconseguit esdevenir el conseller de les vagues, del malestar de la comunitat educativa i de la revolució sindical. Vostè solet –fet que li hauria d'agrair– ha aconseguit que es creés per primera vegada un comitè de vaga format per *tots* els sindicats d'educació lluitant amb un objectiu comú: el seu cessament. I dic «vostè solet» perquè les seves decisions unilaterals i les seves declaracions ens han dut a la situació en la que ens trobem avui.

Venim de sis dies de vaga i anem cap a quatre jornades més. Fa ja unes setmanes, i avui mateix, en aquesta mateixa cambra, vostè afirmava que no s'aixecaria de la taula fins que arribessin a acords. I no només s'ha aixecat de la taula i ha trencat les negociacions unilateralment, sinó que pràcticament no s'hi ha assegut mai. Hi va enviar interlocutors. El diàleg i la intenció de negociació van ser ficticis. El departament es presentava amb decisions ja preses i sense cap intenció de negociar o plantejar-se les línies vermelles que havia establert el comitè de vaga: reversió de les retallades, recuperació de l'hora lectiva, calendari escolar...

Ara tenim a sobre de la taula una sentència que posa en perill el nostre model lingüístic, una sentència que pretén augmentar les hores de docència en llengua castellana. Que tant les competències bàsiques de sisè com les de quart d'ESO, les PAU i els resultats universitaris demostren que la immersió també garanteix l'adquisició de les competències en llengua castellana. Nosaltres, en aquest Ple, tornem a posar sobre la taula la seva reprovació i desitgem que aquest cop sigui aprovada.

I, per tant, li pregunto: com a capità d'aquest vaixell que fa aigües, que ja no pot suportar més retallades, més menyspreu, més càrrega cap al professorat, menys qualitat educativa per al nostre alumnat i menys hores de català, abandonarà el vaixell o es quedarà a enfonsar-se amb ell?

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputada Ndiaye, l'hi deia abans, eh?, l'hi deia fa un moment: el que vostè diu, els fets ho desmenteixen. Nosaltres hem fet fins a cinc propostes d'acord.

Amb acord o sense acord, aquest vaixell que vostè diu que s'enfonsa el curs vinent dona resposta a set de les catorze reclamacions sindicals: dona resposta a l'inici de la reversió de les retallades; dona resposta a demandes de fa molts anys de la comunitat educativa, com és la reducció de ràtio a les aules, com és un increment de la formació professional com no s'havia fet mai, com és un macroprocés d'estabilització de plantilles... Per tant, més enllà del soroll d'alguns i més enllà del seu mantra, que no s'ajusta als fets, anem al que realment està passant i al que realment estem fent.

I la resta de propostes..., el que hem fet és calendaritzar-les, les hem calendaritzat. I, per tant, hi anirem donant resposta, però tothom pot entendre que tot alhora no es pot fer. Per tant, el que farem és anar donant resposta, per tal de millorar l'educació dels nostres infants i del nostre alumnat, a totes les reclamacions que tenim per part dels sindicats.

Pel que fa al model... I nosaltres no hem trencat res, no hem trencat cap negociació, no ens hem aixecat de la taula. Tenim la cadira buida des del mes de febrer. I, per tant, seguirem asseguts a la taula.

Vostè es referia al tema del català. El tema del català..., és el moment del consens. És el moment del màxim consens polític, màxim consens social i màxim consens pedagògic. Des de tots els àmbits i des de tots els fronts. I és el moment, com sempre, com fem dia rere dia, d'estar al costat de les nostres direccions, amb tota la cobertura i tot l'escut jurídic i tot l'escut legal.

I és, també, el moment d'incrementar, davant d'unes dades d'ús del català als centres educatius que no ens agraden, que no ens satisfan..., és moment d'incrementar l'ús del català als centres educatius a través d'un pla d'impuls i a través del pacte nacional per la llengua.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la notícia relativa al fet que Carles Puigdemont hagi reconegut que es va reunir amb emissaris de Vladimir Putin

317-00159/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política. Formula la pregunta el diputat senyor Alejandro Fernández, en nom del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Tras negarlo por activa y por pasiva, Carles Puigdemont ha reconocido que se reunió con un emisario de Vladímir Putin. Usted, que también negó este extremo, ¿cómo valora estas nuevas averiguaciones?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, crec que el president Puigdemont ha explicat aquests dies als mitjans quina és la seva visió sobre els fets que s'han publicat. Jo soc president de la Generalitat des d'ara fa un any, i, per tant, responc per tots els fets que ha portat a terme el Govern de Catalunya des de fa un any.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Hace poco más de un mes, a pregunta de nuestro grupo, usted negaba categóricamente, y con sobreactuado tono indignado, cualquier conexión del separatismo con el régimen de Vladímir Putin. Hoy sabemos –el propio Carles Puigdemont se ha visto obligado a reconocer la evidencia– que dichas reuniones se produjeron.

Hoy usted ya no niega, pero lanza balones fuera como si la cosa no fuera con usted. Y me temo que sí que va con usted, porque usted debería contestar una serie de preguntas muy concretas: ¿seguirá sin condenar la relación de Puigdemont con Putin? ¿Seguirá usted sin investigar lo abordado en dicha reunión? ¿Seguirá usted manteniendo en su Gobierno a quienes consideran que el presidente legítimo es Puigdemont y no usted?

De mantenerse usted en la actual actitud, se convertiría en un cómplice más de las actividades de desestabilización de la Unión Europea del régimen de Vladímir Putin. Hoy tiene una oportunidad de desmarcarse de verdad. Investigue, condene y expulse de su Gobierno a quienes siguen insistiendo en que el Consell per la República de Puigdemont es la Generalitat legítima.

Mire, que el separatismo estaba dispuesto incluso a negociar con Putin con tal de lograr sus objetivos, algunos lo intuíamos; hoy lo sabemos a ciencia cierta. Pero lo que supera cualquier inmoralidad imaginable es que el Partido Socialista mantenga sus acuerdos con todos ellos: con Junts en la Diputación de Barcelona, con Esquerra Republicana en el Congreso de los Diputados.

Mientras entregan la cabeza de la directora del CNI, mantienen sus acuerdos con aquellos que pretendían negociar con la mafia –repito: con la mafia–, convertir Cataluña en un paraíso fiscal de las criptomonedas. Y aun se permiten, encima, el lujo, señor Salvador Illa, de chotearse en el Pleno de usted como acaban de hacer hace un momento. Menuda vergüenza, señor Illa. Menuda vergüenza.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Bé, jo celebro que vostè em demani responsabilitats per fets de fa cinc anys pel que s'ha publicat, quan jo no era president de la Generalitat de Catalunya. Per tant, bé, suposo que, si comença a tirar enrere, m'acabarà demanant algunes responsabilitats sobre quin era el paper dels diputats representant les Corts Catalanes al Compromís de Casp, en aquest pas, si va tirant enrere.

En tot cas, reunions amb Putin? Sí, la de Mariano Rajoy el 2013. Rebut per Putin. *(Aplaudiments.)* I ell, lluint-ho. I això vol dir que ara els hi he de demanar responsabilitats a vostès?

Per tant, si el que volen és intentar estirar un fil que saben que queda molt curt... Aquest fil que vostè intenta estirar és molt curt, i ho saben perfectament. Però vostès el que pretenen és intentar generar una fractura en el que és el compromís europeista del projecte del conjunt del catalanisme polític, i també de l'independentisme, i també d'aquest Govern.

I aquest és un govern que té molt clar que el futur de Catalunya està en el marc europeu, que és el marc que ens garanteix drets i llibertats, perquè si hem d'esperar que ens els garanteixi l'Espanya que vostès van contribuir a construir, aquesta Espanya actual que no garanteix els drets i les llibertats, anem arreglats. Per tant, per això confiïm en Europa. També des del punt de vista polític, des del punt de vista de drets i llibertats, i també –l'hi recordo– des del punt de vista judicial, que Europa ha donat unes quantes lliçons a la cacera de bruixes que va iniciar el seu Govern del Partit Popular.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment de la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sobre el 25 per cent de castellà a l'escola

317-00154/13

Formula la pregunta el diputat senyor Carlos Carrizosa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, después del contundente auto del Tribunal Superior de Justicia ordenando que se ejecute la sentencia del mínimo del veinticinco por ciento de clases en español, ¿qué piensa hacer? ¿Van a cumplir?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, presentarem recurs, perquè creiem que aquesta resolució s'extralimita del que correspon a les funcions d'un tribunal, fins i tot en fase d'execució de sentència. Per tant, presentarem recurs.

Presentarem batalla jurídica fins al final i seguirem defensant el model d'escola en català, que és un model que contribueix a la cohesió social, que garanteix l'aprenentatge de les dues llengües oficials de Catalunya i que és un model –l'actual– que té la validació des del punt de vista acadèmic, des del punt de vista social, des del punt de vista pedagògic, des del punt de vista educatiu. I, per tant, seguirem treballant per enfortir l'actual model també de cara al proper curs.

El que es necessita és protegir la llengua més feble –i aquesta és la llengua catalana– en el conjunt del territori.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, usted ya lo sabe, pero es que es inútil recurrir más para no cumplir. Porque ese recurso del que usted habla, y su *conseller*, no suspende el plazo de quince días. Díganlo ya y no mientan más. A ustedes les quedan quince días –quince. Nosotros llevamos quince años.

Ustedes van a cumplir, no lo dude. Ciutadans se va encargar de ello. Ustedes no están por encima de la ley ni son superiores al resto de los ciudadanos. El tribunal ya les ha advertido, en su fundamento jurídico segundo, de que no vale ese churro político y jurídico que se han sacado ustedes de la manga con el PSC y con *els comuns*; que lo que vale es que el *conseller* dicte de una vez las instrucciones y las haga cumplir.

Yo le anuncio que hoy vamos a registrar –hoy mismo– una proposición de ley muy distinta a ese churro del que hablaba. Esta sí que respeta los derechos que el tribunal garantiza. El señor Illa y el Partido Socialista dicen por la tele que las sentencias hay que cumplirlas, pero por detrás ayudan a no cumplirlas: fabrican coartadas con los comunes que el tribunal tumba o mienten cuando desde el Gobierno dicen que la alta inspección no puede entrar en los colegios catalanes.

Hoy me dirigiré, también por escrito, a la delegada del Gobierno en Cataluña para reclamarle que actúe y que el Gobierno Sánchez dote de los medios necesarios a la alta inspección para cumplir con la sentencia.

La sociedad civil, desde el «manifiesto de los 2.300» a la Asamblea por una Escuela Bilingüe, en una lucha de años, ha conseguido de los jueces lo que el Partido Popular y el Partido Socialista con el Gobierno de España, la Abogacía del Estado y todos los medios no han querido hacer en cuarenta años. Deberían pedir perdón a tantas familias a las que han privado de sus derechos constitucionales durante décadas.

Dejen de hacer trampas ya, señor Aragonès. Si no tenemos bilingüismo, es que tenemos dictadura y desprecio total a los ciudadanos. Basta de chantajes nacionalistas y de partidos que claudican en todo con tal de llegar al poder o de mantenerse en él. Su posición es ya indefendible, señores del Gobierno. Han llegado al final de la escapada.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, primera cosa: vostès constantment ens van fent amenaces a tots. En aquest mateix Ple ens van amenaçar al conseller Cambray i a mi que ens denunciarien a fiscalia –ho van fer el 28 de març– suposadament per desobediència davant d'aquesta sentència. Recorda el que va dir la fiscalia? Ho ha arxivat. Per tant, una mica d'humilitat li convindria –una mica d'humilitat li convindria.

Segon, el que vostè defensa demostra un desconeixement absolut dels mètodes educatius que es fan servir a les escoles catalanes. Absolutament –absolutament. No hi ha un ensenyament únicament..., no es fa servir únicament una llengua a l'aula. Hi ha molts recursos educatius que es fan servir, en molt de l'aprenentatge per projectes, en què es fan servir recursos de molts tipus, de moltes llengües: en català –pocs, que en necessitem més, també en l'àmbit digital–, en castellà, en anglès... Per tant, això passa a les aules del nostre país. Vostès tenen un model del passat. Ha fet referència a aquest manifest de fa quaranta anys. Vostès sí que s'han quedat quaranta anys enrere. Per sort, la societat avança.

I també vull fer una crida al conjunt de la resta de forces que hem defensat el model d'escola catalana i el model lingüístic que hem aplicat. L'hem d'enfortir. I, per tant, faig una crida a la unitat, al consens polític, a l'ambició, i també, doncs, a poder posar tots els recursos que tinguem al nostre abast per seguir preservant el model lingüístic de l'escola catalana davant d'una decisió d'un tribunal que s'extralimita, que entra a dictar política educativa i que acaba dient als mestres el que han de fer, i demostra també un desconeixement molt gran de com es treballa a les escoles catalanes.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'activació de la llei de política lingüística i la protecció del català a l'escola davant les ingerències dels tribunals

317-00155/13

Formula la pregunta la diputada senyora Jéssica Albiach, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. President, començaré la meua intervenció, com no pot ser d'una altra manera, òbviament, expressant el nostre rebuig a aquesta interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia que vol posar data de caducitat al nostre model d'immersió lingüística. Un model que, com ja s'ha dit, és garant d'igualtat d'oportunitats, de cohesió social, i que, a més, va ser aixecat a pols per part de les classes populars del nostre país.

I aquesta interlocutòria no per infame era inesperada. De fet, per això el 24 de març el seu grup parlamentari, el nostre, el PSC i Junts vam arribar a un pacte que

vam registrar per modificar la llei de política lingüística i blindar el català, i sobretot el professorat i els centres educatius, de les ingerències judicials.

I des d'aquell pacte, president, ha passat un mes i mig; un mes i mig que ha anat posposant-se de quinze dies en quinze dies, a l'espera que Junts aclarís els seus embolics i també esperant el seu posicionament, que encara desconeixem. I, esperant, esperant, el que ha passat és que no ha arribat aquest compromís ni aquest acord, i el que ha arribat ha sigut aquesta interlocutòria.

I ahir ho va dir la portaveu del seu grup parlamentari, la senyora Vilalta, i ho cite textualment: «Cal accelerar aquesta llei, perquè la defensa de la llengua no pot esperar a que Junts per Catalunya es posi d'acord.» I, no obstant, quan ahir nosaltres els emplacem a modificar l'ordre del dia d'aquest Ple per poder per fi, d'una vegada per totes, començar a activar aquesta llei de política lingüística, ens trobem amb la seua negativa, ens trobem amb un no.

I, per tant, president, la pregunta és molt senzilla, la pregunta és: què estem esperant per activar aquesta llei de política lingüística i protegir les nostres escoles de les urpes dels tribunals.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, coincidim en la defensa del model lingüístic de les escoles catalanes que s'ha aplicat; que necessita ser reforçat, perquè en aquests moments és evident que el model basat en el català com a llengua vehicular no s'aplica en el conjunt del sistema i, per tant, cal reforçar-lo. Hi hauran actuacions per reforçar-lo de cara al proper curs.

Davant de la situació derivada de la sentència i de la darrera interlocutòria, hem d'activar tots els mecanismes que tinguem al nostre abast. I la modificació de la llei de política lingüística és un dels mecanismes que s'ha d'activar, i s'ha d'activar amb urgència. Per tant, atès que hi ha la necessitat d'enfortir aquest consens i també de que els mateixos quatre grups que van impulsar l'entrada de la iniciativa enforteixin aquest consens, millorin, si cal, el que s'ha de millorar de la proposta, que, evidentment, com totes, és perfectible, el que hem de fer és dedicar les properes hores i els propers dies d'aquesta setmana a poder fixar un acord al voltant d'aquesta qüestió. És un recurs que tenim a l'abast, el recurs de legislar directament des del Parlament de Catalunya, que no hem de desaprofitar.

Sabem quina ha estat, però, la interpretació que ha fet el propi Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de textos normatius, allunyant-se absolutament de l'esperit mateix de les normes. Per tant, haurem de, crec, acabar de millorar el text, però l'objectiu és mantenir aquest consens, enfortir-lo, que ens hi acompanyi també al màxim la comunitat educativa, però és una eina que no podem desaprofitar. No és l'única. Seguirem treballant en el que és tot el recorregut processal en matèria de recursos i amb altres iniciatives que tenim per defensar un model que ha estat un model d'èxit i que encara ha de seguir-se millorant, però no ha de canviar la seva essència.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Portem mes i mig esperant, i cap proposta alternativa ha arribat. Per tant, sumar, sempre, però és que no podem seguir esperant més, perquè estem en temps de descompte i cada dia que passa és un dia més d'angoixa i d'incertesa per als centres educatius, i és un dia més d'oxigen per a aquests senyors que ja els escoltem dir aquestes barbaritats, com ha dit abans el senyor Carrizosa. I hem d'acabar, d'una vegada per totes, amb aquest malson. Perquè, a més, quan dic que no

podem esperar més és que ni vostè ni jo estem en primera línia. Qui està en primera línia són les direccions dels centres educatius i és el professorat. Així que li demane que ens hi posem ja, que comencem a fer d'una vegada per totes la nostra feina, perquè els centres educatius no poden seguir així i hem de protegir-los aquesta mateixa setmana.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Com ja li he dit, la meva voluntat és que pugui produir-se l'aprovació d'aquesta modificació al més aviat possible. En això treballarem i en això treballarem, especialment en les hores i dies que venen, per poder enfortir aquest consens i que, per tant, pugui ser aprovada al Parlament de Catalunya.

És un recurs que tenim a l'abast més. Sabem, ho vull repetir, com actua el Tribunal Superior de Justícia Catalunya en aquesta qüestió específica. I, per tant, doncs, haurem de ser molt rigorosos en els continguts finals de la llei de política lingüística.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el pla traçat davant del fracàs del model basat en l'organització de grans esdeveniments esportius

317-00157/13

Formula la pregunta la diputada senyora Montserrat Vinyets, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia. Aquest diumenge, la plataforma #StopJJOO crida a tothom a participar a la manifestació a Puigcerdà contra la proposta del Govern de celebrar als Pirineus uns jocs olímpics per al 2030 de la mà del COE.

Dona la sensació que aquest Govern s'aferra a l'obstinada execució de macroprojectes vinculats a l'esport, com és el circuit de Montmeló o la Copa Amèrica, i a l'oci, com és el Hard Rock Cafè de Tarragona, com a fórmula per donar resposta a les necessitats de transformació d'aquest país davant d'un model absolutament esgotat, entre d'altres per l'esgotament dels recursos fòssils.

President, el seu Govern té traçat algun pla davant d'aquest fracàs de model i els seus intents desesperats de reinventar-se?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Diputada, l'economia catalana té futur si és una economia diversificada. Especialment, un dels àmbits on volem augmentar el que és el nostre percentatge del PIB, de poc més del dinou per cent cap al vint-i-cinc per cent el 2030, és en l'àmbit industrial. I, per tant, el projecte econòmic de futur del país passa necessàriament per una reindustrialització verda i digital.

I més enllà de projectes que formen part d'altres àmbits de l'economia, que també com a economia diversificada existeixen i, per tant, no vol dir que l'aposta per la reindustrialització vulgui dir llençar a la paperera sectors tan importants que creen

llocs de treball i que han de seguir millorant, que han de crear llocs de treball encara de més qualitat i de molta més estabilitat, sectors com l'àmbit del turisme o del comerç..., no vol dir que tirem a la paperera aquests projectes. Vostès es centren en alguns projectes, i nosaltres el que veiem és la globalitat dels diferents àmbits econòmics on estem actuant.

Respecte als jocs olímpics d'hivern del 2030, nosaltres complim el que ha dit aquest Parlament, que és que es pugui fer una consulta i que la ciutadania opini. Aleshores, crec que..., deixem que sigui la ciutadania del Pirineu qui també expressi quina és la seva voluntat i, a partir d'aquí, nosaltres, evidentment, complirem amb el que diguin i respectarem la seva decisió.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

President, el territori no és el pati de l'àrea metropolitana. La crisi de la covid era un moment, una oportunitat històrica per repensar les infraestructures públiques, per no respondre als dictats del capital global. Allò que anomenem «territori» és el país i necessita una aposta que sigui ben clara per generar llocs de feina de qualitat, una economia global diversificada i redistribuïdora.

L'aposta del Govern pels jocs olímpics o bé per la copa Amèrica obre les portes a una crisi social, ecològica i energètica, i no és el gir necessari, imprescindible per garantir sobirania energètica i alimentària. I no contents tampoc amb això, tampoc donen resposta a les urgències dels treballadors del país. Ara mateix els treballadors de la Nissan s'estan manifestant, fruit dels retards continuats que s'estan produint a la mesa de negociació. Fa dos anys que l'empresa anunciava el tancament definitiu d'aquesta empresa; més d'un any i mig que van començar les reunions de la mesa de reindustrialització, i escassos mesos que s'ha materialitzat el tancament. Després de més de vint reunions, segueix sense existir una solució que sigui acordada.

Per això l'hi torno a preguntar: president, quin és el pla que té traçat el seu Govern davant el fracàs del seu model. Perquè nosaltres i la majoria de gent d'aquest país no el veu enlloc.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, Nissan: aquesta nit hi ha hagut un acord en el qual l'empresa Silence, empresa industrial de motos elèctriques, s'instal·larà a la Zona Franca, a l'espai que deixa lliure Nissan, i que contractarà treballadors provinents de la planta de Nissan que ha tancat. És un acord a què s'ha arribat aquesta nit i que agraeixo la feina feta pel Departament d'Empresa i Treball, evidentment, i molt especialment per la representació dels treballadors i treballadores i pel conjunt d'actors que han participat de la taula de reindustrialització.

Però nosaltres no..., és a dir, els projectes que volem per reindustrialitzar el país no són de tria lliure per nosaltres; malauradament, els hem d'anar a buscar, els hem d'anar a captar, hem de generar capacitat energètica suficient, per exemple, hem de generar unes condicions adequades de connexions internacionals, hem de generar unes infraestructures adequades. I, en aquest sentit, també els demano tota la seva complicitat, perquè en aquests àmbits que són precondicions per aconseguir inversions ens puguin acompanyar,

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president. Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política general.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si se centrarà a millorar la vida dels catalans en lloc de demanar depuracions de responsabilitats al president del Govern espanyol

317-00156/13

Formula la pregunta el diputat senyor Ignacio Garriga, en nom del Grup Parlamentari VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿se va centrar en mejorar la vida de los catalanes o va seguir obsesionado en pedir cabezas al autócrata Sánchez?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Aquest Govern treballa, dia rere dia, per millorar les condicions dels catalans i catalanes de bé. Volem tenir totes les eines que tenen els països que tenen la màxima sobirania, per poder treballar sense descans i sense que ningú hi pugui posar cap excusa, per a la millora de les condicions de vida dels catalans i catalanes.

Lamentem que la vulneració de drets fonamentals més bàsics, com el dret a la privacitat, el secret de les comunicacions, el dret a la participació política, i la vulneració i la manca de denúncia quan es produeix aquesta vulneració de drets, lamentem que hagi d'ocupar el nostre temps i, per tant, no el puguem dedicar el cent per cent al que ens agrada dedicar, que és a la millora de les condicions de vida dels catalans i catalanes, tots, sense distinció. Crec que no tots podem dir el mateix.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ignacio Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, la máxima prioridad de todo representante público debería ser mejorar la vida de los ciudadanos. Su actividad política debería estar centrada y dirigida en garantizar el bienestar y la prosperidad de todos los catalanes, y usted no hace ni lo uno ni lo otro. Mejorar su vida, señor Aragonès, es mejorar las condiciones de vida; por ejemplo, garantizar la seguridad en los barrios y que ninguno de nuestros vecinos tenga miedo a abrir los portales de su casa a ciertas horas del día.

Sé que para ustedes estas emergencias son secundarias, pero por desgracia son el día a día de muchos de nuestros compatriotas. Prueba de ello es el testimonio que hace escasas horas recibía en Rocafonda, en Mataró, donde los vecinos se preguntan que cómo va a defender la convivencia en nuestros barrios un presidente de la Generalitat que se felicita por la expansión del islam y que asegura que los islamistas no tienen que adaptarse porque ya son parte de Cataluña. Es imposible, señor Aragonès, que ustedes acometan esta problemática, porque hoy su ideología representa el antifaz contra el sentido común y que todos, por desgracia, sufrimos sus consecuencias.

La inseguridad, la inmigración ilegal, la expansión del islamismo, y ahora también el fanatismo climático. Ustedes, con el señor Illa, quieren barrios inseguros, barrios degradados, sin identidad, y donde las familias no puedan llegar a final de mes. Ese es su proyecto, señor Aragonès. Porque sus políticas tienen consecuencias, consecuencias graves –muy graves–, como, por ejemplo, que las fábricas de los tra-

bajadores cierran por culpa de sus imposiciones lingüísticas y climáticas, y que los catalanes tengan que ser consumidores de productos procedentes de países a miles y miles de kilómetros. Sus políticas provocan también que los coches no puedan circular porque ustedes obligan a los trabajadores a cambiar su diésel –antes sostenible, pero hoy contaminante–, a comprar vehículos eléctricos. Y porque sus políticas, señor Aragonès, provocan que los suministros básicos se encarezcan día a día por la pérdida de soberanía energética y alimentaria, por la negativa a explotar nuestros recursos, y por la insistencia en cerrar los hoy todavía existentes.

Ese es su proyecto para Cataluña, señor Aragonès. Ése es su legado para las próximas generaciones. Pero no lo dude, nosotros reconstruiremos todo lo que ustedes derriben.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Bé, jo crec que amb aquesta intervenció s'ha demostrat no només com alguns n'estan, d'allunyats de la realitat mateixa del nostre país, sinó que ja directament, doncs..., carregar, negar l'existència del canvi climàtic, negar la necessitat de polítiques per fer front a un canvi climàtic, que es tradueix en coses concretes, com és un empitjorament de la salut, precisament, dels territoris amb menors ingressos i als barris més vulnerables de Catalunya. I, per tant, és imprescindible continuar amb les polítiques de lluita contra el canvi climàtic, perquè són polítiques de defensa també de la salut, de la salut col·lectiva i de la salut individual.

I seguirem treballant per reindustrialitzar el nostre país, per fer d'aquest procés de transició climàtica un procés de reindustrialització verda i digital, apostant clarament per l'expansió de les energies renovables, per un nou model industrial que asseguri més benestar i més prosperitat. Avui, amb aquesta intervenció, sembla que el Govern de Catalunya sigui qui dicta el procés de globalització a nivell mundial, com si fóssim l'Organització Mundial del Comerç. Demuestra clarament que l'exageració, la demagògia, malauradament tenen presència en aquest Parlament, però nosaltres la combatrem amb fets, amb convicció i amb tota l'ambició transformadora.

Per tant, l'extrema dreta no parará l'ambició transformadora del Govern de Catalunya, de la Catalunya sencera, per a tots els territoris i per a totes les persones, per als que creuen en un déu i per als que no creuen en cap.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat per respondre oralment en ple sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la insuficiència de la depuració de responsabilitats pel Catalangate

317-00153/13

Formula la pregunta el diputat senyor Albert Batet, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta. President, membres del Govern, diputats i diputades, en primer lloc acabem de saber que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha condemnat novament el president Torra a vuit mesos d'inhabilitació per haver defensat la llibertat d'expressió amb una pancarta que demanava la llibertat dels presos

polítics. La condemna més enèrgica davant d'aquesta actitud de la justícia i tot el suport al president de la Generalitat per haver defensat la llibertat d'expressió, que és un dret fonamental. *(Aplaudiments.)*

I parlant de drets fonamentals, fa vint-i-quatre dies que va esclatar el Catalan-gate. Han passat quatre setmanes des de que el Govern espanyol no ha donat explicacions oportunes. Portem gairebé un mes sense que Pedro Sánchez hagi depurat les responsabilitats pertinents. Ens espion massivament, ataquen la nostra intimitat, atempten contra la nostra llibertat i vulneren els nostres drets fonamentals. Tot s'hi val contra l'independentisme, i no passa res.

L'espionatge massiu és molt greu, però la nul·la resposta de Pedro Sánchez encara ho és més, de greu. El mínim exigible en qualsevol democràcia seria saber qui ho ha ordenat, qui ho ha validat, qui ho ha executat i qui ho ha pagat. I, mentrestant, el Govern de l'Estat se'n renta les mans, no dona la cara, no aproven una comissió d'investigació de la mà del PP i de VOX al Congrés dels Diputats i no tenen la voluntat de publicar-ne els documents vinculats.

El cessament de la directora del CNI no és suficient. Com deia el senyor Juliana, que no és sospitós de ser independentista, «la caça continua sota el comandament de la caça». Per tant, el cessament no ens val com a cap de turc. I, per tant, nosaltres no ens podem quedar només amb unes exigències retòriques. Com sempre hem dit, Europa és un espai de llibertat on hi trobem justícia. El Parlament Europeu ho investigarà, ho està investigant, com també ho farem aquí al Parlament de Catalunya. I per tenir credibilitat a Europa i sobretot per fer respectar la nostra dignitat, cal ser conseqüent amb les relacions amb el Govern de l'Estat. No podem dialogar amb qui ens espia.

En aquest sentit, president, voldríem saber la seva opinió al respecte.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, m'adhereixo a les seves paraules respecte al que ha explicat vostè mateix sobre aquesta nova condemna al president Torra. Des d'aquí, tot el meu suport, com ja l'hi vaig expressar a l'inici d'aquest nou procediment judicial.

M'agradaria deixar una cosa molt clara. S'equivoca qui es pensi que amb la decisió de cessament de la directora del CNI que va prendre el Consell de Ministres ahir s'acaba la depuració de responsabilitats, s'acaba la necessària transparència que encara no hem trobat i s'aconsegueixen les garanties de no repetició. Perquè aquests són els elements que hem posat sobre la taula i que estan lluny de complir-se. Exigim tota la transparència. De moment el que hi ha hagut és una comissió de secrets oficials que el que en coneixem és la filtració; la filtració en mitjans de comunicació de documents que afecten fins i tot l'honorabilitat d'algunes persones concretes, parlant per mi mateix, amb algunes publicacions que s'han fet avui.

I, per tant, per això exigim que es publiquin, que es desclassifiquin, les resolucions del magistrat que van fer que el CNI decidís espionar-nos a uns quants, i que ho ha reconegut. I que també es desclassifiqui tota la informació respecte a la resta d'espionatge. Perquè estem parlant de divuit que es van acceptar a la Comissió de Secrets Oficials, però n'hi ha molts més, més d'una seixantena, i també calen respostes en aquest àmbit. I de moment no n'hi ha hagut.

Segona, assumpció de responsabilitats. És, evidentment, clar que calen responsabilitats polítiques. Ahir va haver-hi una decisió al respecte, però hem de saber qui n'estava al cas, qui havia ordenat i havia permès aquest espionatge i, per tant, que se'n derivin també les responsabilitats.

I tres, garantia de no repetició. Perquè, si per defensar, precisament, el dret a l'autodeterminació i l'amnistia en un procés de diàleg i de negociació a Espanya alguns som una amenaça, o érem una amenaça el 2019, vol dir que avui, que seguim defensant el mateix, seguim defensant la independència de Catalunya, seguim defensant el dret a l'autodeterminació, defensem l'amnistia i ho defensarem sempre..., vol dir que ara, segons la seva tesi, continuem sent, també, una amenaça per a aquesta Espanya que s'han construït i que, per tant, mereixem seguir tenint vulnerada la nostra intimitat.

Per tant, és absolutament imprescindible el que no s'ha produït: transparència, assumpció de responsabilitats i garanties de no repetició. Fins que això no passi, ningú pot donar cap crisi ni per matisada ni per resolta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la línia en què treballa el Govern per a defensar l'escola catalana

317-00160/13

Formula la pregunta el diputat senyor Josep Maria Jové, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, presidenta. President, aberrant: judicialització; atac a la llengua. Són moltes les veus que hem sentit, les darreres hores, carregar contra l'última decisió del TSJ en contra del català.

El TSJ, de nou, torna a irrompre a l'escola amb una decisió política d'efectes que poden ser devastadors per al model lingüístic, per a la cohesió social. Els tribunals, de nou, fent política. I sabem de qui són hereus aquests tribunals i, per tant, sabem quin tipus de política fan.

Senyors de la judicatura, treguin les seves grapes de les nostres escoles, deixin de posar en risc la cohesió social, la igualtat d'oportunitats, la riquesa, la no segregació lingüística i la protecció del català. Han tornat a prendre una decisió agressiva, perquè han resolt en base a una llei que ja no és ni vigent, perquè, sota suposats criteris pedagògics, volen imposar percentatges que en el fons són quotes polítiques.

Davant d'aquest atac, a nosaltres un cop més ens toca exigir-nos persistència i determinació, menys laments, menys esgarips i menys proclames. Ens cal amb urgència actuar; en tenim l'obligació. No ens serveix de res dilatar-ho més, ni buscar excuses, ni posar esquerdes entre nosaltres. Per això, apellem a la responsabilitat de tothom, de nosaltres –sí, de nosaltres– els primers, evidentment, sense excuses ni dilacions, des del Parlament al Govern, passant pels partits, la societat civil, la comunitat educativa o les famílies. Per orgull de país i per justícia social, perquè l'escola que tenim avui es va aconseguir mobilitzant-nos, sent molts defensant un projecte compartit. Els consensos polítics i socials es defensen a tot arreu, a les institucions i al carrer. I, per tant, ara també.

Podem diferir en les formes, però no podem diferir en intentar-ho i en fer-ho, perquè en tenim, com deia, l'obligació. És una agressió sense precedents que busca dividir-nos per raó de llengua de forma perversa. I, per tant, caldran moltes, moltíssimes eines per respondre-hi i no en renunciarem a cap. No esperem més per cristal·litzar aquest consens que sabem que existeix al voltant del model lingüístic, i enfortim-lo, cadascú on li pertoca, però actuant de manera conjunta. Tots, tots i totes, n'hem d'assumir les responsabilitats, les que ens corresponguin, i les conseqüències també, evidentment.

President, l'encoratgem a continuar desplegant una estratègia clara en defensa de l'escola catalana, i per això li preguntem: en quina línia treballa el seu Govern?

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, continuarem treballant, en primer lloc, en l'àmbit processal i en l'àmbit jurídic. Aquesta partida no s'ha acabat. Tenim recursos que estan al nostre abast que tirarem endavant, perquè sobretot hi han fonaments, des del punt de vista jurídic i tècnic, que ens avalen. Per tant, treballarem en aquest sentit i exercirem el dret que també tenim com a administració de la Generalitat en aquest procediment judicial.

Però això s'ha de treballar des de molts fronts. No podem només pensar que, amb el que és l'actuació o l'estratègia, des del punt de vista processal, d'aquest procediment al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, n'hi haurà prou. Necessitem iniciativa política. I aquest Govern ha tirat endavant ja la iniciativa política. Vam impulsar la primera memòria preliminar del que és el decret que regularà el règim lingüístic previst a la llei d'educació de Catalunya, una llei del 2009, el règim lingüístic de la qual, que està previst en la llei, no havia estat desenvolupat de forma reglamentària. Ho farem per enfortir l'actual model, perquè té les virtuts pedagògiques, acadèmiques, educatives, socials, tot el reconeixement i sobretot és el que garanteix els objectius, que és que quan acabi l'ensenyament obligatori els alumnes han de tenir ple coneixement i capacitat d'ús de les llengües oficials de Catalunya.

A partir d'aquí, és important que també es portin a terme la resta de mesures, també les que corresponen a aquest Parlament. I la modificació de la llei de política lingüística és una d'elles –abans he tingut l'oportunitat de donar-ne compte. Evidentment tot el que es pugui millorar s'ha de millorar, però és una eina que no hauríem de desaproveitar. No utilitzar-la avui pot fer que ens en penedim el dia de demà. I hem de recordar que l'aprenentatge de llengües no va de percentatges, sinó que va de tenir un model educatiu que garanteixi aquest aprenentatge. La sentència respon a una voluntat ideològica, en cap cas a una voluntat pedagògica.

Però haurem de fer molt més. Ens equivocariem també si centrem tota la defensa de la llengua a l'escola només en el que és aquest procediment judicial. Va molt més enllà. I, per tant, seguirem impulsant i tirant endavant el pla d'impuls al català a les escoles de Catalunya, perquè cal reforçar el seu aprenentatge, cal reforçar-ne l'ús social, perquè és la millor garantia que tothom tingui la capacitat d'usar-lo i també, doncs, de rebre coneixements en aquesta llengua.

Gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió de mesures addicionals per a fer front a les conseqüències de la guerra entre Ucraïna i Rússia

317-00158/13

Formula la pregunta el diputat senyor Salvador Illa, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Bon dia. Senyora presidenta, senyor Aragonès... Hi ha hagut, en aquesta sessió de control –i no és la primera vegada–, algunes al·lusions, totes molt amables, cap a la meva persona, i voldria compartir una reflexió inicial, amb tot el respecte cap a tothom. I a mi no m'agrada donar lliçons; tampoc que me'n doni segons qui. El que la gent espera de nosaltres –és la reflexió que vull compartir amb vostès– és que resolguem problemes. Això és el que espera la gent de nosaltres.

Vaig a l'assumpte, senyor Aragonès. Aquest dilluns vam celebrar el Dia d'Europa i vam lamentar que ja feia setanta-cinc dies que teníem guerra a Ucraïna. Per fer front a les conseqüències d'aquesta injusta guerra, tothom, tots els països, totes les administracions, han pres mesures. Aquests mateixos dies, s'està acordant un sisè paquet de sancions econòmiques a Europa. Aquest proper divendres està previst que el Consell de Ministres limiti el preu del gas per abaixar el preu de l'electricitat. I la setmana passada es va convalidar un decret al Congrés dels Diputats de 16.000 milions d'euros per fer front a aquestes conseqüències. Per cert, amb el vot en contra del seu grup.

Aquesta mateixa cambra, aquest mateix Parlament, fa unes setmanes vam convalidar un decret de mesures del seu Govern, correctes, però sota el meu punt de vista insuficients. Per cert, amb el vot a favor del meu grup. En dues reunions que vostè va convocar amb grups parlamentaris ens va demanar que li féssim arribar propostes. I ho vam fer. No n'hem tingut cap més notícia.

Senyor Aragonès, té vostè previst prendre mesures addicionals per fer front a les conseqüències de la guerra?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, sí, s'estan treballant en el marc del Consell de Diàleg Social, que és al que em vaig comprometre. En la reunió de grups parlamentaris, si ho recorda perfectament –i estic convençut que és així– vam dir que n'hi hauria treballant al Consell de Diàleg Social amb patronals i sindicats; les mesures, sobretot, que tenen relació amb l'impacte de la inflació, dels preus de l'energia, de l'impacte sobre les cadenes de subministrament. I, en el moment en què aquestes estiguessin avançades, les traslladaríem als grups per intentar que l'esforç i l'acord fos compartit. I en això estem treballant.

Em vaig llegir molt atentament les seves propostes. Les seves propostes sumen 2.000 milions de despesa. Si no augmentem l'objectiu de dèficit, cosa que el Govern espanyol s'ha negat fins ara a fer, com ho pensa pagar?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa.

Salvador Illa i Roca

Vostè va rebre, aviat farà un any, la confiança d'aquesta cambra per fer una cosa i no l'està fent. Vostè va rebre la confiança per governar i no ho fa. No governa. No només li demano que ho faci, sinó que fins i tot m'ofereixo a ajudar-lo a fer-ho.

Diagnosticui avui, ponderi, però decideixi, actuï i faci coses. Per exemple, en matèria d'energies renovables; a la cua d'Espanya. Per exemple, en matèria de formació professional; 20.000 alumnes van quedar-se sense plaça l'any passat; 7.000 n'han posat damunt de la taula. En fan falta, segons els nostres càlculs, 38.000. Per exemple, en matèria de llista de la dependència. Per exemple, en matèria de les empreses que se'n van de la província de Lleida a l'Aragó. I, si s'inicia un treball amb grups parlamentaris, fora bo que tinguéssim resposta del que hem fet. Jo

he parlat moltes vegades d'autoexigència; no voldria haver de parlar de manca de competència.

I una última qüestió sobre el català. Anotin, si us plau, una cosa: quan el PSC signa un acord, el compleix. Porti quan vulgui l'acord al plenari i ja sap què farem nosaltres.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Bé, no m'han respost d'on trauran els recursos, perquè és evident... *(Remor de veus.)* Estic intentant respondre'ls, si em deixen parlar. És evident que si vostès plantegen un programa de despeses –moltes d'elles, que hi podem coincidir– que tenen un impacte de 2.000 milions..., això no s'aconsegueix amb transferències internes del pressupost. I qualsevol que hagi gestionat un pressupost, ni que sigui d'un ajuntament petit, ho sap, ho sap perfectament. Per tant, aquí també demano una mica d'honestetat intel·lectual.

És evident que necessitem augmentar els recursos i només els podem fer com els fan els governs en una situació de guerra, que es via endeutament. Quin és el problema? Que el nostre endeutament no el decidim nosaltres, el decideix el Govern de l'Estat. Per això hem dit: «Augmentin fins a l'u per cent el sostre de dèficit.»

Però anem a alguns dels temes que vostè ha comentat. Energies renovables. Ara fa un any, trenta megawatts a exposició pública, ara més de 1.200. Per tant, els projectes avancen. I reconec que tenim feina per fer en aquest àmbit –reconec que tenim feina per fer. Però hem fet un nou decret llei, i estem, doncs, també, adaptant la normativa perquè precisament puguem tenir aquest model distribuït i aquest model amb parcs eòlics i fotovoltàics, no d'una dimensió gegantina, sinó de dimensió adaptada al territori.

Formació professional. Hem augmentat, aquest any, un trenta-quatre per cent les places de formació professional. Per tant, aquest Govern treballa. L'altra cosa és que a vostè, evidentment, com a cap de l'oposició, li interessi fer veure que no.

I nosaltres tenim la màxima autoexigència –la tenim–, i no acostumem a derivar les responsabilitats a d'altres. Però per això també demanem tenir totes les eines. I, de moment, les eines qui les té no ens les dona.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Sí, senyora Changue, per què em demana la paraula?

Basha Changue Canalejo

Presidenta, demanem la paraula des del nostre grup parlamentari per, segons l'article 90 del Reglament, convidar a fer una observança, perquè creiem que durant la sessió de control algunes intervencions han vulnerat alguns articles, el 14 i el 15, quant a la igualtat de tracte i discriminació de la població de Catalunya, concretament la criminalització de la immigració, considerada un dret fonamental, en tant que..., perdó, la criminalització de la immigració, que vulnera un dret fonamental com és la igualtat de tracte i la discriminació. I, si us plau, agrairíem que es tingués en compte aquesta observació per a determinar si s'ha comès aquesta vulneració d'aquests articles.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Com sap, he recordat en nombroses ocasions l'obligació de tots els diputats d'aquesta cambra de tenir el degut capteniment, d'acord amb la ciutadania, d'acord amb les lleis que són vigents, i també amb el codi de conducta a què ara vostè apel·lava. Moltes gràcies.

Debat sobre l'emancipació juvenil

255- 00004/13

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat sobre l'emancipació juvenil. I d'acord amb l'article 156 del Reglament, aquest debat es regirà pel que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència horària que es va acordar a la Junta de Portaveus.

Atès que es fa a iniciativa de cinc grups parlamentaris, intervindran en primer lloc els cinc grups proposants per un temps màxim de tres minuts cadascun. Té la paraula, en primer lloc, la diputada senyora Mireia Dionisio, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar.

Mireia Dionisio Calé

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, president, consellers i conselleres, diputats i diputades. Molt bon dia també al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i a les organitzacions juvenils que avui ens acompanyen, i especialment una salutació fraternal a les Joventuts Socialistes de Catalunya.

Evidentment, com no podria ser d'una altra manera, des del nostre grup parlamentari, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, volíem començar la nostra intervenció mostrant la nostra satisfacció per la celebració d'aquest Ple monogràfic per parlar del jovent, per parlar de l'emancipació juvenil, perquè considerem que és un ple completament necessari i completament urgent. D'aquest Ple esperem moltíssimes coses, però és evident que, com que només tenim tres minuts, voldríem resumir les nostres prioritats en tres coses que considerem completament essencials.

En primer lloc, aquest Ple ha de servir per donar un gir radical, un gir de cent vuitanta graus, a com s'entenen i com s'apliquen les polítiques de joventut. No poden ser considerades com unes polítiques sectorials, com unes polítiques de segona que només afecten una part de la població, perquè no és cert. Les polítiques juvenils, les polítiques de joventut han de ser i són polítiques estructurals del país, perquè és evident que aquestes polítiques incideixen directament en quin model de societat tindrem en un futur. És evident que els drets que aconseguim garantir avui als nostres joves determinaran quina Catalunya tindrem demà.

En segon lloc, què esperem d'aquest Ple? Esperem que aquest Ple doni resposta a una emergència social, perquè la situació que porten molts anys vivint els i les joves de Catalunya és ja una situació crítica. Hem de recordar que porten patint les conseqüències econòmiques de la crisi econòmica del 2008, de la crisi econòmica social i sanitària de la covid. I aquestes crisis econòmiques, juntament amb la, des del nostre punt de vista, inacció política dels últims deu anys, han generat que tinguem afirmacions tan dures i tan cruels com que tenim la taxa d'emancipació més baixa dels últims cent anys.

I, per últim, d'aquest Ple esperem que sigui un model de política útil. S'aprovaran propostes que s'han de convertir en realitat. No pot tornar a passar el que ja va passar el 2013 quan es va fer per primera vegada un ple monogràfic i que les propostes es van quedar en el calaix del llavors Govern de Convergència i Unió i amb el suport extern d'Esquerra Republicana.

Els joves i les joves de Catalunya necessiten solucions, i nosaltres estem disposats a donar-les-hi.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, agrair sobretot la feina i l'assistència dels representants de les entitats juvenils que han empès i han treballat durant tant de temps perquè aquest Ple monogràfic finalment sigui possible: el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que ha liderat molt aquesta aposta congregant a tots els grups parlamentaris perquè entenguéssim la importància de parlar a bastament de joventut, i, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, les organitzacions juvenils de l'esquerra independentista, com són el SEPC, La Forja i Arran.

Per què cal parlar a bastament de polítiques de joventut? Doncs perquè parlar de polítiques de joventut és parlar de futur, sí, però sobretot és parlar de present, del present que estem construint o que estem destruint, el present que determina el futur del país; el futur que no tindran la majoria dels joves, perquè un present que precaritza és un futur dinamitat. I el jovent veu minvades les seves possibilitats de desenvolupar projectes vitals, no només individuals, sinó col·lectius i comunitaris, amb apostes polítiques, econòmiques i socials fetes per a l'ara, per apagar incendis, per posar pegats i, sobretot, per apuntalar i perpetuar un sistema socioeconòmic explotador que beneficia els de sempre i explota sempre les mateixes. I, evidentment, veure això els hi genera malestar; malestar juvenil que, a més, té afectacions greus en la salut mental dels i les joves, que, a sobre, quan s'aixequen a confrontar les conseqüències d'aquestes polítiques neoliberals i de mirada curta, la resposta que reben és repressió per part del Govern i de l'Estat. Un malestar juvenil que és l'expressió d'una precarietat vivencial.

Perquè algú podria preguntar-se per què parlem de malestar juvenil o per què aquest adjectiu de juvenil és afegit? La nostra resposta és que hi ha determinades dinàmiques socials del capitalisme que afecten específicament el jovent i es troben estretament relacionades amb les causes d'un malestar compartit. Per tant, per parlar de polítiques de joventut, hem de parlar de moltes coses, però sobretot de possibilitats de desenvolupament, denunciant l'augment del cost de la vida que ho impossibilita; hem de parlar del model industrial i turístic, que és i serà la base del desenvolupament de les vides del jovent del país; hem de parlar de la repressió cap al jovent que combat aquesta deriva destructiva cap a la que ens porta aquest Govern i els anteriors, i evidentment hem de parlar de defensa de la llengua catalana, i així ho farem en les properes intervencions.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia novament a totes i a tots. I també donar la benvinguda a les entitats juvenils que ens acompanyen i que sobretot han empès per a la celebració d'aquest Ple.

Parlar de joventut és, sobretot, parlar de la fractura social que pateix el país en termes de precarietat i de desigualtat; és parlar sobretot, també, del futur i del talent que s'està perdent en el nostre país, i també és parlar d'un món que avança o, millor dit, retrocedeix, de crisi econòmica en crisi econòmica, de guerra en pandèmia, a la vegada que cavalca també sobre una crisi ecològica.

Per tant, parlar de joves i parlar de futur és parlar del mercat de treball i com, malgrat que s'ha reduït l'atur juvenil en un deu per cent, seguim liderant aquest podi de la vergonya de tot Europa. Parlar de joves i parlar de futur és parlar d'habitatge i de com no es garanteix el dret d'emancipació o de formar una família a aquells que vulguen formar una família, i s'ha convertit això en una carrera d'obstacles. Parlar de joves i parlar de futur és parlar del nostre sistema sanitari i que, malgrat els aven-

ços que vam tindre en la negociació dels pressupostos en salut mental, encara no hi ha els suficients psicòlegs públics per atendre a tothom que ho necessita. Parlar de joves i parlar de futur és parlar també de participació política, de com evitem aquest tap generacional que gira l'esquena a la innovació, a la crítica i a les millors idees de dues o tres generacions que literalment estan ofegades. En definitiva, parlar de joventut és parlar del model de país i del món que estem oferint.

Per tant, és un dels debats més rellevants que podem tindre. I la paradoxa és que, segurament, la majoria dels joves als quals ens volem adreçar, doncs, no ens estan escoltant avui. Però és que ni avui ni cap dia. Perquè segons l'enquesta més gran que s'ha fet a l'Estat sobre joventut i que ha sigut recentment publicada, el noranta-dos per cent –el noranta-dos per cent– dels enquestats pensen que la seva opinió importa entre poc o res als polítics. I això en què s'acaba traduint? Doncs s'acaba traduint en que el noranta per cent dels joves, nou de cada deu, diuen que se senten representats entre poc i res pels partits polítics. I això massa vegades acaba desembocant, òbviament, en desesperança, en escepticisme, quan el que més necessitem al nostre país és els joves, el seu talent i la seua esperança.

Per tant, és cert que avui en aquest Ple presentarem resolucions, votarem resolucions, però jo crec que es tracta menys de parlar de com de preocupats estem i utilitzar més el diari oficial de la Generalitat; d'aprovar mesures d'impacte per aixecar un dels pilars més importants del nostre país que s'està trencant a trossets, com és l'ascensor social; menys parlar de crisi climàtica i més planificar ecològicament; menys dir que empatitzem amb tota la gent que pateix malalties de salut mental i més posar psicòlegs públics perquè atenguin a tothom que ho necessita; menys parlar del dret a l'habitatge i més fer habitatges de lloguer social.

I així, potser, només així, aconseguirem que algun dia totes aquelles persones a les quals volem representar ens estiguen escoltant.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Bon dia, president. Consellers, diputats, diputades i convidats.

Avui iniciem aquest esperat debat monogràfic sobre l'emancipació juvenil, donant compliment a un dels acords més importants del Govern de la Generalitat que va pactar l'any anterior i una de les prioritats defensades des del dia 1 per Junts per Catalunya, amb el suport, a més, del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i amb la majoria parlamentària d'aquesta cambra.

Deixeu-me, doncs, que doni la benvinguda als companys i companyes del Secretariat del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, però també a les entitats juvenils a les que avui donem veu. De fet, com ja vam traslladar amb la sol·licitud del Ple monogràfic i amb la posterior declaració del Parlament de Catalunya, ens sumàvem a l'Any Europeu de la Joventut, però també a l'Any Català de la Joventut, per posar-los al centre i per portar la seva realitat en el debat parlamentari.

I lluny, de fet, d'instrumentalitzar políticament aquestes dues jornades, en el debat d'avui i en el debat de demà cal que reivindicuem que el Parlament de Catalunya feia nou anys que no dedicava un ple específic als joves, amb un context totalment aïllat a la realitat actual. De fet, la pandèmia de la covid-19 –tot just comencem a deixar-la enrere– ha evidenciat les múltiples mancances, necessitats, inclús inquietuds que tenim els i les joves del país. De fet, com a conseqüència d'aquesta mal anomenada «precarietat juvenil», tot sovint relacionada amb els joves, s'han multiplicat les desigualtats estructurals que ja eren existents i que han agreujat part dels proble-

mes, com la dificultat de l'accés a l'habitatge, com la manca d'ocupació, com la formació, l'accés a la universitat, la protecció de la salut mental o, entre un llarg etcètera, també la cultura i la llengua, sota la intromissió constant dels tribunals, tal com hem vist aquestes darreres hores, amb la voluntat de judicialitzar, també, el català.

Aquests són alguns dels molts exemples als que volem donar resposta, i fer-ho amb una perspectiva i una visió transversal des de l'acció política, incrementant, sí, el parc d'habitatge públic de lloguer social; donant majors oportunitats laborals amb una pla de xoc per combatre l'atur juvenil; també apropant la formació, fent-ho a través de l'equitat i la reducció dels preus públics universitaris, però també a través d'altres polítiques que hem consensuat amb l'associacionisme polític juvenil.

I, com sempre, des de Junts per Catalunya ho farem posant els joves al centre de les polítiques públiques, en el centre del debat, en el centre de l'agenda política, amb una mirada transversal des de les polítiques del Govern, cent per cent juvenils, que treballi sense estigmes, sense repressió i sense etiquetes. En definitiva, per una Catalunya que diu «sí» a les oportunitats per als joves, comencem aquest debat monogràfic sobre l'emancipació juvenil, perquè l'èxit d'aquest treball serà una victòria per a totes les noves generacions.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Alba Camps.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. President, consellers, conselleres, diputats, diputades..., però sobretot benvinguts a totes les entitats juvenils que avui ens acompanyen i que també és de rebut dir que és gràcies a vosaltres que avui estem celebrant aquest monogràfic.

Imagineu-vos que no tinguéssiu assegurat l'accés al món laboral i que, a més, en els últims deu anys el salari de la vostra franja s'hagués reduït un vint per cent, i que un noranta per cent del vostre col·lectiu tingués contracte temporal. Imagineu-vos que per independitzar-vos haguéssiu de dedicar una mitjana del cent vint per cent del vostre sou i que el vuitanta per cent de tots vosaltres haguéssiu de viure a casa dels vostres progenitors. Imagineu-vos que la primera causa de mort del vostre col·lectiu fos el suïcidi, el doble de les morts de trànsit. Imagineu-vos que des de que haguéssiu pràcticament nascut haguéssiu crescut entre crisis econòmiques i socials i que, a més, se us criminalitzés en certes ocasions, com durant les restriccions de la covid-19.

I ara us faig una pregunta: què creieu que passaria si aquestes dades us representessin a tots vosaltres? Doncs que segurament seria el centre de debat de tots els espais polítics, la principal línia i preocupació de totes les polítiques públiques, d'acord evidentment amb el seu estat de màxima gravetat. Però això no és així. Aquestes dades fan referència a la població de setze a vint-i-nou anys, i aquí són una minoria. La qüestió és que durant molt de temps s'ha tendit a normalitzar, justificar o obviar aquesta precarització de la vida dient que són joves. Per a Esquerra Republicana no hi ha ciutadans de primera ni de segona. Hi ha treball constant per trencar tots els estereotips i discriminacions que impedeixen la vida digna de totes les persones, evidentment, independentment de la seva edat.

Paradoxalment, aquesta mateixa població ens ensenya cada dia el significat d'intel·ligència col·lectiva, amb contínues mobilitzacions sobre temes que no només els afecten a elles, sinó també a la resta de la població. Un exemple actual: el col·lectiu Batec, que ens hauria de sonar a totes. És per això que des d'Esquerra Republicana no només reivindicuem que formin part d'aquesta agenda política, sinó que també l'escriuin; des dels carrers, però també des de les institucions. Com? Doncs, per

exemple, amb el dret a vot a partir dels setze anys. Una menció especial aquí a la Comissió de Polítiques de Joventut, que tinc l'honor de presidir, una eina que sens dubte ha de servir per escriure aquesta agenda política.

I és que això va de drets: drets a un projecte de vida; dret a que les persones joves d'aquest país puguin decidir quedar-se a viure al poble, al municipi que els ha vist créixer; dret a l'associacionisme; dret a l'educació; a l'habitatge; dret a un treball digne; dret a ser dona, jove, de classe treballadora i donar l'opinió sense que et diguin «nena», o sense que hagi d'alçar la veu perquè t'escoltin i després et defineixin com a històrica.

Que per què vam demanar aquest monogràfic? Perquè ja és hora de situar els i les joves al centre de debat polític. Perquè encara hi ha qui els defineix com a ciutadanes del futur. Són, sou més presents que mai, perquè el present us el guanyeu dia a dia.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i de conformitat amb l'article 201.1 del Reglament i tal com ho van sol·licitar els grups parlamentaris proposants, atenent a l'objecte d'aquest debat intervindrà en el Ple la presidenta del Secretariat del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Així doncs, dono la paraula a la senyora Julia Rosanna Sánchez-Valverde.

La presidenta del Secretariat del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (Julia Rosanna Sánchez-Valverde)

Presidenta del Parlament, president de la Generalitat, consellers i conselleres, diputats i diputades, companys i companyes, avui la majoria de joves d'aquest país no saben que té lloc un ple monogràfic al Parlament que parla d'elles. Per què? Les joves moltes vegades no se senten interpellades per la política i pels polítics, sobretot perquè quasi no es parla de nosaltres. Si no demanem als quatre vents dur a terme un ple monogràfic que parli de nosaltres, en aquesta cambra quasi no es parla de joventut i dels nostres problemes. Les joves del país hem crescut al voltant de dues grans crisis econòmiques i socials: la coneguda crisi del 2007 i la recent crisi arran de la covid-19.

Com diuen a vegades, som la generació cicatriu. I, compte, són crisis d'un sistema econòmic i patriarcal que no deixa el fet de viure al final de la llista. Vivim en un sistema individualista i competitiu. Un sistema que ens porta a pensar en la nostra pròpia supervivència, tot i que sigui a costa dels altres. Però, tornant a les crisis, el problema han estat únicament aquestes crisis? En part, sí; però no només. Hem d'assumir totes les responsabilitats. El problema també és quines polítiques heu dut a terme els polítics per garantir els drets de totes en aquests períodes. I això ja ho sabem, les polítiques de joventut han brillat per la seva absència. Seguirà sent així?

Parlem de joves i de vida. Volem parlar de vida, perquè des del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, malauradament, hem hagut de parlar massa de mort. Ja fa anys que denunciem un malestar que patim i que es posa de manifest amb unes dades molt preocupants: el suïcidi és la primera causa de mort no natural entre les persones joves. I això només és la punta d'un iceberg que es va fent més gran, mentre la sanitat pública es va fent més petita. Més de quaranta associacions ja ens ho diuen aquest abril: la salut no era això. Cal més despesa pública per enfortir el sistema de salut pública.

L'estat de salut mental no és un problema que tenim perquè som *millennials* o generació Z poc preparada; al contrari, som una de les generacions més preparades de la història, fins i tot sobrequalificades. Som moltes –no totes– les que tenim estudis universitaris, màsters o postgraus, però no podem accedir a feines estables i connectades amb la nostra formació i vocació; malauradament, això no passa. La taxa

d'atur és de les més altes d'Europa i ja hem normalitzat que tenir una feina digna és un privilegi de ben poques. Ens sorprenem quan un company o companya obtenen un contracte indefinit, quan li paguen tot el que deuen, quan cotitza correctament, quan respecten els seus drets laborals. Això, afegit a la por de dir alguna cosa, de fer-hi front, per desconeixement en la matèria i per por a represàlies. Per això també necessitem sindicats forts.

I si trobar feina costa i ens hem de conformar amb feines precàries, sovint això ho hem de fer molts anys vivint a casa dels nostres pares, perquè no ens és possible emancipar-nos i accedir a un habitatge digne. L'augment progressiu de la pujada dels preus de lloguer i l'especulació han portat a mínims històrics la taxa d'emancipació juvenil. Tot això ens porta a un estat d'emergència juvenil.

Som avui aquí perquè, com a plataforma d'associacions juvenils, tenim clar que organitzades i fent xarxa podem canviar una realitat que ens nega, que des de l'intercanvi d'idees i la convicció del poder col·lectiu i popular podem fer possible un present digne per a totes les joves, especialment de les més vulnerabilitzades. Per això, des de la lògica hem construït propostes de canvi per a les joves d'avui i de demà; propostes per enfortir els serveis públics del país; per garantir la igualtat d'oportunitats per a totes les joves que volem construir projectes de vida individuals i col·lectius i no podem esperar deu anys; propostes que neixen d'una tasca molt difícil de priorització.

Com prioritzar algunes demandes per sobre d'altres, quan totes són necessàries per combatre la nostra situació actual? Però ho hem fet. Des de les demandes històriques del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i des de l'evidència, amb dades al darrere, hem prioritzat tres eixos que estan estretament connectats entre ells: l'ocupació, l'habitatge i la salut mental. I en relació amb aquests tres eixos volem també, per part dels grups parlamentaris, propostes aterrades. No volem filosofia, volem acords i compromisos reals que no quedin en paper mullat.

Parlem d'habitatge. Necessitem un parlament i un govern compromesos amb les joves, els seus drets i específicament amb el dret a l'habitatge, ja que la vulneració d'aquest dret porta vulneracions d'altres drets fonamentals. Només cal veure l'estudi que vam elaborar i publicar conjuntament amb l'Observatori DESC, «Joves llogateres i dret a l'habitatge 2020», on s'observa la greu situació que patim les joves i que, malauradament, està plenament vigent. Dades d'aquesta radiografia ens han demostrat que les joves hem de destinar un cent vint per cent dels salaris per al lloguer, que un cinquanta-sis per cent de les joves preveu que hauran de canviar d'habitatge, principalment per motius econòmics, i que també un cinquanta-sis per cent de les joves declaren haver patit abusos.

La radiografia mostra dades que vam recollir el 2020. Però necessitem dades periòdiques. És per això que considerem pertinent i demanem que s'elabori un sistema de dades i indicadors sobre joves llogateres complet, específic, amb mirada interseccional, d'accés públic, en format obert i amb una escala que permeti captar la realitat territorial diversa. No només ens falta assessorament, informació necessària per poder defensar els nostres drets, demanem incorporar noves línies d'assessorament, comunicació i informació enfocades a les joves per tal que es puguin facilitar els tràmits, per exemple, per a la renovació dels lloguers, o la inscripció per accedir a un habitatge de protecció oficial i habitatges d'emergència.

Però aquestes demandes no són suficients si no s'acompanyen amb altres polítiques. Hem de saber quins drets i opcions tenim, però també necessitem compromís i acció política i administrativa. Així doncs, demanem l'impuls d'un parc públic d'habitatge social per a les joves. Actualment estem al voltant de l'1,5 per cent d'habitatge social, un percentatge clarament insuficient. Per això demanem a l'Administració que treballi per garantir un trenta per cent dels habitatges socials totals a les joves. Així com és imprescindible que aquest augment del parc públic d'habitatge vagi acompanyat de la modificació de la normativa d'habitatge de protecció oficial

i de les meses d'emergència, per tal d'eliminar les barreres i requisits que exclouen les joves migrades sense permís de residència, no empadronades, o que no tenen antiguitat de padró.

Alhora, considerem que cal impulsar polítiques habitacionals, més enllà de la compra i el lloguer. Els models alternatius han de poder veure's com a alternatives clares per viure. Demanem una regulació justa de les residències d'estudiants i col·legis majors per a les joves, que passa per fiscalitzar l'oferta emergent de les residències universitàries, respecte a les quals no existeix informació pública ni publicada. I totes aquestes demandes no tenen sentit si no s'acompanyen de polítiques regulacionistes. És per això que cal seguir lluitant per contenir i moderar el preu del lloguer en totes aquelles zones que, per les seves característiques territorials, han d'estar acompanyades de regulacions coherents.

No hem d'oblidar tota la lluita que s'ha fet des dels agents socials a Catalunya. Però tornem un moment enrere. Per poder emancipar-nos, necessitem treballar, i no treballar de qualsevol manera. La pobresa de persones que treballen és una realitat i és preocupant. Ens trobem davant d'un escenari de precarització quasi estructural, que s'ha instal·lat a la vida i en els imaginaris de present i de futur de totes aquelles que veiem en l'estabilitat laboral i vital una utopia que caldrà lluitar molt per poder-hi arribar.

Comencem des del principi. L'edat legal per començar a treballar són els setze anys. Coincideix amb la finalització de l'educació secundària obligatòria. Ens sorprèn que, tot i aquest *impasse* tan important, no se'ns expliqui amb cura què és un contracte, una nòmina, la quitança o quins drets tenim. És per això que demanem i defensem la necessitat d'incloure un recorregut formatiu en drets laborals bàsics a l'ESO, que vagi de la mà dels agents socials representatius en la temàtica, tant sindicals com educatius.

Seguidament, és inevitable parlar de les pràctiques formatives i laborals: vulneració rere vulneració, començant per la no remuneració per la feina feta. Per tal de poder analitzar la situació real i actualitzada dels joves en pràctiques, cal abans l'elaboració d'un registre únic de les pràctiques laborals i formatives que duen a terme moltes persones del col·lectiu juvenil. Aquesta demanda, reclamada des de fa quatre anys pel jovent associat, ha de ser el punt de partida per a la dignificació d'aquestes persones treballadores que estan en pràctiques.

I la formació professional? I l'oferta de formació professional a nivell territorial? Cal una clara aposta per la dignificació d'aquesta opció formativa, que, a més, suposa una clara porta d'entrada al món laboral, una porta d'entrada al món laboral molt directa i on més vulneracions es veuen. Demanem que hi hagi una efectiva oferta de formació professional pública a tot el territori, un currículum acordat i treballat amb els agents socials pertinents i una major inversió per garantir una educació de qualitat.

En relació amb les polítiques actives sobre ocupació, com podem oblidar-nos del programa de Garantia Juvenil! Un programa que considerem deficitari, representant, al final, un pegat que no resol els problemes estructurals. Així doncs, demanem una garantia juvenil que tingui en compte les diferents perspectives de la vida de les joves, com també enfocar bé les polítiques estructurals, que han d'anar adreçades segons els diversos col·lectius: el gènere, la classe social, l'origen i el territori on viuen. Tot això no s'entendria sense la defensa i el foment de l'economia social i solidària entre les persones joves, per tal que coneguin les característiques d'aquest model econòmic en termes de justícia social i democràcia.

I, finalment, parlem de salut mental, un tema que està al focus de l'actualitat política, darrerament. Però no ens basten les paraules. Hem de caminar cap al reforç de la sanitat pública i els centres d'atenció a la salut mental, però alhora fomentar una prevenció comunitària, la xarxa de suport social i perspectives col·lectives per sobre de les individualistes. Canviar el paradigma i trencar l'estigma és impossible sense

inversió, sense creure que calen professionals formats i arreu del territori. Parlem de tractaments, no només de visites que s'espallin i de donar fàrmacs sense atendre el rerefons. Cal atendre i entendre i saber acompanyar en el temps.

En aquesta línia, demanem que hi hagi una oferta formativa sobre suïcidi juvenil als centres d'educació d'arreu del país i uns plans de prevenció amb perspectiva jove. Alhora, cal dur a terme campanyes públiques de sensibilització de la salut mental i la prevenció del suïcidi juvenil per seguir combatent l'estigma i el tabú que envolta aquesta temàtica, així com generar estudis, indicadors i dades, de forma periòdica, sobre la salut mental de les joves.

Però també necessitem més recursos. La pandèmia que hem viscut ens ha mostrat com les retallades han debilitat el nostre sistema públic de sanitat. És necessari que s'incrementi la despesa en sanitat, i, de la mà, cal impulsar programes enfocats a l'acompanyament dels joves majors de divuit anys per tal que rebin l'acompanyament adequat en la transició entre la infantesa i l'edat adulta.

Em toca finalitzar. Com a jovent organitzat, hem demostrat ser un jovent proactiu i propositiu, que no accepta la realitat ni les vulneracions i posa solucions sobre la taula. Ara els toca a vostès demostrar quina és l'aposta que fan pel jovent d'aquest país, quines són les prioritats de cada un de vostès i demostrar, també, que no tot quedarà en aquest Ple monogràfic, que els acords que en surtin tindran continuïtat. Demostrin que aposten per un present digne de les joves.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Doncs moltes gràcies. I, seguidament, per part del Govern té la paraula, en primer lloc, el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Pere Aragonès.

El president de la Generalitat

Molt bon dia, presidenta del Parlament, vicepresident del Govern, conselleres i consellers, membres del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, començant per la presidenta i per tots els representants d'entitats juvenils que avui ens acompanyeu; també secretari, director general de Joventut, responsable de la resta de polítiques de Joventut i també les representants parlamentàries, que també porten l'agenda juvenil al Parlament Europeu i al Congrés dels Diputats. Molt bon dia a totes i a tots.

En primer lloc, vull començar agraïnt al Parlament de Catalunya que hagi recollit la demanda del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i, per tant, que s'estigui celebrant aquest Ple d'aquest debat sobre l'emancipació juvenil. I agraeixo a la presidenta del Consell Nacional de la Joventut les seves paraules, que..., i no ho faig com un agraïment..., que sigui un agraïment buit, sinó conscient que ens interpella, conscient que subratlla les demandes i les exigències del jovent del nostre país, als quals les institucions porten molts anys sense donar una resposta completa i adequada. S'ha fet feina, però evidentment queda moltíssima feina a fer.

Heu subratllat en el Parlament les dificultats, les mancances, els reptes i els problemes que limiten avui els joves del nostre país, les joves del nostre país; en limiten l'energia, el potencial i la seva llibertat.

Hi ha una frase que espero que en aquest Ple no es digui. En tot cas, és un desig i ho comprovarem al llarg del debat. Moltes vegades es diu que els joves són el futur. I això a vegades es diu i té una conseqüència molt clara, que és: aquesta frase pot ser l'excusa perfecta per no abordar la precarietat de present del jovent del nostre país. Per tant, els joves, les joves sou el present. La vostra precarietat és el present, li hem de donar resposta i no podem dimitir d'aquesta responsabilitat traslladant-ho cap a un futur que el pas del temps o dels anys en la vida personal solucionaran les coses. Per tant, ho tenim molt i molt clar. Perquè només actuant sobre el present podem tenir algun dret a parlar del futur que oferim als i les joves del nostre país.

Per tant, hi ha una primera idea fonamental, que és l'empoderament; l'empoderament de la gent jove del nostre país és fonamental. Aquest debat també és una passa en aquest sentit. Però perquè es pugui portar a terme, doncs, el que és aquest empoderament de caràcter polític, les condicions materials adequades són imprescindibles i, per tant, una aposta clara per les polítiques d'emancipació juvenil; una aposta clara per tots aquells serveis públics que permetin millorar la formació, millorar també la inserció en el món del treball del conjunt de la nostra ciutadania, i especialment de les joves del nostre país. I, per tant, que això serveixi no només per millorar les condicions de vida de la gent jove, sinó també per millorar les del conjunt de la societat.

També el jovent del nostre país, a part d'aquest potencial pel que fa referència a l'emancipació, a les necessitats de revertir les precarietats en l'àmbit de l'habitatge, en l'àmbit laboral, en l'àmbit formatiu, en l'àmbit vital que tenallen la seva capacitat transformadora, també ens heu fet crida d'alerta que interpel·len no només la vostra pròpia situació com a col·lectiu, sinó el conjunt de la societat.

Avui no tindríem una societat conscienciada sobre les urgències del canvi climàtic, si les joves del nostre país no haguessin mostrat el seu compromís de forma clara. Avui el feminisme no estaria empeltant el conjunt de polítiques públiques i decisions també d'aquest Parlament i d'aquest Govern, si les joves no haguéssiu trencat sostres de vidre amb el canvi de mentalitat i amb la interpel·lació que ens feu al conjunt de la ciutadania. I avui no hauríem aconseguit visualitzar tantes formes diferents de ser i de sentir, sense la valentia de les persones joves que trenqueu cada dia amb els estàndards normatius que han determinat les generacions anteriors i que avui esteu disposats a trencar. Són només tres exemples; més enllà d'un debat necessari sobre les condicions concretes materials de l'emancipació que hem de portar a terme avui, també tres exemples de la força transformadora de la joventut al nostre país.

També som molt conscients que el jovent no és un tot homogeni. És cert que hi ha un fil conductor que uneix la major part de joves del nostre país, la pràctica totalitat, que és aquesta precarietat en l'àmbit laboral, l'accés a l'habitatge, també, doncs, les dificultats per tirar endavant el propi projecte de vida, amb limitacions que hem tingut en l'àmbit educatiu, en l'àmbit formatiu. Però també sabem que aquesta precarietat és més intensa en el cas de les dones joves, i en el cas de les dones joves migrants, i en el cas de les dones joves pobres. I aquesta pobresa, aquesta diferència, aquesta desigualtat, també es produeix internament dins del propi col·lectiu. I, per tant, ho hem de tenir present, també, en les resolucions que s'adoptin, que el jovent no és un tot homogeni.

Però també, alhora que subratllem aquestes dificultats, hem de posar en valor tot el potencial i compromís del jovent del nostre país, perquè és cert el que s'ha dit per part d'alguns grups parlamentaris, que la política institucional, els debats d'aquest Parlament no desperten l'interès de bona part dels joves del nostre país; tampoc de bona part de la resta de la ciutadania, admetem-ho. En aquest sentit, en alguns casos els joves no són l'excepció. Però això no vol dir que el jovent del nostre país no estigui plenament implicat en la transformació social. No vol dir que hagin dimitit de la responsabilitat col·lectiva. Cada dia, a tots els barris, a totes les viles, a totes les ciutats del país, trobem exemples de gent jove que s'implica per transformar la realitat més propera, que s'implica, per exemple, en l'àmbit sindical, en l'àmbit polític també, sovint fora dels convencionalismes o de les estructures més tradicionals, però també en l'àmbit educatiu.

Un exemple el vaig tenir aquest cap de setmana passat, en què vaig poder participar d'una trobada d'esplais que reunia més de 3.500 nens. Hi havia 3.500 nens, però hi havia centenars de joves que dediquen el seu temps lliure a millorar-ne la formació, a fer escola de ciutadania, i ho fan amb vocació transformadora. I això, en una societat mercantilitzada, on sembla que cada aportació hagi de tenir una compensació monetària, quan això es fa per vocació, per voluntat de servei, per voluntat

transformadora, per compromís amb la resta de la societat i de la ciutadania, s'ha de reconèixer. I si això no existís, el país ho hauria d'inventar.

Per tant, vull fer un agraïment aquí, sincer, en nom del Govern, de les institucions de Catalunya, al conjunt del moviment associatiu juvenil, per la transformació diària que esteu portant a terme de la nostra societat. (*Aplaudiments.*) Per parlar de l'àmbit de l'educació en el lleure, però podríem parlar de clubs esportius, també de la participació en entitats culturals, entitats sindicals, en l'àmbit del treball i en l'àmbit educatiu i entitats polítiques. La majoria d'aquests joves que hi estan implicats treballen en feines precàries, compaginen aquest compromís també, aquestes feines precàries amb estudis, per ajudar a tirar la seva família, el seu nucli familiar, també endavant. Per tant, aquest Ple també ha de ser un reconeixement al paper dels joves a la nostra societat.

Però també això, aquest reconeixement, no ha d'obviar les qüestions que ens plantejava de forma ben clara el Consell Nacional de la Joventut. En bona part, les qüestions que heu posat sobre la taula fa vint anys també es proposaven: problemes d'accés a l'habitatge, de precarietat laboral, problemes formatius. M'agradaria situar algunes dades que ens interpel·len en les decisions que hem de prendre, polítiques pressupostàries i també en l'àmbit del Parlament i del Govern.

Amb dades de l'any passat, el vuitanta-dos per cent dels catalans i catalanes entre setze i vint-i-nou anys viuen amb la família –vuit de cada deu. La taxa d'emancipació juvenil a Catalunya es situa al 18,2 per cent, lluny de la mitjana europea, que és del trenta-u per cent. I aquesta diferència s'explica també per les diferències que hi ha en el mercat laboral i en el mercat de l'habitatge. Joves de Finlàndia i Dinamarca s'emancipen de mitjana als vint-i-un anys. Els joves catalans ho fan de mitjana als vint-i-nou, tres anys més tard que la mitjana europea. I això no és una decisió, això és una situació en la que es veuen obligats a retardar l'emancipació fins a aquesta edat. No és decisió lliure de les persones joves de no emancipar-se abans, perquè simplement no poden fer-ho. I, per tant, el conjunt d'administracions del país tenim la responsabilitat de posar tot el que estigui a les nostres mans per començar a revertir aquestes xifres.

Evidentment, hi tenen una forta incidència els factors econòmics com la precarietat laboral, les dificultats d'accés a l'habitatge i l'evolució del preu de l'habitatge. Aquesta manca de futur, accelerada també en una pandèmia en què hem exigit molt als joves del nostre país, que ho han donat tot i que els hem de donar les gràcies una vegada més..., però aquesta manca d'expectatives genera frustració, desànim, apatia, afecta el benestar emocional i la salut mental, que després, doncs, en parlarà també la consellera de Joventut, la consellera Cervera. Arran precisament, doncs, de la covid-19, s'han portat a terme, es van portar a terme mesures que van limitar l'activitat de les persones joves i, per tant, van afectar també el seu estat d'ànim.

Deixin-me fer un apunt en l'àmbit de l'atur juvenil, un dels problemes estructurals del nostre país. Primer trimestre de 2022, taxa d'atur del 25,33 per cent entre els joves que estan en la població activa de setze a vint-i-quatre anys, quinze punts per sobre de la taxa d'atur global. Un jove de cada quatre que vol treballar no pot fer-ho. Setanta-vuit mil joves a les llistes de l'atur; absolutament injustificable.

Hem pres mesures. El Departament d'Empresa i Treball, a través del Servei d'Ocupació de Catalunya, hem posat en marxa un programa de contractació de persones joves desocupades, a través d'una convocatòria de 125 milions d'euros, que hi podran optar empreses, autònoms, cooperatives de treball i entitats sense ànim de lucre. Són 125 milions d'euros procedents dels fons React que han de permetre la contractació de setanta mil persones joves sense feina. En paral·lel a aquestes mesures per incentivar la contractació de joves, és importantíssim enfortir el nostre sistema productiu, impulsar els canvis que accentuin la seva sostenibilitat, estabilitat, productivitat, resiliència, la capacitat de generar llocs de treball de qualitat, i tran-

sitar cap a una economia verda i circular, més digitalitzada, més innovadora, amb més equitat de gènere i equilibri territorial.

Per fer-ho també és imprescindible potenciar la formació professional, prestigiar-la. Agraeixo que avui el Consell Nacional de la Joventut hi hagi posat molt d'èmfasi i que ens interpelli a aprofundir encara més en les mesures que hem portat a terme. La formació professional és imprescindible per al progrés de la nostra economia, però també és una eina imprescindible per combatre l'atur juvenil, amb un grau d'inserció laboral, amb un nivell d'inserció laboral que és major que..., els mesos següents d'obtenir un títol de formació professional, és sensiblement major, la taxa d'inserció, que no pas en l'àmbit universitari –quaranta-dos per cent enfront d'un trenta-vuit per cent. Mentre l'atur juvenil era del 33,4 per cent el 2021, els graduats en formació professional presentaven un nivell de desocupació inferior en més de disset punts, més de la meitat. Per tant, ens indica el camí que hem de portar a terme.

El Departament d'Educació, en aquest sentit, farà una inversió en el conjunt de la formació professional de 726 milions d'euros aquest any, que atendrem l'augment de la demanda registrada l'any passat. S'incrementa l'oferta en 276 grups nous respecte a l'oferta inicial de l'any passat. Per tant, creix més que en els últims cinc anys junts, i en els dos darrers anys s'hauran creat dotze mil places de formació professional. Per tant, transformem també el model productiu per crear més i millor ocupació, i especialment per permetre l'entrada en el mercat de treball, amb la formació adequada i, per tant, també, per poder-ne garantir tots els drets. Per tant, hem de fer ús de totes les eines de què disposem per reduir l'atur juvenil, de totes les que tenim al nostre abast. Ho hem de fer també sabent que comptem amb uns recursos limitats, però, evidentment, l'ambició hi és tota i hi abocarem tot el compromís.

Si volem tenir unes xifres d'emancipació juvenil homologables a les principals societats i economies europees hem de poder disposar també de més eines, de més sobirania. Hem de ser conscients que avui el sostre autonòmic és insuficient per al potencial que tenim com a país.

He parlat breument –perquè ara, doncs, tindrà la paraula la consellera de Drets Socials i, per tant, també consellera de Polítiques de Joventut, la consellera Cervera– d'aquest reconeixement absolutament necessari als joves del nostre país. Hem d'enfocar aquest debat sense paternalismes. Aquest és un risc que pot haver-hi. I la millor manera de fer-ho és donar la veu, el protagonisme, al propi jovent del país. Per això agraeixo la primera intervenció en nom del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Aquest debat ha de servir perquè hi hagin propostes concretes, que ens posin, doncs, exigència al Govern i que ens permetin avançar. No s'ha de quedar aquí. Seria un error que al llarg d'aquesta setmana, un cop conclòs el debat, penséssim que ja ho hem fet tot, que ja hem complert. Seria un error. Per tant, és important que aquest sigui un punt d'inflexió i que situem les polítiques de joventut al centre de les decisions d'aquest Parlament. El Govern s'hi compromet també, a tenir-les al centre.

Abans de donar la paraula, doncs, de finalitzar el meu torn i que es doni la paraula per part de la Mesa del Parlament a la consellera de Drets Socials, tenim molt clar que l'àmbit de la salut mental és un dels àmbits que requereix més atenció. S'ha demanat un esforç extraordinari al conjunt de la societat en els darrers dos anys per la pandèmia. I els joves, de forma majoritària, han respost. Han respost amb un nivell de responsabilitat extraordinari, però també comportant un sacrifici personal i col·lectiu molt gran. El país ho ha de retornar; ho ha de retornar per dret, perquè toca fer-ho, però ho ha de retornar també en interès de la pròpia societat, perquè necessitem que el conjunt del nostre país, doncs, pugui recuperar certes coses, pugui tenir l'atenció adequada en tots els àmbits de la seva vida.

Hem demanat i vam demanar un sacrifici molt gran als joves del nostre país: que reduïssin la interacció social en un moment vital en què aquesta interacció social es

produeix fora del que és l'àmbit familiar. I això deixa petja. I, per tant, calen mesures per revertir-ho. Però també és cert que va accelerar, en alguns casos, problemes de salut mental preexistents, i, per tant, els ha fet emergir amb molta força. En aquest sentit, el Govern hi està plenament compromès. Després es detallaran més actuacions en aquest àmbit.

Esperem que el debat sigui fructífer, que el conjunt de diputades i diputats estiguem a l'alçada. El Govern ens comprometem també a estar-hi.

Moltes gràcies al consell i al conjunt del moviment juvenil per la vostra feina i lluita de cada dia.

Gràcies. Molt bon dia a tothom.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Tot seguit té la paraula la consellera de Drets Socials, la senyora Violant Cervera.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. President, consellers, conselleres, diputats, diputades, representants del Consell Nacional de la Joventut, presidenta del Consell Nacional de la Joventut, també representants d'entitats juvenils, secretari d'Infància, Adolescència i Joventut, directora de l'agència, director general de Joventut, directors generals, amigues i amics, doncs, moltíssimes gràcies.

En primer lloc, deixeu que agraeixi especialment les paraules de la presidenta del Consell Nacional de la Joventut, les seves paraules encoratjadores, que jo crec que al llarg del debat, i també juntament amb les aportacions dels diferents grups parlamentaris, serem capaços de fer aquest punt d'inflexió en les polítiques de joventut, tenint en compte moltes de les qüestions, doncs, que heu plantejat –que ha plantejat ara també el president–, que jo intentaré també acabar de detallar.

Per segona vegada a la història del nostre país, en aquest Parlament es celebra un ple monogràfic sobre la situació de les persones joves en el nostre país. L'anterior –i abans em sembla que ho comentava la diputada Toronjo– va ser l'any 2013, ara fa nou anys, en un moment on la crisi econòmica iniciada el 2007-2008 havia situat l'atur juvenil per sobre del quaranta per cent en el nostre país; per tant, una situació molt i molt preocupant. Durant aquests darrers tretze anys, el nostre entorn viu en una incertesa enorme, molt gran, que afecta especialment la gent jove: una crisi econòmica que ha durat més de deu anys, la pandèmia de la covid o els diversos conflictes bèl·lics en el nostre entorn més proper, especialment ara, darrerament, amb la crisi d'Ucraïna. I totes aquestes crisis han impactat directament en les perspectives de tots els ciutadans, però especialment del jovent; en tenim evidències constants, visibles i tangibles.

Segons les dades de la darrera enquesta de l'EPA, de població activa, publicades la setmana passada, l'atur juvenil, per primer cop en molts anys, baixa per sota del vint per cent –actualment es situa al dinou per cent–, després dels sotracos viscuts l'any 2020 i el 2021. Però, en aquest sentit –i també ho comentaven anteriorment tant el president com la presidenta del consell nacional–, hem evolucionat positivament, però amb molts matisos. El matís és que la taxa de temporalitat s'ha anat incrementant gradualment tots aquests anys, i actualment es situa al 47,7 per cent. És a dir, gairebé la meitat de les persones joves que tenen feina la tenen de caràcter temporal. Per tant, la precarietat segueix marcant les trajectòries laborals dels joves i les joves. A més, a la precarietat laboral s'hi suma l'increment del preu de l'habitatge els darrers deu anys, des de la crisi que abans comentàvem, i ha provocat que la taxa d'emancipació s'hagi situat en uns mínims històrics.

La novetat, doncs, en aquesta darrera dècada és que es pot tenir feina i no poder fer front a les despeses de l'habitatge i, per tant, no poder-te emancipar. Si bé és cert que en els dos darrers trimestres hem experimentat una lleugera pujada, ara mateix ni tan sols vint de cada cent persones joves poden establir-se de forma independent

i tirar endavant el seu projecte de vida. Per contextualitzar –i també ho ha fet el president–, crec que és important situar Catalunya dintre del marc europeu. Si ens fixem en l'atur juvenil, el 19,1 per cent que té Catalunya contrasta amb el d'Alemanya, que té el 6,3; el de Dinamarca, que té l'11,4, o el de França, que té el 18,5. Si ens fixem en l'abandonament escolar, a Alemanya estan en el 10,3; a França, en el 8,9, i a Catalunya ara mateix se situa en el 14,8, tot i que hem baixat deu punts, perquè el 2008 estava en el trenta per cent.

També voldria referir-me a la taxa de fecunditat: a Catalunya se situa en 1,2 fills per dona, mentre que a Alemanya està en 1,47 o a França, en 1,84. I, finalment, referent a la taxa d'emancipació, a Catalunya la mitjana d'edat és de 29,5 anys, mentre que a Alemanya és del 23,8 o a França, del 23,6. És evident que estem lluny dels indicadors d'aquests països.

En el Ple monogràfic de fa nou anys, el repte era abaixar l'atur juvenil, però avui creiem que hem de centrar aquests esforços en l'emancipació. De fet, el document de demandes del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya es titula «Per la plena emancipació juvenil», i així, per tant, ho fixa. Per tant, ser jove a Catalunya avui no és fàcil. Com dèiem, les dues crisis consecutives viscudes en els darrers anys han impactat sobre tothom, però de manera molt especial davant dels joves i les joves; han dificultat les seves trajectòries laborals, la seva capacitat d'accedir a l'habitatge i la possibilitat d'establir-se de forma independent per poder tenir lloc els seus projectes vitals. I, com deia també el president, la pandèmia, a més, els ha impedit relacionar-se de forma directa en un període clau del seu desenvolupament personal. I, com que no estaven considerats població vulnerable ni de risc, potser –potser– no els hem tingut prou en compte ni hem atès les seves demandes d'una manera més explícita.

Una altra de les amenaces que els ha tocat viure és també la del canvi climàtic, una realitat que impactarà plenament en el planeta, que els tocarà viure especialment a ells. De la mateixa manera que la guerra de Rússia i Ucraïna genera un clima d'incertesa humana, econòmica, política, que no sabem encara a quin punt afectarà la nostra societat, i, per tant, tampoc els joves. En aquest context, els governants tenim la responsabilitat de donar resposta a aquests i altres reptes que plantejem, i per això cal una estratègia de país que doni resposta a aquests reptes, una estratègia per als joves i les joves.

Catalunya té una llarga trajectòria de polítiques de joventut, una llarga i exitosa trajectòria, sí. Malgrat que la situació és complexa, hem de posar en valor la feina feta durant els darrers anys: la taxa d'abandonament escolar prematur, per exemple, que ha millorat, o la taxa d'atur, que també ha millorat. Catalunya ha fet de la informació juvenil i de l'acompanyament als joves un signe d'identitat. Hem desplegat una xarxa de quaranta-quatre oficines joves, la xarxa nacional d'emancipació juvenil, per atendre, l'any 2021, més de 300.000 consultes de joves. I ho hem fet de la mà dels ens locals, a través del contracte programa ens locals que hem cofinançat perquè puguin estar a temps, amb aquest personal, amb tècnics de joventut i d'acompanyament del Govern, per desplegar les polítiques de joventut. Tenim eines, bones eines, però ens cal actualitzar-les i dirigir les polítiques de joventut a una política per als joves i les joves, i, sobretot, a una estratègia, a una estratègia clara.

Estem en un moment de redacció del nou pla nacional de joventut de Catalunya, que ha de ser una estratègia del Govern adreçada a les persones joves, una estratègia que, com hem dit en altres ocasions, hauria de centrar-se en tres conceptes: feina –i el president n'ha estat parlant–, casa –l'habitatge– i futur –el futur entès des del present; no que els joves siguin el futur, sinó que hem de treballar amb mirada de futur.

I per què aquests tres elements? Perquè entenem que són els eixos principals que dificulten l'emancipació i, sobretot, que dificulten una vida digna. La feina –i ho comentava el president–, amb la formació, amb una inversió de més de 726 milions

d'euros, o el programa del SOC d'ajut a la contractació de persones joves desocupades a través de la convocatòria dels 125 milions d'euros –no m'hi estendré, perquè ho ha explicat el president.

Em centraré ara, en aquests moments, en un altre dels reptes –i vosaltres també ho heu plantejat–: l'habitatge, la casa. Sabem perfectament que l'accés a l'habitatge de lloguer i de compra és un problema per a moltes famílies del nostre país, però també ho és per als joves. Ells ho tenen molt més difícil, perquè s'enfronten a un mercat habitacional que està tensionat, però amb unes eines molt precàries –salaries baixos, inestabilitat laboral–, tot el contrari del que es necessita per poder adquirir un habitatge.

Alhora tenim un sector de l'habitatge amb poca oferta de lloguer, ja sigui convencional o protegit, i, per tant, sotmès també a les tensions de preu, especialment a les grans ciutats com Barcelona i la seva àrea metropolitana. També tenim poca promoció d'habitatge, ja que el sector encara no s'ha recuperat del tot de les darreres crisis. L'any 2006 es van iniciar a Catalunya més de 127.000 habitatges. L'any 2008 van caure fins a 12.000 i l'any 2021 tot just ha superat els 15.000. I a això hi hem d'afegir les dificultats a l'accés hipotecari, encara molt restringit.

I com a administració, tenim dos problemes afegits. Un, l'econòmic. És veritat que Catalunya no disposa de tots els recursos necessaris per poder fer front a totes les seves necessitats, però especialment en matèria d'habitatge, la dotació, per exemple, del *plan estatal de vivienda* –només per donar unes referències. Si l'any 2009 l'aportació de l'Estat era de 100 milions, aquest any és només de 50 milions. L'Estat, de fet, ni fa ni deixa fer, i aquests 50 milions han de servir no només per cobrir i construir habitatge, sinó, a més a més, per fer front a les dificultats que tenen molts ciutadans al nostre país a l'hora de poder pagar els lloguers de l'habitatge. Concretament, des del departament es destinen 140 milions d'euros per donar ajudes al lloguer d'habitatges. I d'aquests 140 milions d'euros, 38 milions d'euros van destinats a ajuts a joves, amb una fórmula que combina ingressos de lloguer i el preu de la renda.

Però una altra de les dificultats que tenim també en matèria d'habitatge és el poder legislatiu. Les lleis aprovades per aquest Parlament, que poden contribuir a mitigar i iniciar, de fet, un mercat de l'habitatge més oportú, han estat sistemàticament recorregudes; com, per exemple, la llei de contenció de rendes.

Què podem fer, doncs, amb les eines que tenim des de la Generalitat de Catalunya i amb els mitjans que tenim? En primer lloc, l'ampliació del parc d'habitatge dedicat a lloguer social, i, en aquest sentit, els fons europeus han de ser una oportunitat: 160 milions d'euros per a la construcció d'habitatge en sòl públic dedicat a lloguer social; 30 milions d'euros per poder comprar amb tanteig i retracte, o les promocions de l'Incasòl. Amb aquestes aportacions creiem que podrem construir cinc mil nous habitatges de lloguer en el nostre país.

També treballarem per l'impuls de noves fórmules d'habitatge que estan dintre, també, de l'ajuda de l'emancipació, com les cooperatives, encara minoritàries, però que estan molt en expansió, i la implementació d'eines de lluita contra el despoblament rural, amb ajudes a la rehabilitació d'habitatges en nuclis rurals. A banda, la Generalitat manté l'aposta per la xarxa de mediació mitjançant un programa de més de vuit mil habitatges privats captats per al lloguer social, amb un cinquanta per cent dels contractes signats per a persones de divuit a trenta-cinc anys.

Fa uns mesos, a més a més, també vam explicar que el Govern reservarà el vint-i-cinc per cent dels nous habitatges construïts amb fons públics de la Generalitat destinats a joves de més de divuit anys, entre divuit i trenta-cinc anys. Però avui també els vull anunciar que totes aquelles promocions dutes a terme a través de subvencions dels fons europeus també afavoriran aquelles promocions que tinguin dintre dels seus requisits almenys reservar el vint-i-cinc per cent dels seus habitatges per a joves.

I, finalment, el tercer gran eix d'aquesta estratègia, que ha de ser també per als joves, i l'emmarcàvem en el futur vist des del present. No podem deixar que les futures generacions tinguin pitjors expectatives que els seus progenitors. No podem deixar que la frustració impregni les esperances de la gent jove d'avui i que es converteixi, a més, en una malaltia i un malestar emocional. De la mateixa manera que som un país que no vol deixar ningú enrere, no podem permetre que cap dels nostres joves hagin de fer passos enrere en la seva trajectòria vital. Per això impulsarem mesures per a millorar l'accés a la formació dels nostres joves, com la rebaixa anunciada per la consellera Geis dels preus a les universitats públiques. Tots els graus d'especialitat alta i mitjana i els màsters habilitats tindran un cost al voltant dels divuit euros per crèdit.

En aquest punt, deixin-me també fer un incís respecte a la situació del català. Per tal d'incrementar l'ús de la llengua catalana entre els joves, estem impulsant programes de formació i ajut econòmic per tal que els i les joves creïn continguts en llengua catalana a les xarxes socials, amb l'objectiu d'incrementar la qualitat i la diversitat dels continguts juvenils en les xarxes d'internet.

També estem impulsant programes com el Voluntariat per la Llengua, per tal de fomentar la pràctica del català entre les converses entre iguals, fent especial èmfasi en el canal i en els sistemes de comunicació habituals entre els joves. I, a més, també, des del Departament de Drets Socials, estem a punt de signar acords amb mitjans de comunicació del país per tal de poder oferir descomptes a les subscripcions a través del Carnet Jove, amb l'objectiu de facilitar l'accés dels joves a la informació de qualitat i fomentar la lectura.

Per tal de garantir també que els infants i els adolescents de famílies vulnerables i en risc d'exclusió social tinguin l'entrada a beques de colònies i casals, també des del departament hem ampliat la partida en l'aportació de les beques, i hem passat de 600.000 euros a 850.000 euros. Es tracta d'un ajut que pot ajudar a beneficiar deu mil infants i adolescents.

I, a més, no ens volem oblidar dels joves que tenen dificultats perquè pateixen algun tipus de discapacitat, i, per tant, aquest any també hi haurà una nova convocatòria de 300.000 euros per contractar monitors i monitores especialitzats per a la participació dels infants i dels adolescents i els joves amb discapacitat en les activitats de lleure. I impulsarem també un pla de xoc per a l'adolescència. Creiem que l'adolescència també és una de les grans oblidades. Parlem molt d'infància i parlem molt de joventut, però l'adolescència és aquell moment on hi ha l'esclat de deixar de ser nen per ser gran, i creiem que hi hem de tenir una especial mirada. Per tant, volem fer un pla de xoc per atendre justament els nens i nenes, joves adolescents del nostre país.

Voldria referir-me també a la problemàtica dels joves en la salut emocional i en la seva salut mental, com s'ha repetit també en diverses ocasions. Treballarem de forma coordinada per garantir el benestar emocional. Una de les línies d'actuació, justament, és la transformació de l'atenció a la salut mental dels infants i els joves, com un àmbit prioritari i d'especial rellevància que ens ha de permetre major proximitat i accessibilitat de l'atenció als infants i joves. Perquè la crisi de la Covid, com comentàvem, que ens ha sacsejat violentament com a societat, ha representat un impacte inicialment més invisible, però alhora molt contundent, sobre les persones joves. Un sector que consideràvem menys vulnerable al virus, però que ho ha acabat sent més a causa de les restriccions imposades. En el sector de la població que es troba en un moment vital i que demana relacionar-se amb els altres, el distanciament social ha resultat demolidor per a la seva salut emocional. Les problemàtiques, per tant, de salut mental, moltes d'elles latents prèviament, perquè ja hi eren, s'han visibilitzat ara en aquesta crua pandèmia.

En aquest impacte de la pandèmia, les dades resulten també bastant reveladores. L'any 2020, l'enquesta de salut de Catalunya, l'Esca, ens mostra diferents estadísti-

ques significatives respecte al 2019. El 13,7 per cent de les dones de quinze anys i més pateixen depressió major o severa. L'any 2019 era del 9,6. I el 10,6 dels infants de quatre a catorze anys tenen probabilitat de patir algun problema de salut mental. El 18 i el 19 estaven en el 7,5. Els infants de classes socials menys afavorides tenen índexs més alts que els de classes socials més afavorides.

Durant la pandèmia, els centres de salut mental infantil i juvenil, els CSMIJ, van incrementar en un vint-i-u per cent els casos atesos de trastorn del comportament alimentari. S'incrementen les urgències psiquiàtriques en joves per intent d'autolesions o alteracions conductuals i l'hospitalització d'adults. En resum, la crisi sanitària va acompanyada d'una crisi econòmica i social que té un impacte gran en la salut mental i benestar emocional de la població, i molt especialment de la població jove.

Sis mesures que s'impulsaran des del Govern, a banda de les que es puguin aprovar, doncs, en aquest Ple monogràfic, per transformar l'atenció de la salut mental en infants i joves. La primera, la creació de cinquanta-dos nous equips interdisciplinaris d'atenció en crisi al domicili que donaran cobertura a tot el territori. La segona, la posada en funcionament de deu equips comunitaris d'atenció intensiva a la complexitat per a adolescents i joves: trastorn de salut mental i addiccions, persones amb discapacitat intel·lectual, persones amb trastorn de l'espectre autista o amb trastorns de l'espectre d'alcohòlic fetal i amb trastorns de conducta.

Tercer, adaptar i reorientar el funcionament i organització dels centres de salut mental. Quart, reforçar l'abordatge integral al maltractament i abús sexual infantil o juvenil i incorporar estratègies de prevenció. I, en aquest sentit, cal destacar el projecte de Barnahus, que el Departament de Drets Socials implantarà a tot Catalunya. I aquest model, que se li diu «la casa dels infants», que tindrà un servei de vint-i-quatre hores els 365 dies de l'any, el que vol, justament, és la no revictimització de l'adolescent, però sobretot també la no contaminació de les proves.

Reforçar l'atenció als problemes de salut mental i addiccions, també en l'atenció primària, i, per acabar, el pla de prevenció al suïcidi 21-25, que té com a objecte evitar la pèrdua de vides a causa de la mort per suïcidi i millorar la resiliència i el benestar de la salut mental de la població.

Així mateix, les polítiques adreçades a la població jove tenen i han de tenir un caràcter eminentment transversal. I és per aquest motiu que creiem necessari replantejar i reformular algunes de les eines que tenim per treballar transversalment amb la resta de departaments. Una és la Comissió Interdepartamental de Polítiques de Joventut, que l'hem de fer més representativa, més operativa, perquè pugui arribar justament a totes aquestes necessitats. També, el passat Congrés Nacional de la Joventut, realitzat el mes de març, va parlar d'ordenar millor per poder comunicar de forma més eficient totes aquestes polítiques.

Hem de revisar la llei de polítiques de joventut. Una nova llei adaptada a l'estratègia, a l'estratègia de futur, adaptada a la realitat actual dels joves i les joves en el context que els ha tocat viure, que és diferent al d'ara fa deu anys.

En resum: el món és avui un lloc més hostil, més incert i més insegur. Per primera vegada, aquestes generacions de joves tenen unes expectatives pitjors de les que van tindre els seus pares, que van ser la primera generació que va néixer en un món més estable i pròsper. Convé entendre aquesta realitat. Vivim en una societat paternalista, adultocentrista, i hem de connectar amb el vostre malestar. Cal que siguem més empàtics que mai, i correm el risc d'ampliar l'escletxa i de patir una fractura generacional. I cal que siguem més contundents i generosos amb les mesures necessàries que haurem d'adoptar per abordar les principals problemàtiques que ens plantegeu per atendre aquest present i futur.

Es tracta, aquest sí, d'un repte de país que ens interpel·la a tots i a totes les que estem avui aquí en aquest hemicicle. Necessitem grans pactes col·lectius basats en polítiques a llarg termini, amb continuïtat, i que tinguin un impacte real en els aspectes

claus de la vida del nostre jovent. El futur del nostre país depèn, en bona part, de les respostes que donem avui aquí; unes respostes per al futur vistes des del present.

Gràcies senyores i senyors. Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Continuem el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, que fixaran el seu posicionament amb un temps de quinze minuts per a cadascun dels grups.

Començarà, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David González.

David González Chanca

Moltes gràcies, presidenta. President, consellers i conselleres, diputats i diputades, molt bon dia a tots i totes. Quin honor i quin orgull poder participar en el Ple monogràfic en matèria de joventut del Parlament de Catalunya que avui ens ocupa.

Com no ha estat precisament una tasca fàcil poder arribar fins a la realització d'aquest, avui hem de començar obligatòriament donant les gràcies a alguns i a algunes de les persones responsables de que avui s'estigui produint aquest Ple monogràfic. En primer lloc, gràcies al Consell Nacional de la Joventut: heu estat sempre al peu del canó; heu posat d'acord cinc grups parlamentaris per treballar uns acords mínims, cosa que no sempre és massa fàcil; heu treballat i heu perseverat molt en tot moment. Gràcies particularment al Guillermo Chirino, que va començar ell aquesta etapa, i gràcies particularment a la ponent que ens ha dirigit avui unes paraules, a tu, Júlia, per la teva intervenció d'avui i per la teva dedicació plena per arribar a on hem pogut arribar avui en aquest Ple. Ho has fet tot més fàcil i això també és responsabilitat teva.

També, d'una manera molt especial, donar les gràcies a les organitzacions polítiques juvenils que avui ens acompanyen, perquè el fet de que estiguin aquí avui presents en aquest Parlament significa que se senten interpel·lades directament pel tema que avui ens ocupa.

I el nostre agraïment més especial és per a la Joventut Socialista de Catalunya, no únicament perquè és l'organització política germana del PSC, que també, evidentment –i, a més, perquè personalment és l'organització de la que jo encara formo part–, sinó per tota la feina que heu fet abans d'arribar aquí i tota la feina que realitzeu cada dia. Moltes vegades aquesta feina no es veu, o no es veu tot el que veritablement esteu fent darrere, sembla invisible, i d'altres, en l'activisme polític fora de les responsabilitats institucionals, moltes vegades tenim el dubte de si quan fem una cosa..., potser es veu, però no sabem si és massa útil o potser és poc útil. Doncs bé, podeu estar convençuts i convençudes que si avui aconseguim parlar, debatre i aprovar noves propostes per a la joventut catalana i que tant de bo acabin sent una realitat per a la societat catalana, això serà perquè els grans responsables d'aquesta fita sereu la Joventut Socialista.

Avui pot ser un dia molt important en aquest Parlament i pot marcar un abans i un després en la resposta que ha de donar el Govern de Catalunya als problemes del jovent català. Però de la mateixa manera, també pot ser un fracàs. Per tant, tenim davant de nosaltres dos escenaris molt diferents i haurem d'escollir quin camí volem agafar.

Al nostre grup ho tenim molt clar: no volem tornar a repetir els mateixos errors que, al nostre parer, es van cometre després de la realització del Ple monogràfic en matèria de joventut l'any 2013. En aquell Ple, en el seu moment es va parlar de moltes propostes, es van fixar objectius molt importants, van sortir aprovats per àmplies majories, per després deixar el desenvolupament de les mateixes propostes en un calaix. Ni els governs de Convergència i Unió, ni de Junts pel Sí, ni de Junts per Catalunya ni d'Esquerra Republicana, independentment de qui tingui la responsabi-

litat a la direcció política, han fet res per revertir aquesta situació de deixadesa dels compliments dels acords que es van marcar en aquell Ple de l'any 2013. I això no pot tornar a passar mai més.

Aquest Ple monogràfic, que nosaltres érem favorables, en tot cas, d'haver-lo realitzat abans, pensem que ha de servir per ubicar les polítiques en matèria de joventut en el centre de l'agenda política i posar sobre la taula propostes factibles als problemes reals que pateix el jovent de casa nostra.

Com bé deia el document que ens va compartir el consell nacional quan estàvem treballant alguns d'aquests acords..., al consell nacional ningú avui demanarà la lluna, només faltaria, o pensem que majoritàriament ningú hauria de demanar la lluna. Però el problema és que el problema no és aquest; el problema és quan demanes una mica de terra i t'acaben donant un grapat de sorra. I és moltes vegades el que ens trobem en aquest Parlament. Propostes reals per solucionar problemes reals de tota la joventut catalana, això és el que demanem.

Estem en un moment crític amb la situació de les persones joves a Catalunya. La situació és preocupant. A ningú se li pot escapar la crua realitat que tenim al nostre país. La taxa d'atur juvenil és del 19,1 per cent, que ho acaba de dir la senyora consellera, i si bé és cert que és una xifra que ha disminuït en el darrer any, cosa que celebrem, no ho ha fet la xifra de joves que es troben a l'atur de llarga durada, que és un aspecte a millorar importantíssim. Qui fa més temps que no treballa ho continua tenint igualment difícil per introduir-se en el mercat laboral.

Tampoc disminueix la xifra de les persones joves que no poden treballar ni estudiar. Fa un any es trobava en el 6,3 per cent; aquesta xifra en el primer trimestre pràcticament és idèntica. La taxa d'emancipació, com s'ha dit –i ho hem denunciat moltes vegades des d'aquest Parlament–, ha arribat a uns mínims històrics en els darrers anys; es va ubicar una mica per sobre del quinze per cent i era la xifra més baixa dels darrers cent anys a Catalunya.

Volem treballar aspectes en l'àmbit de la detecció de trastorns i problemes de la salut mental, que la majoria són derivats de les conseqüències de la pandèmia de la covid-19 i que han augmentat exponencialment; la capacitat per gaudir del temps lliure, per viure noves experiències o per créixer personalment s'ha vist molt limitada per part de la joventut.

Una situació generalitzada, ho torno a dir, crítica, on tampoc podem oblidar quin ha estat l'estat del mercat laboral fins fa ben poc per culpa de la reforma laboral del Partit Popular aprovada el 2012. I és que aquesta reforma laboral, una de les primeres conseqüències que va provocar és que els joves tinguessin per defecte treballs precaris, salaris baixos, temporalitat, inestabilitat i dificultats per promocionar laboralment.

Davant d'aquesta situació crítica que han viscut les persones joves en els darrers deu anys, ens proposem afrontar la realització d'aquest Ple de la manera més constructiva que sabem. Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presentarem diferents propostes de resolució en l'àmbit de la detecció i la prevenció de la salut mental jove, de l'ocupació, de l'emancipació, de l'habitatge, de l'educació i de la formació. Són propostes que, la veritat, moltes d'elles fins i tot ja les hem demanat en diferents ocasions i en diferents espais en aquest Parlament, però que ens agradaria que, encara que fos perquè és de manera insistent, que puguin ser una realitat per a tota la societat catalana.

Volem abordar les polítiques d'emancipació com una prioritat inamovible fins que no aconseguim els objectius que ens hem marcat. Catalunya necessita un parc d'habitatge públic consolidat i present a tot el territori català, amb una reserva del trenta per cent per a persones joves. Aquest és un objectiu primordial. Ja sabem que partim d'enormes dificultats, perquè el primer problema que ens trobem per sobre de tot és que, *a efectos prácticos*, no tenim un parc d'habitatge públic a Catalunya existent per a gairebé ningú, ni per a persones joves ni per a persones que no són

joves. I el que és pitjor: no tenim parc d'habitatge públic potent i no sabem quan el tindrem ni quan comencem a construir nous pisos ni quan serà el calendari. Doncs vinga, comencem agafant un mínim compromís amb aquest debat.

Volem ajudes per complementar el bo de lloguer jove que ha anunciat el Govern d'Espanya, i volem facilitar administrativament i econòmicament l'emancipació, i també que es tingui en compte tots els territoris de Catalunya, les zones rurals i el problema de despoblació que pateixen algunes comarques.

Volem aconseguir aquella fita tan important, que és: llocs de treball dignes per a les persones joves que formen part de la generació més qualificada. Això significa que cap pràctica laboral pot quedar sense remunerar mai. Volem que el programa Garantia Juvenil funcioni al cent per cent, que s'augmenti fins als trenta-cinc anys i que no es retornin diners a Europa perquè no s'ha executat tota la despesa, com ha passat darrerament. De la mateixa manera, també ens proposem acabar amb totes les discriminacions que es puguin donar en qualsevol procés de selecció, sigui per raons de sexe o per edat.

Volem tenir curar de la salut mental. N'hem parlat molt i segurament en parlarem molt i també vam tenir l'oportunitat de fer-ho al Ple monogràfic de salut mental de desembre. El consell nacional ho ha ubicat com un tema prioritari. Hem d'adequar els serveis sanitaris que actualment disposen a l'abast de les persones joves i han de conèixer les noves eines que existeixen. Demanem al Govern més prevenció i detecció en els trastorns i addiccions, tenint en compte, a més, que l'impacte d'algunes d'elles ha estat molt més incisiu en el col·lectiu de les persones joves que no pas en d'altres col·lectius.

Ens preocupen temes com és la mobilitat, la sostenibilitat, la transició energètica, la connexió dels diferents territoris de Catalunya. Girona, Tarragona i Lleida no tenen les mateixes condicions de les que parteix la província de Barcelona. Hem de treballar per corregir aquest desequilibri territorial.

També demanarem millores en l'àmbit de l'educació i de la formació acadèmica. Pensem que encara no s'han revertit totes les retallades aplicades per part dels successius governs de la Generalitat en un camp tan rellevant com és la formació del nou talent del nostre país. S'han d'abaixar les ràtios d'alumnes per grup a tots els cursos; s'han de suplementar ajuts rebuts per part del *ministerio* als estudiants de graus formatius, i s'han d'eliminar les taxes per accedir als estudis de formació professional. I el que demanem és eliminar les taxes; no abaixar-les, no, demanem eliminar-les, que no existeixin com fins fa deu anys no existien en el sistema públic català.

En aquest sentit, tornem una altra vegada a parlar en aquest Parlament d'una realitat a Catalunya, que és l'existència de taxes abusives per estudiar a Catalunya. I tant de bo acabi aquest tema de la mateixa manera que ho han fet al de la proposta de les taxes universitàries. Aquest dilluns..., i ara mateix no hi és present, però la consellera d'Universitats va anunciar la baixada dels preus universitaris a la proposta que defensàvem des del PSC, que és la mateixa que ens van dir des del Ministerio d'Universitats i la Conferència General de Política Universitària. Enhorabona al Govern per arribar al preu fixat que nosaltres havíem demanat. Ho han fet quan a nosaltres ens van dir que no s'arribaria a aquest preu a la negociació de la ILP d'Universitats i quan justament fa dues setmanes ens van votar en contra d'una esmena del PSC que el que demanava era precisament fixar aquest preu que ara han anunciat que fixaran. No és fàcil d'entendre el seu canvi de parer, però, en tot cas, benvingudes són les propostes que fem des del PSC en aquest Parlament, fins i tot quan aquestes arriben tard.

Aquí hi ha molta feina per fer. En resum, en tots els sentits, si parlem de polítiques de joventut, a Catalunya tenim molta i molta feina pendent. Val la pena recordar, una vegada més, l'article 142 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que atorga la competència exclusiva en matèria de joventut a la Generalitat de Catalunya i, en conseqüència, disposem, per tant, d'un ventall ample de polítiques públiques que

poden ser adreçades a les persones joves. I el que hem de fer és treballar en aquesta via que pot generar el màxim consens possible.

Al nostre grup parlamentari tenim la sensació que existeix una àmplia majoria social cada vegada més gran que el que ens demana és que recuperem tot el temps perdut darrerament. No és una casualitat numèrica que fa nou anys, el 2013, vam celebrar el darrer Ple monogràfic de joventut, on critiquem que no s'ha portat a terme el desplegament de les propostes que s'hi van acordar i, a la vegada, en els darrers deu anys a Catalunya, en termes generals, el Govern no ha estat exemple de polítiques transformadores ni beneficioses en gairebé res per a la joventut.

Com pot ser difícil, entenem, reconèixer que en la darrera dècada les coses no s'han fet del tot bé –nosaltres ho pensem així, però potser els és difícil–, fem-ho al revés: reconeguem i ens comprometem que en els propers deu anys no podem tornar a equivocar-nos més. Hem passat de l'època de les il·lusions a l'època de les concrecions, de les demandes impossibles a les coses factibles, al que tingui veritablement incidència en el dia a dia de les persones joves. Insisteixo en la idea que deia al principi: volem propostes reals per a solucionar els problemes reals de la joventut catalana.

Agafem, per tant, la perspectiva que sigui necessària per entendre una cosa tan bàsica com és que no estem sols en el món, que al nostre voltant continuen passant coses cada dia que ens afecten. El que passa a Ucraïna ens afecta i ens preocupa. El que passa a La Palma ens afecta. La inflació també ens afecta. Ens afecta tot. Únicament amb aquesta distància i sinceritat podrem entendre que els deu anys perduts que malauradament hem patit a Catalunya no es poden tornar a repetir mai més. I, també, ja de pas entendrem molt millor quines són les demandes del jovent.

Perquè la joventut no ens està demanant *asaltar los cielos* ni ens està demanant gran cosa. Ens demanen millores constants en la direcció correcta per fer el seu present una mica més còmode i, sobretot, per atorgar-los més raons per veure el seu futur, tant l'immediat com el més allunyat, amb una mica més d'optimisme. Treballem en aquesta via.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Bé, moltes gràcies. Bon dia. Gràcies, presidenta. Diputats, públic i tots els joves que ens puguin també estar veient ara mateix en directe... Desde el Grupo Parlamentario de VOX, nos alegramos de poder hablar de los grandes olvidados en la política de esta cámara. Y es que ha llegado la hora de poner, de una vez por todas, a los jóvenes en el centro.

Porque hablar de juventud es hablar de futuro, pero hablar de juventud también es hablar de presente. Y durante demasiado tiempo los políticos de esta cámara se han dejado embriagar por sus delirios separatistas, que han debilitado el futuro de las próximas generaciones. Se han fulminado millones y millones de euros en pseudoestructuras de estado ilegales y en chiringuitos varios. ¿A costa de qué? Pues de saquear a las familias y a los trabajadores, y a costa también de endeudar todavía más las arcas públicas. Y cada vez que ustedes endeudan para seguir costeando su gran industria política, están colocando una piedra más en la mochila de nuestros jóvenes, una mochila que tendrán que cargar a sus espaldas durante el resto de su vida por culpa de su irresponsabilidad.

Y hace unos días *el president* Aragonès anunció que quería endeudar todavía más a los catalanes. Y es que, hoy en día, tan solo por nacer en Cataluña, cada nuevo catalán ya debe diez mil euros. Eso quiere decir que un recién nacido, un bebé que nazca ahora mismo en Cataluña, ya nace con una deuda de diez mil euros debajo del

brazo. ¿No se dan cuenta de que para costearse sus carísimos delirios ideológicos climáticos, separatistas, feministas y de género están arruinando a los catalanes? ¿No se dan cuenta de que están hipotecando el futuro de nuestros jóvenes catalanes?

Miren, no pueden pretender ayudar a la juventud a tirar adelante y a la vez gastarse todo su dinero en gasto político e ideológico, como hacen ustedes. Si no, hagamos una radiografía del panorama actual. Y es que la situación de la juventud en Cataluña refleja un diagnóstico muy preocupante en todos los sentidos: en materia laboral, en materia educativa, de vivienda, de emancipación y de formación familiar.

En materia económica, por ejemplo, los jóvenes de entre dieciséis y veintinueve años han sido particularmente golpeados por la doble crisis y la inestabilidad de la economía local, nacional y global. Y, por desgracia, los jóvenes son la generación, pues, de las crisis económicas, son la generación de las incertidumbres y de la falta de expectativas. Y es que el ascensor social lo han roto ustedes, *els senyors del Govern*. Y, en este sentido, ahora mismo, por desgracia, nos encontramos en un barco que está en pleno naufragio. Y en este barco tenemos en el timón a los peores capitanes posibles.

Las implicaciones de la precariedad laboral juvenil trascienden el ámbito puramente laboral y repercuten también en el proyecto vital de los jóvenes, en su capacidad para poder formar una familia cuando ellos deseen y en las perspectivas de emancipación y desarrollo personal. Y es que los datos son alarmantes: el sistema de indicadores sobre la juventud señala estadísticas que no son nada favorables para la fotografía laboral y mercantil de las personas jóvenes en Cataluña. Con datos del año 2021 y englobando la franja de edad entre dieciséis a veintinueve años, nos encontramos con una tasa media anual de paro del 22,3 por ciento, con una tasa de temporalidad del cuarenta y nueve por ciento y una ocupación por cuenta propia del 5,8 por ciento.

Además, el mercado laboral juvenil se ha centrado principalmente en el tercer sector, que es un síntoma, como muchos de ustedes sabrán, de debilidad de nuestro tejido industrial, que normalmente se asocia con trabajos más estables y duraderos de los que corresponden al sector servicios.

Y es que la situación de los jóvenes puede ser muy diversa. En algunos casos hay jóvenes..., los que buscan trabajos estacionales en el tercer sector. Y es que, en una región donde el turismo constituye una parte significativa de nuestro PIB, muchos jóvenes optan por trabajos estacionales para compaginarlo con su programa de estudios. Pero lo que no podemos permitir en ningún concepto es que, si un catalán quiere acceder a un puesto de trabajo estable, con proyección de futuro y que le permita desarrollar su proyecto de vida personal, laboral y familiar, no pueda hacerlo por falta de oportunidades. Y, en este sentido, hay que dar oportunidades para que los jóvenes puedan escoger su rumbo y, por tanto, puedan escoger su futuro.

Y, en este sentido, ustedes, diputados, tienen que entender de una vez que no son ustedes quienes dan trabajo a los catalanes; son las empresas. Y, en este sentido, por lo tanto, les pedimos que dejen de poner palos en las ruedas y permitan que aquellas pequeñas y medianas empresas puedan crecer, permitan que los autónomos puedan prosperar, y apoyen, de una vez por todas, el emprendimiento juvenil. Sean valientes, por favor. Porque ustedes han creado una situación de inseguridad jurídica jamás vista. Han creado un clima fiscal y burocrático inasumible, que ha llevado a muchos jóvenes a pensar, con gran acierto, que emprender con ustedes en el Gobierno es un auténtico suicidio. Y tan solo los jóvenes con recursos familiares son capaces de aventurarse a emprender, y aquellos trabajadores sin más, humildes, con ustedes en el Gobierno jamás podrán hacerlo.

Si los jóvenes no tienen un trabajo digno, jamás podrán prosperar, jamás podrán desarrollar su proyecto vital y familiar. Y esto lo vemos con la bajísima tasa de emancipación. La tasa de emancipación domiciliar es del diecisiete por ciento, y más del diez por ciento de los jóvenes catalanes necesita recibir ayuda de los fami-

liares para poder hacer frente a los pagos de su vivienda, y con ello se hace muy difícil poder formar una familia y emanciparse.

Y a esto hay que sumarle, además, la nefasta situación del acceso a una vivienda por parte de nuestros jóvenes, que empeora las posibilidades de emancipación y de formar una familia. Y es que los problemas de oferta en los mercados de alquiler y de compra, producidos en gran medida por una intervención pública atroz, dificultan la adquisición de una vivienda o estancia en alquiler por parte de la juventud catalana.

Los jóvenes catalanes jamás podrán acceder a un trabajo digno ni a una vivienda ni a formar su propia familia sin un sistema educativo fuerte y centrado en el conocimiento. Y es que la Generalitat no ve el sistema educativo como la clave del ascensor social, porque no les importa el futuro de los jóvenes; tan solo les importa su futuro. Porque han usado incluso los colegios como un centro de adoctrinamiento donde muchos niños han sido señalados por ser hijos de policías, por ser hijos de militares y por ser hijos de guardias civiles. Los niños catalanes han sido espiados en los recreos para obligarles a hablar catalán. Y eso es lo único que les ha importado a ustedes desde el Govern de la Generalitat. Por eso han destinado también millones de euros en el chiringuito de la Plataforma per la Llengua, en vez de destinar esos recursos y ese dinero en construir unas escuelas dignas y no barracones. (*Alguns aplaudiments.*)

Después, el presidente Aragonès, que ahora no está presente, pero el presidente Aragonès ha dicho en su intervención que apuesta por la FP. Eso es mentira. Eso no casa con la realidad, porque, si no, hubieran asegurado plazas anuales de formación profesional y hubiéramos evitado vivir la situación que se tuvo que vivir el año pasado en Cataluña, con miles de jóvenes sin plazas de formación técnica, por la mala gestión del Govern de la Generalitat, porque se han olvidado de promover la cultura del oficio, olvidándose también de la financiación de la FP y desechando la labor empresarial en el diseño de las materias curriculares.

Porque ni les preocupa ni les ha preocupado jamás el futuro de los jóvenes, y tampoco la libertad de las familias para poder elegir el tipo de educación que quieren para sus hijos. Y han perseguido todo lo que han podido y más a la educación diferenciada y a la educación cristiana. Sin embargo, no les ha importado, no han tenido ningún tipo de reparo, en introducir el islam en varias escuelas de nuestra región, de Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*)

Y aunque a ustedes les pese, nosotros vamos a hacer todo lo posible para que haya futuro para nuestros jóvenes. Y no quiero acabar sin antes dirigir unas palabras a los jóvenes, muchos jóvenes que nos estarán viendo, que me consta. Y en este sentido, desde nuestro grupo parlamentario les queremos dar todo nuestro apoyo. Porque, jóvenes de Cataluña, en VOX tenéis el apoyo definitivo a vuestros proyectos y a vuestras ilusiones, pero jamás encontraréis en nosotros un partido que os prometa un camino fácil, porque no os vamos a mentir y tampoco os vamos a hacer falsas promesas que después puedan frustrar vuestras ilusiones. Porque de eso ya se encarga el Govern de la Generalitat, y solo nosotros vamos a defenderos, porque solo nosotros defendemos el futuro.

Eso sí, desde VOX os queremos pedir una cosa: y es que fortalezcáis vuestras convicciones morales, vuestras convicciones morales de responsabilidad, de trabajo duro, de sacrificio, de honradez, de esfuerzo, porque son aquellas que el día de mañana os van a permitir tener éxito en vuestros proyectos, y sobre todo os harán libres. Porque os quieren sometidos a su ideología sumisa de paguitas y limosnas. Y no lo permitáis, jóvenes –no lo permitáis.

Estudiad, esforzaos y trabajad, y sobre todo recordad que tenéis derecho a trabajar, que tenéis derecho a una vivienda digna, y, sobre todo, que tenéis derecho a vivir y no a sobrevivir de limosnas y de paguitas. VOX está con vosotros.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conselleres, bé, abans hem començat a parlar una mica de la radiografia que fem nosaltres de la situació de la joventut, del futur que espera al jovent del país, perquè el que veiem, continuant una miqueta amb l'anàlisi que encetàvem en l'anterior intervenció, és que progressivament les eines i els drets que tenim, com a classe treballadora, han estat sotmesos a dinàmiques d'espoli i desposseïció que són cada cop majors, i on s'ha legitimat el creixement econòmic i aquesta suposada reconversió industrial i verda, que beneficia sempre les mateixes, per davant de les condicions d'aquelles que des d'abans de la crisi ja compartien les dinàmiques de precarització i d'entrada i sortida del mercat laboral, cada cop en terminis més curts, perquè s'acaba el contracte, els fan fora, treballen per hores...

Per tant, hem de començar parlant d'explotació i de temporalitat, perquè les generacions joves són el relat biogràfic de l'accés al món laboral des de la temporalitat: els contractes de formació, les pràctiques no remunerades i la suposada prioritització de la creació d'ocupació en detriment dels drets de les treballadores. A les joves se les categoritza com a aturades, com si estiguessin a casa sense fer res, esperant, i se les culpabilitza, quan els únics interessats en tenir joves a l'atur, disposades a vendre la seva força de treball per sota de misèria, són les mateixes empreses i els grans capitals.

Per nosaltres això té un nom, que és inseguretat laboral i lluita de classes. I aquesta no és fruit d'una o d'una altra legislació, sinó d'un atac frontal a les condicions de vida digna de les classes populars, a través de la restricció d'accés als serveis públics, com són sanitat, educació i habitatge, i a la pèrdua de drets, els drets laborals o, per exemple, també inclosa la jubilació, que, com a formes de protecció social, són desmantellades, mentre l'acumulació del capital i la seva riquesa segueix creixent exponencialment.

Respecte als conceptes d'emancipació i dret d'accés a l'habitatge, veiem que fa anys que els preus del lloguer pugen sense parar, mentre les joves que tenen accés al mercat laboral segueixen en un cicle permanent de temporalitat, treball sense contracte i degradació permanent de les seves condicions laborals, i mentre les joves que ni tan sols tenen accés al mercat laboral no hi poden accedir perquè veuen negat l'accés a les condicions bàsiques de vida digna, per una llei d'estrangeria que les condemna a ser ciutadanes de segona en el millor dels casos, perquè les fa heretar els processos migratoris que les seves famílies van iniciar. Per tant, l'emancipació juvenil esdevé una etapa que cada cop s'aplaça més dins de l'ordre que tenim de perspectives vitals, si és que poden, i quan ho fan, veuen com han de destinar més de la meitat del sou a emancipar-se.

Hem de tenir clar que, dins del capitalisme, les empreses constructores i el crèdit dels inversors i els bancs tenen la necessitat permanent de revaloritzar el capital que tenen o, dit d'una altra manera menys precisa, la seva fortuna. I què entenem nosaltres que està passant? Doncs que vivim sota el paraigua estatal d'una de les menors inversions en despesa social, només compensada o confrontada per les fortes xarxes informals de suport existents, que són les que han permès posar un mínim fre a les desigualtats que trobem avui dia. Sense aquesta dinàmica social, avui ens trobaríem en una situació molt pitjor arreu dels Països Catalans, perquè les joves, per voluntat o necessitat, van tenir molt clar..., sobretot es va veure, ho vam veure molt clar arran de la pandèmia, a través d'aquestes xarxes de suport veïnal. Les joves en aquestes xarxes, molt nombrosament participatives, tingueren clar que, des del primer dia, el que no podien era quedar-se a casa, i havien de donar resposta als problemes que en

cap cas podien ser compresos sense el concepte de collectivitat. Les xarxes de suport mutu, les repartides d'aliments, els ajuts entre veïnes, foren la història paral·lela d'aquelles que mai han tingut un altaveu per explicar-se.

A dia d'avui, el cost dels combustibles, el subministrament, el preu dels aliments bàsics..., que ens diuen, a més, que té a veure només amb la situació d'Ucraïna i que no té a veure res d'això amb que sobtadament n'hi hagi alguns, que ja pot passar una pandèmia o cinc pandèmies, que sembla ser que no els hi afecta la crisi. Hi deu haver qui cregui que s'han fet algunes passes endavant, com que se'ns retirin vint cèntims del preu del litre de gasolina, se'ns rebaixin alguns impostos en el preu de la llum, se'ns doni un subsidi que afecta un percentatge ínfim de joves per pagar el lloguer. I se'ns segueix venent fum, davant la incapacitat i la manca de voluntat a tocar allò que realment importa.

Però el cert és que, enmig de l'emergència climàtica que ens ve a sobre, davant de l'auge de feixismes arreu del continent europeu, i els canvis demogràfics que es donen a Europa amb poblacions cada cop més envellides, són les joves les primeres que volen, a sobre, disciplinar i adequar les dinàmiques del capital. I això necessita polítiques que facin front realment a aquesta dèria repressiva per part del futur, que es materialitza en salaris més baixos, en pitjors condicions laborals, en incertesa, en el manteniment de la feina, amb menys proteccions socials, i que fan que les joves es trobin ara mateix completament aïllades i a la deriva, frustrades i sense expectatives de futur.

Per tant, necessitem també parlar del model industrial i del model turístic, perquè estem davant d'una deriva dels últims governs del país que aposten sense complexos per un model econòmic de massificació turística i especulació. I aquest model genera treball precari, mal pagat i temporal, amb ofertes temporals limitades i molt centrades en el turisme, amb feines estacionals i mal pagades en hotels, restaurants i en grans complexos d'oci, com són les pistes d'esquí, els parcs d'atraccions, que, per cert, tenen preus d'accés desmesurats que no són accessibles per a la majoria de veïnes dels municipis on estan ubicats, si no és per prestar-hi servei, per conformar els serveis que donen aquests complexos i aquests negocis a la resta de la població que sí que es pot permetre gaudir d'aquest tipus d'oci.

Aquest model contribueix a la pujada del cost de la vida, especialment en habitatges de primera residència, i a la destrucció del territori. Aquest model comporta dificultats d'accés a l'habitatge, perquè les segones residències i els pisos turístics marquen el preu dels lloguers i dificulten l'accés a l'habitatge permanent de les nostres joves a les comarques afectades pels monocultius turístics, que fan que aquestes comarques siguin totalment dependents d'un sector fluctuant i inestable. Les conseqüències d'aquest model econòmic basat en la precarietat i la temporalitat extremes provoca èxode rural, envelliment de la població, territoris relegats a ser el lleure de la ciutat, consum massiu de recursos, com aigua i energia, i producció de residus, i, en definitiva, una economia fragmentada i sense oportunitats reals, que centra les inversions en les necessitats dels turistes i no de les veïnes que hi viuen.

Les apostes pels macroprojectes, com el Hard Rock, l'aeroport, els jocs olímpics, el Circuit de Catalunya, la copa Amèrica, no són més que el reflex d'un govern que aposta per posar per davant els interessos econòmics del seu present i no la construcció d'un futur possible en un territori viu amb unes feines dignes per al jovent del país. I és que són molt evidents les contradiccions del model industrial i turístic imposat i la necessitat urgent d'apostar per un model molt allunyat del monocultiu i els projectes macro. Perquè els efectes socials i econòmics de la pandèmia encara colpegen les classes populars, aguditzant la situació de precarietat de la vida. Una situació de precarietat que s'accentua encara més en creuar-se amb el gènere, amb la raça, amb la situació administrativa i amb l'edat. Perquè per al jovent, que és la generació de les dues crisis, la situació les deixa sotmeses a un present de misèria, a la incertesa de qualsevol expectativa d'un futur millor i la precarietat en totes les

esferes de la vida no tenen solucions a curt termini. Unes condicions de vida que fan gairebé impossible l'emancipació juvenil i l'accés a l'habitatge a través del mercat.

A més, l'actual model de concentració de la població a les ciutats, que ha generat alhora centres de consum i de poder, ha esdevingut socialment i ambientalment insostenible. Per tant, reivindiquem també les comunitats rurals com a espais de cooperació vers els ambients individualistes generats per la vida a les ciutats. Reivindiquem aquest model de vida com el futur per assolir les societats inclusives on la vida sigui l'epicentre de totes les polítiques, mentre les institucions autonòmiques i el Govern espanyol, lluny de plantejar canvis en el model, han tancat files amb els sectors turístics, que és el que estem veient que passa des de fa anys, i no hi ha cap transformació que estigui modificant aquesta realitat.

Per tant, cal capgirar el model industrial i de turisme, com dèiem, i les primeres mesures urgents que desgranarem a les propostes de resolució que presentem passen per expropiacions i plans de reconversió de la indústria turística, per desplegar les energies renovables, per tractar la transició energètica, per canviar els hàbits de consum col·lectius promoguts per les institucions, per adequar-los a la restricció..., a la reducció –perdó– d'emissions, i per millorar l'agricultura i ramaderia per adaptar-les a la imminent emergència climàtica.

Continuem parlant de polítiques de joventut i, evidentment, hem de parlar també de repressió, perquè a l'actualitat moltes persones joves són exposades a la repressió, fruit de la seva participació en mobilitzacions i organitzacions polítiques, i d'altres simplement per la seva identitat no blanca, estrangeritzada i criminalitzada. És per això que esdevé especialment important revisar el paper de la Generalitat de Catalunya al voltant de la repressió política d'activistes socials i de persones racialitzades com a no blanques, inclús des de les escoles i instituts, com representa mantenir vigent el programa Proderai, que no fa una altra cosa que criminalitzar el jovent d'ascendència àrab. Aquesta repressió la tenim permanentment a les nostres escoles i instituts, i no només passa per manifestar-se, per sortir al carrer, per aixecar la veu, simplement és una repressió de les seves identitats, per criminalitzar i entendre que la seva ascendència cultural comporta un perill cap a la societat catalana. Això és un model de repressió que tenim instaurat a les escoles i que ha d'acabar urgentment.

L'exercici del dret a la protesta és un valor en una societat en procés d'emancipació, i cal que els responsables de seguretat pública estiguin compromesos amb aquesta posició. L'espai públic ha de ser considerat com un espai molt més viu, actiu i polititzat, i al servei de la població i la ciutadania, i no percebut com un espai hostil i aliè, que és com és en l'actualitat per a les joves, especialment les que tenen identitats no blanques i feminitzades. El que cal, una vegada més, és defensar aquestes joves de la repressió, perquè són elles les que defensen també el català als centres educatius, les que fan fora l'extrema dreta dels campus universitaris i les que frenen la mercantilització de l'educació.

Així, doncs, tenint en compte que el jovent pateix gran part d'aquestes acusacions per participar en mobilitzacions, la imposició de penes accessòries suposa, a més, un acarnissament contra els drets d'aquests manifestants, cal retirar aquestes penes accessòries i aquestes acusacions de la Generalitat, que l'única cosa que fa és reprimir l'organització i participació política, que, com hem comentat i s'ha comentat en les anteriors intervencions, és un element que ens preocupa a totes les forces polítiques, aquesta participació política, i, per tant, la Generalitat hauria de deixar de perseguir la poca implicació política que sí que tenim, diguem-ne, manifestament activa.

Evidentment, parlant de polítiques de joventut –i ja acabo– i de futur, no podem deixar de parlar de llengua. Les llengües pròpies, el català al principat i l'occità a l'Aran, són també les principals eines de cohesió social i un eix comú entorn del qual s'ha de gestionar la gran diversitat lingüística que presenta ara mateix la societat catalana.

Cal tenir present que la minorització i reculada del català ni s'ha aturat ni s'aturarà, i que els atacs contra la llengua arreu dels Països Catalans són creixents, i se centren, sobretot, en el sistema educatiu, especialment a les universitats, però estem veient amb les darreres sentències que això es va estenent també a les escoles de primària, en el sistema judicial i de la funció pública, en el sistema d'intercomunicació cultural, i en tots els mitjans de comunicació en català.

Per tant, les nostres propostes de resolució, que entregarem al final del dia d'avui, són en aquestes línies: repressió, model industrial, emancipació i llengua. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I tenen en comú –i acabo, presidenta– la lluita contra aquesta deriva a la que ens porta aquest Govern i porten, ja, dirigint els anteriors, amb les seves polítiques que roben el futur del jovent. Perquè recordem-ho: un present que precaritza és un futur dinamitat.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Honorables consellers..., bé, queden dues conselleres només. Diputats, diputades..., representants del consell que ens acompanyen avui, també ben vingudes. No us menteixo si us dic que he donat moltes voltes a com enfocar aquesta intervenció en el marc del Ple monogràfic sobre emancipació juvenil que ens ocupa avui. I això té a veure també amb la meva condició, que aquí tothom..., molta gent està parlant del jovent, i s'ha de situar, a vegades, el coneixement.

I pensant com fer-ho, jo que avui tinc trenta-dos anys i que compto amb el privilegi de tenir un lloc com a diputada a partir d'un mandat col·lectiu..., això va molt més enllà de que em consideri o que em senti jove; això no va de com em senti jo, sinó de poder transmetre, des del meu lloc, denúncia dels neguits, els desitjos, les necessitats i les exigències de la gent jove, que, com altres col·lectius, es troben al marge dels discursos i, sobretot, de les polítiques que es fan des d'aquí.

He hagut, doncs, per saber des d'on parlar, de connectar amb aquella jove, aquella nena de setze anys que va emigrar sola des de Barranquilla, Colòmbia, sense referents familiars, per començar un nou projecte de vida a Catalunya. I en aquell moment, però, les dificultats que vaig passar van estar més determinades per la meva condició de persona migrada que no pas per la meva condició jove, no?, gràcies a la llei d'estrangeria, el racisme social i estructural a l'hora d'aconseguir feina, d'aconseguir pis, d'aconseguir un suport psicològic que m'ajudés a entendre el lloc que ocupava en aquesta societat.

Llavors, pensant, doncs, en com enfocar-ho, pensava també en joves que han arribat en situacions molt més difícils, d'encara menys privilegi, i que són criminalitzats, o joves que tot i haver nascut aquí se les estrangeritza, o joves que directament hereten condicions de pobresa extrema, o que tenen una condició sexual o una expressió de gènere no normativa, o que viuen en zones rurals, i, per tant, veuen condicionades les seves oportunitats per desenvolupar un projecte de vida digna.

Així doncs, en el marc d'aquesta intervenció, parlarem de joventuts en plural, de joventuts diverses, en termes de classe, en termes de bagatges ètnicoracials, religiosos, d'orientació del desig, entre d'altres. Parlarem de joventuts no només en termes generacionals, no?, en termes d'un grup nascut entre tal o tal any o que arriben fins a ics edat, sinó en termes d'agenda política, de demandes que passen no només pel que necessita la gent jove de Catalunya, sinó que passen per entendre també què ens demana i què ens exigeix la gent jove arreu del món, des de diferents contextos, incloent-hi també el sud global, perquè hem d'entendre que aquí el camí a seguir és que ningú pot deixar anar la mà de ningú: aquí, o totes ens en sortim, o avancem totes a tot arreu, o no avança ningú.

I aquest tipus de reflexions no són meves, sinó que ja les fa el moviment juvenil. Les fan les persones joves organitzades i polititzades, que ja veuen la vida i les opressions a través d'aquesta interseccionalitat. I d'això en tenim molt a aprendre, en aquest hemicicle.

I, entrant més al tema que ens ocupa avui, comencem, per descomptat, per agrair al Consell Nacional de la Joventut i altres organitzacions polítiques que es troben avui aquí el fet de que celebrem aquest debat específic sobre emancipació juvenil, tot i que arriba més tard del que havia demanat el consell. Ha estat possible gràcies a la feina ingent i incansable de l'associacionisme i d'altres formes d'organització política del jovent català, que ha lluitat i lluita encara per donar resposta a aquest problema.

I aquí hi tenim representants del consell, així que benvinguts i benvingudes, però hi ha molta gent, molts joves que avui no ens estan escoltant. Tot i tenir aquí una part del jovent i alguns de connectats seguint-nos des d'altres pantalles, el que ens diuen estudis recents és que el noranta per cent del jovent no se sent escoltat, no se sent representat, i, per tant, el que parlem aquí, d'alguna manera, no arribarà.

I això té a veure amb moltíssimes coses. Que ni el sistema de partits ni les institucions hem sabut fer la feina. No hem sabut fer allò que es diu tant però que es practica poc: posar les joves al centre. No tant perquè no hem escoltat, perquè a vegades sí que hem escoltat, tot i que portem nou anys sense escoltar la gent jove aquí; però, a vegades, malgrat que se'ls escolta, les polítiques reals i concretes no arriben i no contribueixen a millorar les taxes d'emancipació juvenil.

I quan parlem també a nivell de marc d'emancipació juvenil, no ens referim només al fet de marxar de casa; ens referim a una emancipació social en un sentit ampli, a una emancipació política d'un sistema que ha legislat i que ha governat en contra dels interessos de la gent jove en habitatge, en termes d'ocupació de qualitat, en termes de salut mental i en termes també de canvi climàtic.

I, enumerant aquests aspectes, per exemple, en primer lloc, l'habitatge, quan s'ha deixat que l'habitatge, en lloc de ser un dret que estigui garantit, és un bé amb el qual s'especula des de totes les administracions –ho han permès, en aquest sentit–, i amb els recursos actuals que tenim a la Generalitat de Catalunya només es poden atendre emergències i no es pot contribuir a enfortir un parc públic d'habitatge de manera valenta. S'ha augmentat el pressupost virtualment a través dels fons europeus, però aquests només serveixen per a renovació d'edificis. Per tant, no es poden utilitzar en ben bé el que volem.

En termes d'ocupació, en segon lloc, quan aquest Govern, més enllà d'oposar-se a la reforma laboral, no ha fet una política decidida per combatre la precarietat juvenil ni tan sols fent un pla específic d'inspeccions per males praxis al voltant del món de les pràctiques universitàries o formatives. El desplegament territorial de la formació professional, per exemple, i la seva gratuïtat, per quant ho tindrem? Aquesta resposta de moment no la tenim.

En tercer lloc, a nivell de salut mental, quan, malgrat haver celebrat en aquest hemicicle un ple específic en salut mental i haver constituït una comissió d'estudi específica per a aquest tema, no tenim de moment un pla. De fet, nosaltres, des del nostre grup parlamentari, vam fer una interpellació al Govern el passat mes de novembre on el punt 6.g de la moció que va ser aprovada deia: «Presentar, en el termini de tres mesos, un pla de reforç de l'atenció de la salut mental i juvenil per garantir l'atenció pública i gratuïta a adolescents i joves, especialment per atendre els trastorns de la conducta alimentària i prevenció del suïcidi, organitzant una campanya de conscienciació, sensibilització i promoció de la salut mental i erradicació dels estigmes socials.» Aquest pla de moment no el tenim. Es parla molt de salut mental, però la política concreta encara no la tenim, i aprofitem per tornar a demanar-la.

I, quart, en termes de canvi climàtic, quan aquest Govern aposta per uns jocs olímpics, per una ampliació de l'aeroport, per Hard Rocks o projectes que, molt lluny

de qüestionar o transformar el model econòmic dependent del turisme i els seus efectes climàtics en el territori i a nivell laboral, el que fa és aprofundir en els seus efectes. Perquè per a aquells que creiem –i, en aquest, cas tenim molts grups parlamentaris que es vanen de fer-ho– en la noció de justícia social, s’ha d’interioritzar sí o sí que ha d’estar lligada a polítiques en lluita contra la crisi climàtica i la causa ambiental, perquè la crisi climàtica el que fa és aprofundir les desigualtats ja existents dels qui pateixen els efectes de la crisi i els qui els generen. Són els mateixos sectors econòmics contra els mateixos sectors populars, incloent-hi, per tant, la gent jove.

I tot això plegat, aquesta manca d’acció política per part del Govern, fa que les joves del nostre país es trobin, a dia d’avui, en una situació dramàtica i de total desesperança, malgrat ser una de les generacions més formades i més preparades de tots els temps. I així ho visibilitzen dades com la taxa d’emancipació, que es troba al voltant del divuit per cent. I només aquesta xifra implica que més del vuitanta per cent dels joves, que és l’àmplia majoria, no puguin exercir un dret tan bàsic com accedir a un habitatge o iniciar el seu propi projecte de vida. I les poques joves que ho poden fer pateixen, a més a més, una gran incertesa i una desprotecció. I això és així perquè, d’alguna manera, s’hi accedeix en condicions completament precàries.

I exemple d’això són dades que ens aporta el mateix Consell Nacional de la Joventut, on parla de que el cinquanta-sis per cent de les joves emancipades declaren haver patit abusos amb relació a les llars. Que s’impossibiliti un dret fonamental com aquest té conseqüències directes en el desenvolupament i el benestar emocional de les joves. I ja l’any 2017 l’observatori català també ens parlava de la necessitat de relacionar i de demostrar la relació entre la precarietat i la salut mental. I, en aquest sentit, destacava que gairebé la meitat dels joves afirmen patir angoixa o ansietat per no poder arribar a final de mes, o que el tretze per cent no tinguin una dieta bàsica equilibrada com a conseqüència de la seva situació econòmica. I aquí, ho repeteixo, continuem sense tenir un pla.

És un drama absolut que ens hagin permès arribar fins aquí en una democràcia, que s’hagi normalitzat la precarietat com una forma de vida, no?, que forma part de la vida *por obra y gracia divina* de la gent d’aquest país. I per això volem dir que no és normal, no podem normalitzar aquesta situació. No és normal que tot el que coneguin part de la gent jove d’aquesta generació sigui la precarietat. No és normal que no puguin desenvolupar un projecte de vida digna. No és normal que el suïcidi continuï sent la principal causa de mort en la gent jove.

I des d’En Comú Podem sempre hem defensat que el primer pas per resoldre un problema és, evidentment, reconèixer que tenim un problema. I hem d’escoltar activament la gent jove i altres tipus d’organitzacions, prioritzar demandes i necessitats. Cal que dotem de rellevància, també, la Comissió de Polítiques de Joventut que tenim en aquesta en aquesta casa, i que considerem que hauria de ser, eventualment, legislativa. Creure que celebrar aquest Ple i parlar dos dies de joventut és suficient per resoldre les problemàtiques que pateix la gent jove és com creure que impulsar el mercat dels cotxes elèctrics és suficient per resoldre l’emergència climàtica. Es trampa i no és suficient, definitivament.

La Julia Rosanna, presidenta del consell, fa un moment ens parlava sobre la desafecció i àmplia distància entre joves i la política. Conèixer les causes de la precarietat juvenil és potser conèixer, alhora, la desafecció política. I aquí la Generalitat porta més de dos anys de retard en l’execució i aprovació del pla nacional de la joventut de Catalunya. No existeix a dia d’avui cap mesura específica per a les joves en matèria d’habitatge o de salut mental, més enllà d’especificar-ne un percentatge.

En resum, i, malauradament, per entendre aquesta situació, no fer res en situacions de vulneracions de drets i pèrdua de poder adquisitiu de la gent jove treballadora també és una manera de fer política. Però, enmig de tot aquest panorama, creiem que encara hi som a temps; som a temps de dignificar les institucions per ser agents útils dels nostres temps.

Gràcies a la reforma laboral, per exemple, s'ha produït un creixement del set per cent de l'ocupació juvenil a Catalunya des del primer trimestre del 2022, i la taxa d'emancipació, tot i ser encara dramàtica, va créixer per primer cop en anys després d'estar a mínims històrics. Evidentment, tenim camí per recórrer, tenim molt camí per recórrer, però tenim un camí obert. Tenim a les nostres mans la possibilitat d'erigir polítiques emancipadores reals d'habitatge i de salut mental que situïn les necessitats i les demandes de les persones joves al centre, mesures que ens garanteixin un veritable horitzó d'emancipació social i política.

I des d'En Comú Podem seguirem lluitant per transformar la política i convertir-la definitivament en un acte d'amor per la gent i per la vida, fent un sistema que garanteixi a les joves viure vides dignes, que valguin la pena plenament ser viscudes, perquè ja n'hi ha prou de dir que la joventut és el futur, quan no tenen un lloc ara mateix, en el present, i les joventuts són el present. Això s'ha dit molt, però això implica que s'ha d'ocupar un lloc, això implica que hem de cedir espai.

I el present que ens plantegen és un present diferent; un present que vol mirar cap endavant, encara que a alguns els molesti, perquè si demà les joventuts d'avui s'han de fer càrrec de les decisions preses des de l'adultocentrisme..., avui serà un panorama molt injust. I és molt fàcil dir-li a la gent jove «vosaltres sou el futur», si, total, avui no podem fer absolutament res per influir en aquestes decisions, que clarament ens afectaran a nosaltres i a elles.

Avui tenim el Parlament excepcionalment ple de joves, i els escoltarem. I demà, probablement, després d'aprovar les resolucions, potser algunes queden en paper mullat, com ha passat amb algunes, però bé, no per això defallirem en la nostra tasca. I, després de tot això, marxaran. Així que..., una invitació als grups parlamentaris: aprofitem la joventut no només avui, sinó en el present continu. Encara que a alguns no ens agradi la seva manera de fer política, que va molt més enllà dels discursos que diem en aquest hemicicle, que moltes vegades estan hiperdesconnectats de la realitat, aprenem de les seves maneres de fer política, que va de decidir sobre els seus desitjos i, alhora, pensar en desitjos que es construeixen col·lectivament.

Llavors, fem justícia generacional ara inexistent. Siguem responsables, estiguem a l'alçada de les exigències polítiques concretes d'aquestes joventuts, que estan farts del nostre immobilisme.

De nou, gràcies al consell i a la resta d'organitzacions polítiques per aquest debat que ens ocupa avui. Només amb la vostra empena i amb el vostre ajut ens en sortirem.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados... Bien, la verdad es que quiero empezar esta intervención en este Pleno de juventud agradeciendo al conjunto de las fuerzas políticas de este Parlamento el hecho de que hayamos sido capaces de ponernos de acuerdo para substanciar un debate tan fundamental para el futuro de nuestra sociedad como este, sobre las juventudes, sobre la juventud, en este caso en Cataluña, pero también extensible al conjunto de España.

Desde este punto de vista, quiero empezar mi intervención reconociendo mi orgullo. Mi orgullo por la imagen que he visto hoy en este hemiciclo, por la imagen de un joven, en este caso, David Andrés, el coordinador de nuestras juventudes, de las juventudes de Ciudadanos, que en un momento en el que otros jóvenes, por ejemplo, aquellos que forman parte de una entidad o de una asociación juvenil como Arran y otras como el mal llamado Sindicato de Estudiantes de los Países Catalanes, han decidido abandonar la sala porque no querían ni oír lo que decía el representante de

VOX, lo cual... Oigan, yo entiendo que a cada cual le gustará más o menos oír lo que dicen otros, pero creo que es una muestra de civismo, es una muestra de urbanidad, una muestra de respeto, una muestra de pluralismo, en definitiva, una muestra de liberalismo, el hecho de ser consciente de que convives con sus adversarios políticos.

Eso es lo que ha demostrado el señor Andrés, nuestro joven liberal que hoy está aquí con nosotros, quedándose sentado para escuchar a los representantes de la CUP, a los representantes de los comunes, a los representantes de VOX, y se quedará también para escuchar a los representantes de Junts per Catalunya y Esquerra Republicana. Se llama «civismo», se llama «respeto al pluralismo» y se llama «tener capacidad de convivir con tus adversarios políticos». (*Alguns aplaudiments.*)

Eso es, en definitiva, el liberalismo. Decía Ortega que el liberalismo es la suprema generosidad. Es el derecho que la mayoría otorga a la minoría, aunque esta sea débil; es el grito más noble que ha sonado en el planeta y es una proclama de la decisión de convivir con el enemigo, más aún cuando este es débil. Precisamente eso es el liberalismo, el respeto a la democracia, el respeto a las minorías, el respeto a los derechos individuales y el respeto, en definitiva, a la convivencia. Por eso el liberalismo es la forma política que más ha favorecido la convivencia entre ciudadanos, que más ha favorecido el progreso de la humanidad, porque es capaz de entender las diferencias que existen en una sociedad, es capaz de entender el pluralismo político.

Hablaba Isaiah Berlin de las verdades contradictorias. Esas verdades contradictorias hacen que un liberal pueda tener una posición en una determinada cuestión que pueda parecer más propendente, más proclive a tesis de derechas y, en otra, a tesis de izquierdas. Ese es el liberalismo. Esa es precisamente la doctrina liberal, la doctrina de la convivencia, la doctrina de tener la capacidad de hablar con todo el arco parlamentario, con cualquier conciudadano tuyo, por muy distantes que sean sus ideas de las tuyas.

Por eso yo creo que es importante reconocer que hoy..., a mí, la verdad, me ha hecho sentir mucho orgullo, la actitud de David. Y reconozco, y os lo digo sinceramente, también —me dirijo directamente a los jóvenes—..., me gusta... Decía esta mañana, con el *conseller* Giró, que decía Bertrand Russell que la humanidad tiene una doble moral: una de ellas es la que predica y no practica, y otra es la que practica y no predica. Pues bien, me parece que en Cataluña hay un exceso de doble moral, que yo cuestiono, que yo discuto, que yo denuncio. Y, en este sentido, la verdad es que me gusta poder dirigirme a jóvenes que no piensan como yo y decirles lo que pienso con relación a su actitud hoy y en otras ocasiones.

La verdad es que hoy, en este hemicycle, están, por ejemplo, los jóvenes de Arran. Los jóvenes de Arran, como todos ustedes saben, son un grupo que, entre otras cosas, cuenta en su haber grandes logros, como reventar a martillazos las sedes de Ciudadanos, del Partido Popular, del PSC y de VOX. Esa es una de las grandes hazañas que han conseguido los jóvenes de Arran.

Otra de las grandes hazañas que han conseguido los jóvenes de Arran es señalar la casa del juez Llarena con pintura amarilla y reivindicarlo en las redes sociales. Les parecerá una cosa de la que sentirse muy orgullosos, y seguro que deben considerar que, además, es una cosa que genera buena sintonía y buen rollo, en definitiva, en la sociedad, que facilita y favorece la convivencia. Les debe parecer así.

Decía antes la señora Basha Change, a quien tengo especial simpatía, y, por tanto, que no se me enfade por lo que diré ahora..., decía que hay grupos, por ejemplo, el mal llamado Sindicato de Estudiantes de los Países Catalanes, que echan de las universidades públicas a la extrema derecha. ¿Y saben a quién se refiere? A una entidad como S'Ha Acabat!, una entidad constitucionalista, una entidad que defiende..., y la señora Geis asiente, porque ella, efectivamente, también considera que S'Ha Acabat! es una entidad de extrema derecha. Bien, es una entidad que defiende los valores constitucionales. Es una entidad que defiende la convivencia. Es una entidad que respeta absolutamente a todo el mundo, y, sin embargo... Bueno, ya veo que los de

Arran y el SEPC no han podido aguantar el chorreo, y, definitivamente (*l'orador riu*), se van. (*Alguns aplaudiments.*)

La asociación estudiantil a la que los señores del SEPC..., que parece que ahora yo logro expulsarles del Parlament como ellos expulsan a los de S'Ha Acabat! de las universidades... Bueno, pues lo comido por lo servido, señores del SEPC. (*Remor de veus.*) Disculpa? Perdona? Perdona? És que no... Bé, jo crec que s'han de respectar una mica més els discursos de tothom, eh? No pots estar... Bé. (*Remor de veus.*) M'ho dius a mi, de veritat? Bé, en fi.

Yo lo que creo es que decir, como decía la señora Changue, que expulsar a S'Ha Acabat! de las universidades catalanas es expulsar a la extrema derecha es un auténtico disparate, es una auténtica aberración. Dice la señora Reguant que no. De verdad, la inversión conceptual y moral que se ha producido en Cataluña es ciertamente muy preocupante.

Diputados de Esquerra Republicana aplaudían el hecho de que los miembros de Arran y del SEPC se fuesen para no oír a un grupo parlamentario. Eso les parecía muy cívico, parlamentariamente muy recomendable, y para la convivencia en la sociedad les parecía una cosa muy prometedora. De verdad que yo creo que así no vamos bien, disculpen que se lo diga. Se lo digo con todo el respeto a aquellos a los..., no sé, alguno queda, de los jóvenes que finalmente han abandonado el hemiciclo por no oír verdades. Pero bueno, les digo sinceramente que creo que es una verdadera vergüenza, el sectarismo y la falta de tolerancia que algunos han querido imponer en Cataluña.

Había diputados de Esquerra Republicana que fotografiaban orgullosos el palco vacío..., bueno, la tribuna de invitados vacía, porque les debe parecer muy bien, esa actitud tan totalitaria. Deben pensar: «Estamos asegurando el futuro con más totalitarismo para nuestra Cataluña oficial.» Deben frotarse las manos de tranquilidad viendo que van a seguir teniendo nuevas hornadas, pues, quizás, de gente como Quim Torra, que habla de los castellanohablantes como «bestias taradas con forma humana». Deben pensar que eso está asegurado. Entonces, a mí, personalmente, me preocupa sobremanera.

Por lo demás, después de ver este espectáculo dantesco que he visto esta mañana, debo decir que, hablando precisamente con nuestros jóvenes, con David Andrés y con el resto de los jóvenes de Ciudadanos, para preparar este Pleno, nosotros, desde nuestra posición liberal, hemos defendido siempre precisamente que lo que hay que atajar fundamentalmente son problemas como el altísimo nivel de paro juvenil que tenemos en toda España y concretamente en Cataluña, situado en el entorno del doble de la media europea. Es una lacra que en Cataluña debería ser una prioridad de cualquier gobierno responsable, de cualquier gobierno serio. Por desgracia, no lo ha sido nunca. Por desgracia, hemos tenido gobiernos que, más que preocuparse por el paro juvenil, se han preocupado por otras veleidades identitarias.

Y, en este sentido, nosotros consideramos que los fondos públicos deben destinarse, precisamente porque son de todos los ciudadanos, a cosas como facilitar el acceso a una vivienda digna para los jóvenes, facilitar el acceso a un alquiler asequible para jóvenes, facilitar que las entidades bancarias favorezcan el acceso a la vivienda de nuestros jóvenes. Y, desde este punto de vista, creemos que, por desgracia, esto no está ocurriendo en nuestra comunidad.

Desde el punto de vista de otros aspectos que se han abordado en este Pleno, como, por ejemplo, el de la salud mental de los jóvenes, nosotros, desde Ciudadanos, impulsamos la pasada legislatura un pleno monográfico sobre la salud mental. Y precisamente la salud mental de los jóvenes, de resultas de la pandemia, fue una prioridad en todo momento para nosotros. Nuestra compañera Blanca Navarro creo que hizo un papel absolutamente ejemplar, encomiable, en la lucha contra la lacra de las enfermedades mentales, de las depresiones, de la cantidad de problemas mentales –psicológicos, psiquiátricos– que se han derivado de la pandemia. Y, desde

este punto de vista, seguiremos combatiendo una de las grandes lacras que padecen nuestros jóvenes desde hace bastantes años.

Por lo demás, hay aspectos, como el de la emancipación juvenil, que nos parecen absolutamente fundamentales, a nuestro grupo parlamentario. Lo normal sería que consiguiésemos llegar a un quince por ciento de vivienda social –estamos ahora en Cataluña situados en el tres por ciento, por tanto, estamos muy lejos de ese desiderátum– y que esa vivienda social tuviera una parte específica que fuera destinada a jóvenes.

Nos parece imprescindible que haya alquileres especiales para jóvenes, que haya un plan de emancipación juvenil, que haya ofertas hipotecarias específicas para jóvenes; un abaratamiento general de la vivienda de protección oficial, pero muy específicamente de la vivienda de protección oficial destinada a los jóvenes. Creemos que el Gobierno de la Generalitat debe comprometerse a esas condiciones especiales para jóvenes en vivienda social.

Creemos que es fundamental que se aumente la inversión en educación y en formación profesional y, muy concretamente, en la formación profesional dual. El clima ideológico que, por desgracia, en los últimos años se ha creado en Cataluña es de un menosprecio al mundo de la empresa: esa idea del decrecimiento, esa idea de que los empresarios son, por definición, malos, que atacan al pueblo. Y esa idea tan populista, por desgracia, transversal a muchos de los grupos de esta cámara, es profundamente deletérea para nuestra sociedad. Y creemos, desde Ciudadanos, que ese tipo de ideas hay que desterrarlas definitivamente de nuestro debate público.

Solo así conseguiremos que realmente nuestros jóvenes se integren en el mercado laboral, gracias a su cualificación, pero también gracias a unas condiciones y a un clima ideológico creado en Cataluña al calor, precisamente, de políticas liberales y no de políticas identitarias y de políticas intervencionistas, como las que, por desgracia, se llevan a cabo en Cataluña desde hace ya muchos años.

En este aspecto, nosotros hemos estado trabajando con nuestro equipo y también con mi compañero Joan García una serie de propuestas de resolución que tienen que ver con algunos de los aspectos que hemos comentado hasta ahora, una propuesta de resolución sobre el acceso de los jóvenes a la vivienda.

Y, en este sentido, aunque será mi compañero Joan García quién profundizará en este respecto, sí que me gustaría comentar muy sucintamente algunos de los elementos que hemos incluido en estas propuestas de resolución. Por un lado, solicitamos al Parlamento que se pronuncie sobre la activación y el aumento de la construcción de vivienda pública en Cataluña para que la oferta real se cumpla y dé respuesta a las necesidades de los jóvenes que no puedan emanciparse por razones económicas, y hacer frente a la infradotación del parque de vivienda pública existente en Cataluña, que es, insisto, uno de los problemas que arrastramos desde hace muchos años en nuestra comunidad.

Por lo demás, tenemos una propuesta de resolución sobre el acceso de los jóvenes al mundo laboral. En este sentido, ya hemos comentado que Cataluña tiene una tasa de paro juvenil absolutamente exorbitante, con un 27,5 por ciento de paro juvenil, que es un porcentaje, insisto, por encima de la media europea. Y creemos que no se están destinando suficientes recursos desde el Gobierno de la Generalitat a políticas de ocupación, a políticas de empleo para jóvenes, que deberían ser una prioridad para los sucesivos gobiernos de la Generalitat y para el conjunto de las administraciones públicas.

Hemos preparado también una propuesta sobre el asociacionismo juvenil. Creemos que es fundamental que haya un refresco constante, una constante movilidad en los liderazgos de las asociaciones juveniles. Queremos evitar también la endogamia en esas asociaciones. Creemos que es imprescindible que esas asociaciones reflejen también el pluralismo de la sociedad catalana.

Por desgracia –insisto en lo que decía al principio–, creemos que la sociedad catalana padece un problema serio, que nos preocupa, de falta de respeto por el pluralismo político, de falta de respeto por la diversidad. Y creemos que, desde las asociaciones juveniles, sería muy importante que empezasen a producirse movimientos en un sentido de que haya una mayor apertura a ideas divergentes, a ideas diferentes, porque precisamente de la divergencia, de la diferencia, de esa disonancia, muchas veces, entre los pareceres de unos y otros, surgen las mejores ideas de sociedad, las mejores ideas de comunidad, las mejores ideas que nos pueden llevar a mejorar realmente nuestra oferta de política pública en materia de juventud.

Desde este punto de vista, creemos –y quiero volver al inicio de mi intervención– que, desde una aproximación liberal a las políticas públicas, es la manera como la sociedad catalana avanzará de verdad. Debemos evitar la hiperestatalización de nuestra vida pública, la hiperpartidización de nuestra vida pública. Creo que es imprescindible –y lo vuelvo a decir, lo he dicho en alguna otra ocasión– recuperar la sobriedad en política, es imprescindible recuperar la capacidad de tener un discurso respetuoso con el otro.

Y yo creo que la velocidad o el movimiento se demuestra andando. Creo, sinceramente, que eso es algo que a algunos de nosotros no se nos podrá cuestionar nunca. Y me parece que es fundamental que haya ese respeto entre formaciones políticas para que consigamos tener cada vez una sociedad más respetuosa, más plural y, probablemente, con mejores visos de tener un desarrollo económico y social prometedor en los próximos años.

Gracias, señoras y señores diputados.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Quiero saludar a los representantes de las entidades juveniles que aún quedan en el hemicycle. Me temo que no voy a ser capaz de recuperar a los que se han marchado. Y, sobre todo, la pena que me da es que esa intolerancia la han aprendido de los sucesivos *govern*s de la Generalitat. Son una pena, los valores que están enseñando a nuestra juventud, pero bueno...

Hoy tenemos este Pleno monográfico. En julio del 2013 ya hablamos también sobre estas cuestiones. Decía el *president* Aragonès en su intervención que «fa vint anys que parlem ja d'aquestes qüestions a Catalunya, que fa vint anys que arrosseguem aquests problemes». Doncs miri, senyor Aragonès, jo li dic que, des del 2003, fa vint anys que Esquerra Republicana ja va entrar al Govern de la Generalitat. Potser que s'ho facin mirar.

Pero, sí, es cierto lo que decía, y es verdad que estos problemas los vamos arrastrando. Hace nueve años hablamos en este Pleno de muchísimas cuestiones que estamos hoy repitiendo aquí, y me atrevería a decir que incluso en algunos aspectos hemos ido a peor. No en vano es cierto que en esta última década han ocurrido cosas que jamás imaginábamos. Por ejemplo, los líderes independentistas se liaron la manta a la cabeza sumiéndonos en una crisis profunda marcada por una grave inseguridad jurídica e inestabilidad política. Hemos vivido también una pandemia mundial, y ahora, pues, estamos en medio de una guerra que mata a inocentes sin piedad.

Es cierto, no lo hemos tenido fácil en esta última década, y especialmente los jóvenes no lo han tenido fácil. Tener un *govern* separatista dedicado, precisamente, solamente a eso implica tener un *govern* que no se preocupa por el día a día. En la agenda rupturista, mejorar la calidad universitaria o, por ejemplo, promover la emancipación de los jóvenes no ha sido ni es tampoco ahora una prioridad.

Hace tan solo unas semanas, en el anterior Pleno, discutíamos aquí una ILP sobre las tasas universitarias, que es una reclamación histórica de la juventud catalana, y no fue por capricho, sino, evidentemente, por una absoluta necesidad. Bajo los *governos* separatistas las tasas alcanzaron el récord de precios de toda España. Porque el separatismo no da oportunidades: o las pierde o directamente te les arrebató. Buenos estudiantes, por ejemplo, se quedaron sin poder acceder a la universidad simplemente por no poder hacer frente al pago de la matrícula.

Afortunadamente, tras varias huelgas, reivindicaciones, mociones de este Parlamento, el Govern accedió a rebajar las tasas. Pero no es suficiente, debemos también incrementar los fondos para becas universitarias. Esas becas son vitales para poder garantizar la igualdad de oportunidades independientemente del nivel de renta de cada familia, y lo son también para premiar el talento y el esfuerzo.

Queremos una universidad de calidad, y para ello hay que potenciar la excelencia para consolidarnos a nivel internacional, que es, precisamente, todo lo contrario a lo que está haciendo usted, *consellera* Geis, y también el resto del Govern, en esa obsesión suya que tienen por erradicar el castellano. Porque, sí, el tema de la lengua no es un mero marcador identitario, como ustedes lo utilizan, sino que afecta a los derechos y a las oportunidades de los alumnos, pero también de las universidades catalanas.

Ustedes no se confirmaron con tachar el español en la ley Celaá, una exigencia de Esquerra Republicana, apremiados por Plataforma per la Llengua –por cierto, una ley que el Partido Popular ha recurrido ante el Tribunal Constitucional. Tampoco tuvieron suficiente con espiar a los niños en los patios de los colegios, también a iniciativa de Plataforma per la Llengua, con el apoyo económico, además, de la Generalitat, pero también de la Diputación de Barcelona, presidida por el Partido Socialista, sino que además usted misma, *consellera* Geis, ha animado a los alumnos universitarios a que vigilen en qué lengua imparten los profesores sus asignaturas, según usted para controlar que no se salten el plan docente. Pero todos tenemos muy claro que si el plan docente marca que la asignatura es en castellano y, sin embargo, el profesor cambia a catalán, aquí no va a haber ningún problema, porque, insisto, aquí de lo que se trata es de imponer el catalán en todos los ámbitos.

Recordemos también como –señora Geis, que hace usted muchos aspavientos...– el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña ha manifestado de manera rotunda que las clases se tienen que impartir en español y en catalán en un porcentaje de como mínimo el veinticinco por ciento. Por cierto, menos de quince días tienen ustedes ya para ejecutar la sentencia, porque el reloj va corriendo.

Yo, señora Geis, también le quiero recordar como el Tribunal Superior de Justicia la instó a proporcionar los exámenes de las PAU en ambas lenguas. Sin embargo, usted, pues, incumplió con esta obligación, forzando a los alumnos que quisieran examinarse en español a identificarse. ¿Por qué? Pues porque el cerco nacionalista crea problemas donde no los hay. Ustedes están obsesionados con este tema: delatar a los profesores, porcentajes del ochenta por ciento, que después se contradicen entre sí y el señor Cambray dice una cosa y usted dice la otra...

¿Ustedes cómo creen que va a afectar esto al prestigio internacional de las universidades catalanas o, por ejemplo, al fomento de la atracción de alumnos extranjeros? Pues ya se lo digo yo: negativamente, va a afectar negativamente. Alumnos extranjeros que –se lo recuerdo– son vitales para la supervivencia de muchos de los másteres ofertados. Pero eso a ustedes parece que les da un poco igual. Se lo he dicho muchas veces: parece que ustedes quieren una Cataluña cada vez más pequeña, cada vez más cerrada y cada vez más aislada del mundo.

Por eso, nosotros no vamos a desistir en nuestro empeño para que no se salgan con la suya, y, por supuesto, vamos a denunciar en esta tribuna, pero también allí donde haga falta, todos y cada uno de los atropellos que ustedes cometan. Y celebraremos victorias como la conseguida por Escuela de Todos y también por la Asam-

blea por una Escuela Bilingüe y por todas esas familias que han denunciado y resistido hasta conseguir que la mal llamada «inmersión» desaparezca.

También celebraremos y apoyaremos cada pequeño logro de entidades juveniles como S'Ha Acabat! cada vez que recuperen un metro de libertad en sus universidades, cada vez que desenmascaren a esos supuestos pacíficos que luego la emprenden a golpes y a empujones no solamente contra ellos, sino también, en algunas ocasiones, contra aquellos profesores que los apoyan.

Y vamos a condenar con el más absoluto de los desprecios cada aplauso hacia esos violentos, hacia esos intolerantes, aplausos como los que hemos escuchado aquí hace un rato, porque esos no son los valores que propugnamos los demócratas y, desde luego, esos no son los valores que el Partido Popular quiere para nuestros jóvenes. Y quien sí los quiera, quien ha aplaudido hace un rato a los intolerantes, que se lo haga mirar. Esos que se llenan la boca de ser tan demócratas que revisen un poco sus valores, porque creo que van bastante perdidos.

Mire, las universidades catalanas deben ser espacios de libertad y de excelencia académica. Hay que promover líneas de financiación específicas para aquellas que consigan mejorar sus índices de investigación, de innovación y de empleabilidad. También debemos fomentar los programas de atracción de talento, los intercambios con alumnos de otras comunidades autónomas, estudiantes del programa Erasmus y también de Iberoamérica, así como facilitar los convenios entre universidad y empresa.

Y, por cierto, nosotros no nos conformamos solo con que la universidad sea bilingüe, sino que el inglés también tiene que ser una prioridad, sobre todo para luego tener que ahorrarnos, pues, moratorias, que lo que hacen es poner en evidencia el escaso nivel de inglés que tienen nuestros alumnos. Y esto precisamente pasa cuando no se parte de una educación plenamente trilingüe como la que, por ejemplo, proponemos desde el Partido Popular.

En definitiva, lo que queremos es que nuestros jóvenes salgan al mercado laboral lo más preparados posible para que puedan competir en igualdad de oportunidades con el resto. Y créanme –y se lo digo sinceramente– que esa visión obtusa que ustedes tienen de la educación es nefasta para su futuro –es nefasta–, les quita derechos y oportunidades.

También debemos –y lo han comentado ya desde otros grupos y también en la ponencia de la representante del *consell*– dar un impulso decisivo a la formación profesional que es inaplazable, yo diría ya. Debemos aumentar sus estándares de calidad apostando por su dualidad, con una formación en el centro y en el ámbito productivo de las empresas. Una FP dual de calidad como la alemana, que es una garantía de un futuro mejor para los jóvenes. A veces no hace falta inventar nada, con que nos copiemos lo que está funcionando en otros países, pues, ya lo tenemos, no hacen falta fórmulas mágicas. Lo que hay que hacer es implementarlo y hacerlo.

El mercado laboral, que es otro de los problemas..., el acceso al mercado laboral es cierto que está pasando por uno de sus momentos más delicados. La escasez de puestos de trabajo afecta especialmente a determinados colectivos, como, por ejemplo, los parados de larga de larga duración, los de más de cuarenta y cinco años o los jóvenes, que son, pues, seguramente los peor remunerados, con trabajos precarios.

Y yo soy consciente de que, evidentemente, las competencias autonómicas en este ámbito son limitadas, pero no es cierto que la Generalitat no pueda hacer nada. Ustedes, por ejemplo, gestionan el SOC; pues conviértanlo en un verdadero motor de búsqueda de empleo. Sean ustedes guía y acompañen a los jóvenes con programas que les ayuden a detectar sus capacidades y a dirigirlos a sectores en auge. No puede ser que tengamos determinados sectores que tengan que ir a buscar el talento fuera mientras tenemos a muchísimos jóvenes en paro, en casa, porque no encuentran trabajo. Es evidente que pasa alguna cosa.

Hay sectores, como, por ejemplo, el sector tecnológico, el de ámbito digital, pero también la hostelería, también la construcción, también la agricultura, que tienen

necesidad de esos profesionales. Por tanto, hay que hacer planes de formación para formar a los jóvenes en aquellas cualificaciones que requieren esa mayor demanda y que necesitan las empresas. Y para ello cuentan ustedes, por ejemplo, con los programas de Garantía Juvenil, que están totalmente desaprovechados.

Obviamente, la falta de empleo acarrea otra serie de problemas, como la dificultad para emanciparse. La emancipación sigue a la baja entre los jóvenes de dieciséis a veintinueve años. Un informe del Observatorio Catalán de la Juventud de noviembre del 2021 indica que se independiza únicamente el 15,5 por ciento de los jóvenes catalanes. En 2007 esta tasa era el doble, estaban en el treinta por ciento.

¿Cuáles son las dos grandes barreras que encuentran para la emancipación los jóvenes en Cataluña? Pues, por un lado, evidentemente, el precio de la vivienda, y, por otro lado, como decía, esta falta de acceso al mercado laboral, con contratos que no sean precarios, temporales y mal remunerados. Esos son los problemas.

¿Qué soluciones ofrece la Generalitat para estos problemas? Pues absolutamente ninguna. Ustedes tienen políticas de vivienda que restringen la oferta, y, además, es que tienen los impuestos más altos, que lo que hacen es precisamente seguir destruyendo puestos de trabajo en Cataluña. Por tanto, nosotros vamos a presentar también el jueves propuestas en este ámbito y en esta materia.

Quiero hablar también –me quedan ya menos de cuatro minutos–..., quiero hablar de otras cuestiones que nos preocupan muchísimo, como es, por ejemplo, el repunte del aumento de la violencia entre los jóvenes, especialmente aquella que tiene que ver con los derechos sexuales y de género. Estamos viendo casos que nos tienen totalmente consternados, como, por ejemplo, esa brutal violación que tuvo lugar en Igualada, pero también ha habido un aumento, un repunte, en agresiones relacionadas con la LGTBIfobia. Las agresiones y los abusos sexuales en la ciudad de Barcelona han subido en 2021 un trece por ciento respecto al 2019, y un treinta y seis por ciento respecto al 2020, que son datos ofrecidos, además, por el Ayuntamiento de Barcelona.

Creo que es evidente que hay que hacer un análisis y una detección de los focos donde se está produciendo esta violencia, básicamente para poder abordarla. En el Pleno pasado le dije al señor Elena que negar el problema no va a hacer que este desaparezca por arte de magia. Y yo sé que la inacción, pues, es el sello habitual de los *govern*s separatistas, pero creo que esto es algo demasiado serio y demasiado grave como para seguir sin hacer nada.

Por último, también quiero hablar de la pandemia, otro de los grandes obstáculos con los que han tenido que lidiar nuestros jóvenes, un virus inesperado que se ha cobrado la vida de miles y miles de personas y que ha dejado secuelas no solo físicas –en algunos–, sino también psicológicas en todos y cada uno de nosotros; por el tiempo pasado en soledad, por las personas a las que perdimos sin ni siquiera en muchos casos poder despedirnos, por el miedo, por no poder socializar, por también sentirnos culpables cuando estábamos socializando aunque se hiciera con todas las precauciones del mundo.

Creo que los jóvenes, en este caso, demasiadas veces habéis sido señalados como culpables, cuando realmente erais las víctimas o los afectados por este ir y venir de políticas improvisadas por parte del Govern de la Generalitat: hoy abrimos el ocio nocturno, mañana lo cerramos, pasado mañana no sabemos qué pasará.

Pero, más allá de este problema del ocio nocturno, que ha traído otros consigo, a nosotros nos preocupa sobre todo lo que hay detrás, es decir, qué ha ocurrido durante todo este tiempo en vuestras vidas, cuando fueron interrumpidas sin previo aviso. Los problemas de salud mental entre los jóvenes han aumentado durante la pandemia: ansiedad, depresión, trastornos de la conducta alimentaria... No son los únicos. Estos, además, también han acarreado otros, como, por ejemplo, pues, el estigma social, e incluso otros con consecuencias totalmente fatales.

También es la población joven la que está acusando más esos cambios, tras la pandemia, derivados de la crisis social y de la crisis económica. Los intentos de suicidio,

especialmente entre las jóvenes, entre las chicas, han aumentado un 195 por ciento, según datos publicados a finales de 2021 por *La Vanguardia* –un 195 por ciento de incrementos de intentos de suicidio.

Es verdad que tenemos en marcha el *codi risc suïcidi*. Me consta también, *conceller*, que usted tiene una especial sensibilidad sobre este tema, pero no es suficiente; con estos datos, no es suficiente. Por tanto, debemos volver a hablar en este Parlamento de suicidio juvenil, no esperar a convocar estos plenos monográficos, no esperar a comisiones de estudio que tenemos en marcha sobre la salud mental. Debemos seguir hablando y proponiendo soluciones para paliar los efectos de esta pandemia. Hay que implementar nuevos programas para detectar los casos, también, de trastornos como la ansiedad, como la depresión, como los de la conducta alimentaria. Hay que ofrecer también más recursos a los padres, que no saben dónde ir, mientras ven a su hijo o a su hija que se consume, sin saber absolutamente qué hacer.

Y creo que la respuesta que demos como administración no puede ser el decirles «No sé», «No tenemos profesionales», «No tenemos recursos» o «Visítese una vez cada tres meses». Eso no puede ser la respuesta que demos como sociedad y como administración, porque, entre manos, lo que tenemos hoy es el recurso más preciado de cualquier sociedad: nuestros jóvenes. Ellos son la esperanza de oportunidad y la oportunidad de cambiar esta sociedad, de cambiarla a mejor. Eso recae sobre sus espaldas, pero sobre las nuestras recae el hacerlo posible.

Y, por tanto, insisto en que no nos podemos conformar con «No tenemos recursos», con «No sabemos», con «Esto..., ya veremos», «Tenemos en marcha un plan...», etcétera. Es una pena que tengamos que volver a hablar, como decía el presidente Aragonès, veinte años después, de los mismos problemas de juventud. Esperemos que no pasen otros veinte años más.

Gracias.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Bon dia, president, consellers, diputats, diputades i convidats; també al secretari, els directors generals i la directora de l'agència, que avui són amb nosaltres per parlar de joventut. Dit això, és un plaer que sigui el segon Ple consecutiu amb tanta gent jove a l'hemicicle, i espero que no sigui un fet aïllat i que sigui l'inici d'un canvi, d'un veritable canvi i d'una nova manera de fer del Parlament de Catalunya molt més pròxima als joves i als ciutadans del nostre país.

Alhora, voldria fer un especial reconeixement a les entitats juvenils i a les organitzacions que representeu, exemple del moviment associatiu del nostre país, i, en especial, a la Joventut Nacionalista de Catalunya, per ser-hi sempre. Perquè, com deia un bon amic, en política hi ha un pronom que molt poques vegades s'ha d'utilitzar, és el «jo», i, en canvi, n'hi ha un altre que s'ha de repetir tot sovint i que s'ha d'utilitzar sempre, i és el «nosaltres».

I amb aquesta voluntat de fer-ho junts, de fer-ho millor, iniciem aquest debat del que n'esperem extreure unes propostes concretes, unes accions concretes, dotades dels recursos suficients per poder contribuir a l'emancipació juvenil i per donar resposta a la generació més ben preparada de la història, i que ha de fugir d'aquest paternalisme que hem sentit tot sovint en aquest hemicicle.

Entrant en el detall de la qüestió, crec que és important, com han fet els companys que m'han precedit en la paraula, situar en aquest context quina és la situació, quina és la radiografia dels joves al nostre país. De fet, s'ha explicat com es troben condicionats per dues greus crisis, una primera crisi financera i una segona crisi sanitària. I els efectes sobre els joves han provocat que en els diferents cicles vitals, des de la infància, des de l'adolescència, des de la joventut, condicionin els nostres projectes.

Tal com va posar de manifest l'any passat l'Observatori de la Joventut, els joves som el col·lectiu social amb més dificultats derivades de la covid-19, però alhora, malauradament, hem estat un dels col·lectius, per no dir *el* col·lectiu, més criminalitzat durant aquest període, fet que ens ha de convidar a tots els diputats i diputades també a aquesta profunda reflexió. Poc més, per tant, d'una dècada en la que les noves generacions hem vist bloquejats part dels nostres projectes vitals, i, com a conseqüència, aquesta mal anomenada, com deia, «precarietat juvenil» ha multiplicat encara més les desigualtats estructurals amb les que ja vivíem.

De fet, per seguir situant l'estat de la qüestió, si m'ho permeteu, voldria donar alguns exemples, amb algunes dades, sobre aquesta esgarriposa situació en la que ens hem vist aquests darrers mesos i aquests darrers anys.

En primer lloc, no podria parlar d'un altre aspecte que la taxa d'atur estatal, una taxa d'atur estatal que actualment es troba en el 29,6 per cent, que, malgrat quedar lluny de la dada del quaranta per cent a la que vam arribar, amb pics, durant la covid-19, ha provocat que l'Estat espanyol de nou es trobi a la cua d'Europa. I el cert és que també, si anem a altres àmbits com l'emancipació, només dos de cada deu joves poden, a dia d'avui, emancipar-se a Catalunya, i l'edat d'emancipació es trasllada ja als vint-i-nou anys i mig, tres anys per sobre del que seria la mitjana europea.

I no és gens menor, tampoc, situar la salut mental. En aquest sentit, podem constatar com hi ha un increment devastador pel que fa al suïcidi juvenil, i és ja la primera causa de mort no natural entre les joves.

I podríem seguir, però no voldria reiterar moltes de les dades que alguns dels companys han mencionat en les paraules que m'han precedit, i que, en el seu conjunt, porten a respostes amb propostes de resolució que hem treballat a través de dos pilars fonamentals, com són la participació i el consens.

Parlo de participació, en primer lloc, perquè hem escoltat els joves i ho hem fet amb la participació activa de l'associacionisme polític juvenil, i, a més a més, també tenint en compte com encara no arribem a tots els joves. Hi ha molts joves no organitzats als que hem d'aproximar-nos. Hem d'anar als seus espais, en els que interactuen i en els que s'expressen sobre les seves inquietuds. I, per altra banda, des del consens; el consens amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i amb cinc grups parlamentaris per aquestes trenta propostes, les que esperem que demà, doncs, puguem aprovar i que siguin tota una victòria dels joves del nostre país.

Davant d'aquestes reflexions, per tant..., permeten identificar l'«on som», aquesta radiografia, i concretar el «cap a on anem», amb les propostes del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Com deia, tres d'elles signades amb cinc grups parlamentaris, quatre signades amb les forces polítiques que donem suport al Govern, i una presentada de forma individual des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, cosa que inclou un total de vuitanta propostes pel que fa a l'emancipació juvenil.

En primer lloc, crec que cal incidir en aquestes propostes en l'àmbit del treball, en l'àmbit de l'ocupació –tots n'hem parlat–, perquè, de fet, la millor política social, o una de les millors polítiques socials, sense cap mena de dubte, ha de ser la generació d'ocupació, però, a més a més, digna i de qualitat. I, en aquest sentit, les propostes que ens emplacem a portar a terme són dotar la Garantia Juvenil d'un nou enfocament que contribueixi d'una vegada per totes a aquesta continuïtat laboral tan reclamada, però també altres reivindicacions històriques del CNJC, com és el registre únic de pràctiques laborals i formatives, i calendaritzar també l'elaboració d'un pla que desprecaritzi les pràctiques i la seva remuneració.

Finalitzar, alhora, el desplegament del pla de xoc contra l'atur juvenil, al que s'han destinat 216 milions d'euros i del que se'n beneficiaran 25.000 joves al nostre país. Desplegar nous programes actius també per a l'emprenedoria, per a aquelles persones autònomes, que tenen iniciativa. Som un país del talent, portem-lo a terme. Incrementem l'assessorament, l'orientació, la inclusió laboral.

Estudiem, alhora, l'actualització del salari mínim de referència a Catalunya. És un eix bàsic i central per acabar amb aquesta precarietat juvenil dels salaris i arribar a un salari digne i mitjà com el d'alguns països del nostre entorn, alguns països veïns, que arriben actualment als 1.400 i als 1.500 euros.

I no podríem parlar d'ocupació sense parlar d'habitatge, perquè cal revertir també l'emergència habitacional, i fer-ho incrementant, per descomptat, el parc d'habitatge públic de lloguer social en aquest trenta per cent tan reivindicat, però, a més a més, també amb lloguer de nova construcció que realitzi el Govern de la Generalitat per a persones menors de trenta-cinc anys. I instant, per descomptat, el Govern espanyol a cedir d'una vegada per totes –perquè ja aniria sent hora– els sis mil habitatges buits de la Sareb, imprescindibles per incrementar aquest parc públic d'habitatge.

I, davant dels diferents arguments i davant del debat que avui s'ha propiciat sobre l'habitatge, també considerem rellevant regular, a través de la llei d'arrendaments, el subarrendament d'habitatges parcialment en règim de llar compartida, una fita que teníem pendent des del Parlament de Catalunya i que cal que abordem en aquesta legislatura en aquest Parlament.

Pel que fa a la salut mental, un altre dels pilars fonamentals que reivindicava el Consell Nacional de la Joventut, amb la seva presidenta, és un tercer bloc en el que el Govern de la Generalitat ha incrementat els recursos amb una prestació..., hi ha una partida de 80 milions d'euros, i ha de permetre garantir l'atenció psicològica, especialment a través de la prevenció, a través de la detecció precoç de tota la població jove, i fer-ho a través de les conductes i els trastorns alimentaris i addiccions que actualment hi ha sobre la taula. Accions concretes, alhora, pel que fa a la prevenció del suïcidi juvenil, que es dirigeixin i que arribin d'una vegada per totes als joves del país.

I un país pròsper, un país que avança cap a la plena societat del coneixement i que garanteixi aquesta ocupació de qualitat, ha de garantir també l'accés a la formació dels nostres joves, i fer-ho a través de la formació professional, amb aquest increment del trenta per cent, dotant d'aquesta sortida el mapa territorial d'acord amb les necessitats formatives del teixit productiu i empresarial, però, a més a més, també apostant per la formació dual, i arribar en aquesta xifra del quaranta per cent.

I, evidentment, des de les universitats, amb aquest procés de reducció dels preus públics de les universitats catalanes iniciat a través de la nova llei que vam aprovar fa dues setmanes i que estableix aquest preu màxim de 18,46 euros. És a dir, per posar-ne un exemple sobre la taula: a partir del curs 22-23, a qualsevol estudiant de grau de medicina o de biotecnologia li costarà el mateix preu matricular-se de la carrera universitària, cosa que suposa aproximadament uns mil cent euros.

I no podem deixar de parlar d'altres factors en l'àmbit de les universitats, com seria el talent, l'atracció del talent –considerem que és bàsica–, i de fer-ho a través del sistema de coneixement que tenim actualment amb el programa Beatriu de Pinós, que ha de permetre complementar la continuïtat del talent al nostre país i al nostre sistema, però, evidentment, també apostant per les beques salari i per altres tipus d'ajuts que permetin a tots els joves, sense deixar ningú enrere, accedir a aquesta formació.

I la cultura i la llengua també esdevenen un factor rellevant, i ho fan en uns moments complexos per a la llengua catalana i, sobretot, a través de l'ús social entre els més joves. En aquest sentit, considerem imprescindible que cal concretar mesures, pel que fa al pacte nacional per la llengua, per protegir, per incentivar, per incrementar l'ús del català entre els joves, i, alhora, incentivar també els continguts audiovisuals pel que fa als adolescents i joves, i que en garanteixi l'accés, com podria ser amb les iniciatives de l'Escena 25 fins als trenta anys. I, en el seu conjunt, per garantir que els drets dels joves en el procés d'emancipació estiguin garantits i arribin a assolir aquesta plena ocupació, aquesta plena capacitat de poder crear un projecte de vida propi.

I és a través d'aquests termes que també hem de fer una reflexió, en el marc del Parlament de Catalunya, per reformular i per tornar a debatre la llei de polítiques de joventut, però, a més a més, també per incidir i per aprovar el nou pla nacional de joventut, així com altres polítiques, com és el reconeixement del lleure educatiu com un dret per a tots i totes, potenciant el Carnet Jove, potenciant el pla de xoc per a l'adolescència, el retorn al món rural, que tot sovint no se'n parla prou i que és essencial per a l'emancipació.

I una jornada com avui tampoc podria estar allunyada de les reivindicacions que hi han a peu de carrer, de les reivindicacions collectives de molts joves. I és en matèria de transport públic, en matèria de mobilitat, on no podem deixar de reiterar la necessitat que l'Estat completi el traspàs definitiu de rodalies per poder gestionar directament el servei i reclamar la transferència del dèficit tarifari que ha provocat al llarg dels darrers anys.

Així mateix, doncs, reivindicuem de nou aquest..., i ens emplacem a portar a terme la T-Mobilitat i l'ampliació de la T-jove com un compromís que ja havíem assolit al Parlament de Catalunya els darrers mesos en el marc de la Comissió de Polítiques de Joventut.

En definitiva, avui portem al Parlament algunes de les propostes de Junts per Catalunya –com dèiem, vuitanta– que donen resposta a aquesta emancipació, malgrat ser conscients que la millor resposta per poder combatre aquesta mal anomenada «precarietat juvenil» passa per la independència del nostre país, perquè totes aquelles eines que podríem fer servir per millorar la vida dels joves estan, malauradament, condicionades per les limitacions de l'autonomia espanyola, caracteritzada per aquest infrafinançament que alguns, tot sovint, es neguen a contemplar.

I, a més a més, la manca d'inversions de l'Estat cap a Catalunya és una mostra, a més a més, quan veiem les fites que no s'assoleixen, on el deute històric, a més, s'acumula i significa recursos per als nostres joves, recursos per a les noves generacions, claus per combatre aquests problemes estructurals.

I, per acabar, no m'agradaria deixar de recordar una de les reivindicacions que en diverses ocasions també he recordat des d'aquest faristol –ho han comentat alguns dels meus companys–, i és que els joves som el futur, però, per garantir aquest futur, cal que comencem garantint el seu present. Per tant, està a les nostres mans que ho fem possible, amb la col·laboració de l'associacionisme juvenil, dels joves que encara no estan organitzats i a través dels quals també hi hem d'arribar, i fer-ho a través d'una Catalunya que digui «sí» a les oportunitats, que digui «sí» a un país que pugui gestionar els seus propis recursos i invertir-los en oportunitats per als nostres joves i per al nostre país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Pau Morales.

Pau Morales i Romero

Gràcies, presidenta. President, consellers i conselleres, diputades i diputats, membres d'entitats juvenils, del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, eurodiputada, directors i directores i secretari... Ja s'han dit bastantes idees, i suposo que..., són coses de fer la darrera intervenció, però bé...

La covid i les seves conseqüències –sanitàries, socials, econòmiques– han fet més visible i més greu una situació que ja era de precarietat estructural de les persones joves, que ja arrossegàvem dificultats per desenvolupar un projecte vital al nostre país, amb la impossibilitat no ja de triar on viure, sinó d'emancipar-nos en condicions, amb un conjunt d'incerteses creixents en tots els aspectes, començant pel laboral, que també han perjudicat la salut mental d'una part significativa de les persones joves.

I toca dir «prou»: no es pot acceptar, per una banda, patir com ningú la precarietat, i, per l'altra, que a sobre se'ns digui que és culpa nostra, tot això que ens passa. El país hi té un deute, amb els joves, un deute al qual cal donar resposta ara i aquí, en aquest Ple monogràfic de joventut, que no ha de ser *el* moment en el qual es parli de joves, sinó que hauria de suposar un punt d'inflexió a partir del qual els joves marquin molt més l'agenda política de la legislatura, però no només com a objecte de preocupació, sinó com a subjecte polític.

Són els mateixos joves els que han de poder situar les respostes que volen a aquests reptes, en cooperació amb unes institucions que hi corresponguin, que escoltin i que –per què no?– també estiguin conformades per joves de baix a dalt i de dalt a baix, de la mateixa manera que han de ser representatives en altres paràmetres de la diversitat de la nostra societat. I avui això encara no passa. Només cal mirar aquesta cambra, on, tot i ser de les més joves de la història, només un 2,96 per cent –quatre dels 135 diputats i diputades– tenim o teníem menys de trenta anys a l'inici de la legislatura.

Perquè s'ha dit, i no, els joves no som el futur, som el present, i és en aquest present que ja vivim, ja treballem, ja volem emancipar-nos, ja patim, ja ens formem i ja ens organitzem. És en aquest present que, del futur, només en volem una cosa: poder decidir-lo nosaltres. Perquè és veritat que no podem decidir el context advers i hostil que ens ha tocat viure, però sí que podem decidir com hi reaccionem, quina resposta hi donem a partir de la nostra pròpia capacitat col·lectiva com a generació, amb veu pròpia, com a societat, com a país que vol ser lliure i governar-se. (*Alguns aplaudiments.*)

I això –permeteu-me, aquí, un reconeixement infinit a la xarxa associativa juvenil d'aquest país– només serà possible si ens activem, si ens organitzem des de carrers i institucions, abocant les institucions a les demandes del carrer i incidint des del carrer en el rumb de les institucions, cooperant, perquè només així avançarem. I els exemples hi són a milers, començant per la ILP sobre preus universitaris aprovada en aquest mateix Ple, una victòria del moviment estudiantil que ja comença a donar els seus fruits, com veiem en l'esborrany de decret de preus públics universitaris del proper curs.

I és per això, perquè som present i som part d'aquesta societat, que les polítiques de joventut han de ser inevitablement transversals –transversals–, però hi han de ser, perquè el que mai ens hauria de passar és que aquesta transversalitat servís per diluir, sinó al contrari: ha de servir per incidir en tots els aspectes, i aquest Ple crec que en serà una bona mostra.

Toca incrementar el parc públic d'habitatge de lloguer amb una quota de reserva específica per a joves; donar impuls als models alternatius d'accés i tinença; posar el focus en la rehabilitació i mobilització d'habitatges en aquells àmbits rurals que estan en procés de despoblament per poder generar oportunitats en tots els àmbits, en la gent jove de totes les comarques d'arreu del país, i, en especial, per una pagesia digna, un sector que fa molt temps que s'infravalora.

Cal donar resposta al malestar emocional del jovent incidint directament en les seves causes socials i estructurals, prevenint els trastorns de salut mental, que estan comportant una alarmant creixement del suïcidi juvenil.

És el moment, també, de reclamar el traspàs –un cop més, i ja triguen– de totes les beques per poder avançar en un sistema que realment arribi a cobrir les dificultats d'accés als estudis superiors, la qual cosa inclou començar aquesta legislatura amb un programa de beques salari. Desmitifiquem el camí marcat únicament cap a la universitat, empoderem la formació professional.

I, a l'hora de formar-nos *in situ*, cal també posar fi a l'explotació laboral en forma de pràctiques curriculars i extracurriculars no retribuïdes que han de servir per formar-se. No poden ocupar llocs estructurals, però tampoc suposar un cost per a joves que també estan fent una aportació a l'empresa. Siguem pioners en aquesta adaptació de directiva europea ja inevitable.

I, decididament i d'arrel, combatem també les violències masclistes, racistes i LGTBI-fòbiques. Qualsevol espai d'oci nocturn ha de disposar de protocols de prevenció i actuació per assegurar el dret a l'oci en llibertat i seguretat per a tots, i sobretot per a totes.

Alhora, no hi ha dret que siguem la part més jove de la societat els que més patirem les conseqüències de la festa de les darreres dècades en termes climàtics i ambientals. Per això també som i serem les persones joves les que més preocupació i protagonisme tenim en la resposta, en la mitigació i adaptació davant del canvi climàtic, perquè no ens podem permetre ni més errors ni més espera ni, sobretot, deixar noves hipoteques als joves del futur.

I, per acabar aquesta enumeració de propostes que tindrem sobre la taula i que espero que aprovarem, però no per ser menys important, sinó al contrari, perquè és un element cabdal que donàvem per descomptat, però ara malauradament ja no podem donar per fet..., memòria antifeixista per evitar la repetició de la història. Les persones joves d'avui som la tercera generació després de l'alçament feixista i la dictadura que el va seguir a partir del 1939.

Tenim la responsabilitat de ser la generació que faci net, que faci memòria històrica i tingui ben clara una qüestió fonamental: el feixisme, per molta disfressa de «modernor», façana social, intent d'atracció, amanit de paternalisme i lliçonetes morals com les que hem pogut sentir avui envers els joves, no aporta mai cap solució per a les majories. És una nova estafa per mantenir els privilegis de les elits corruptes i reaccionàries de sempre. I, ja que alguns s'entesten en desenterrar vells lemes funestos, tinguem-ne clar un de ben senzill: mai més. (*Alguns aplaudiments.*)

Aquestes són una mostra, juntament amb moltes altres, de les propostes que discutirem i aprovarem. Compromisos d'investidura, alguns, que també han citat alguns companys, com l'accés a la cultura a partir de l'ampliació d'Escena 25; ajudes per fomentar la creació de continguts digitals, audiovisuals i a xarxes en català, o la millora de les condicions del transport públic amb l'ampliació de la T-jove fins als trenta. Programàtics, d'altres, i resultants, també, dels debats de la Comissió de Polítiques de Joventut; de propostes que ens han fet arribar a entitats a través del mateix Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, a qui aprofitem per reconèixer la tasca i el paper imprescindible que fa cada dia, però també, i especialment, per la celebració i l'impuls d'aquest Ple sobre l'emancipació juvenil nou anys després del darrer.

Moltes de les reivindicacions de llavors són avui encara plenament vigents, i això també s'ha dit i és un motiu evident per fer autocrítica, però també per aprendre'n. I crec que el treball previ desenvolupat tant a la Comissió de Polítiques de Joventut com amb els diversos grups parlamentaris i amb el consell nacional és una bona mostra d'aquests aprenentatges, de prioritzar per arribar a acordar propostes transformadores i ambicioses realistes i tangibles, mesurables, que haurem de vetllar pel seu compliment i desplegament durant la legislatura. I és aquí on es mesurarà l'èxit d'aquest Ple de joventut. Un agraïment a tothom que hi ha participat amb generositat i voluntat d'entesa.

I, en aquest punt, permeteu-me també fer un agraïment immens als companys i companyes del grup parlamentari, però especialment de l'organització a la qual pertanyo, el Jovent Republicà, una xarxa de joves organitzats arreu dels Països Catalans, sens dubte l'eina més útil avui per a l'apoderament de les persones joves. Sempre serà un orgull haver pogut representar aquest fil roig de noranta-un anys d'història, de cursa de relleus generació rere generació, de... Com ja dèiem als anys trenta, som la joventut assedegada de justícia política i social que no comprèn la llibertat de Catalunya sense la llibertat dels catalans, perquè també els joves ens sentim i volem ser protagonistes de decidir el nostre futur col·lectiu.

És imprescindible que siguem els que omplim de contingut què vol dir, ja ben entrat el segle XXI, «nació catalana». Imaginem una nació orgullosa de la seva trajectòria, que beu de les múltiples identitats dels seus membres; una nació que només

podrà dir-se com a tal, ser un «nosaltres» col·lectiu, en la mesura que no deixi ningú enrere, que no fragmenti, sinó que cohesioni i enforteixi.

L'independentisme, també el juvenil, viu avui en una cruïlla entre fer un cert retorn al resistencialisme resignat que s'ancora en un simbolisme estèril i en el passat –i renuncia, per tant, *de facto* a conformar majories per guanyar– o mirar endavant sense por i malgrat els dubtes, que hi són i és normal que hi siguin.

Després dels anys de construcció nacional que van seguir la recuperació de les institucions catalanes postfranquisme, el 2010 va venir un parèntesi, un bienni conservador de retallades antisocials, però també antinacionals, del qual avui en veiem resultats en forma de dèficits en les polítiques d'habitatge, de llengua, de posicionament de l'audiovisual català, de falta d'inversió acumulada als sistemes educatiu, sanitari, social i universitari.

I després van venir uns anys d'ambició d'alliberament nacional, uns anys en els que vam fer el que havíem de fer. Però cal més, els joves en volem més. I aquest «més» és molt senzill: cal sumar a l'ambició d'alliberament la construcció nacional. Això ha de ser el republicanisme català d'aquesta dècada: construir una nació que vol ser independent també en la mesura que vol alçar la seva veu pròpia en els reptes globals i fer-hi les seves aportacions singulars, entre les quals la primera és, evidentment, la llengua catalana, llengua comuna i que només ens té a nosaltres; una nació catalana que s'enforteix i es cohesiona a base de garantir oportunitats i drets a tots els seus fills i filles, que es mesura en funció de quines oportunitats és capaç d'oferir.

I no ho volem ni ho podem fer sols, perquè el que explico no és una estratègia política, és la condició indispensable per construir qualsevol estratègia política. I aquesta nació del segle XXI que els joves volem i farem independent de la caduca i corrupta monarquia espanyola tampoc està sola al món. Hem assistit fa pocs dies a una victòria històrica del republicanisme d'esquerres, el Sinn Féin, al nord d'Irlanda. Cada dia, també avui, ens acompanyen molts altres pobles amb fam de llibertat, justícia i democràcia. I aprofito per saludar els representants, entre el públic, de Galiza Nova i el company *diputado* en el Parlamento de Galiza Daniel Castro. *Viva Galiza ceibe, viva mocidade galega. (Aplaudiments.)*

Perquè, al cap i a la fi, tenim clar que de l'Estat espanyol les persones joves no rebem ni podem esperar res de bo, i només hem pogut tastar-ne les seves disfuncions quotidianes, com veiem diàriament amb la Renfe –«*contigo empezó todo*»– o, directament i descarnada, a base de pals i repressió política.

I és que només una república catalana que assegurí oportunitats a tots els seus ciutadans podrà assegurar l'emancipació juvenil en condicions dignes. Una república catalana que hem de construir i explicar. I la millor manera d'explicar-la no és altra que amb fets, governant per a tothom, transformant el país sense parar, explorant els límits i fent evidents les mancances de l'actual marc. Perquè només qui es mou nota les cadenes.

Aquest Parlament vol representar tothom que viu a Catalunya, especialment les generacions més joves, però, malauradament, hem d'admetre que encara no ho fa, ni tan sols formalment. Hi ha vuitanta mil joves de setze i disset anys que a dia d'avui no tenen reconegut el dret a vot, qüestió que encara és més paradoxal en un moment en el que sobre el paper a l'Estat hi hauria majoria per ampliar drets –però, un cop més, veiem com aquelles promeses d'oposició s'obliden quan el PSOE arriba al Govern–, juntament amb els catalans a l'estranger, que pateixen greus dificultats per exercir el seu dret a vot, o el milió de persones migrades que viuen al nostre país, moltes d'elles joves i que l'Estat no considera ciutadans.

Avui també és un bon dia per dir-los, per dir-vos que sou dels nostres, que us volem ciutadans i ciutadanes de ple dret, en justa equiparació amb els deures, que aquests sí que la societat ja us exigeix.

Acabo. Aquest país no pot renunciar als seus joves, perquè no volem, perquè estariem renunciant a nosaltres mateixos. Al contrari, tenim un deute amb els joves,

amb els joves a l'atur, amb els joves que no poden emancipar-se, que han estat aïllats aquests temps de pandèmia, especialment els del col·lectiu LGTBI; les dones joves, els joves migrants, universitaris, associats, esportistes, de cau, d'esplai o de cultura popular. Hi tenim un deute i hi volem correspondre.

L'exigència és enorme, però estic convençut que aquest Parlament i aquest Govern hi estan i hi estaran a l'alçada. Evidentment, els joves, per descomptat, com sempre, hi serem, exigents i amb ganes de construir esperança.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Doncs, acabat el debat, i d'acord amb la seqüència que vam acordar a la Junta de Portaveus, els faig avinent que la tramitació de les propostes de resolució subsegüents al debat serà la següent: el termini per presentar les propostes de resolució serà fins avui a la tarda, a la suspensió de la sessió plenària; la qualificació i comunicació als grups parlamentaris de les propostes que admeti la Mesa es faran a continuació, després de la sessió plenària, i el termini per presentar les propostes transaccionals serà fins demà dijous a la una. La presentació i la votació d'aquestes propostes de resolució tindran lloc dijous a la tarda.

I, sense res més, agraint la presència de tots els joves i membres del Govern i convidats que ens acompanyen, suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major i el lletrat Mario Núñez.

Al banc del Govern seuen el conseller d'Economia i Hisenda i la consellera de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Projecte de llei del pla estadístic de Catalunya 2023-2028 i de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya (debat de totalitat)

200-00008/13

I ho fem amb el tercer punt de l'ordre del dia, el debat de totalitat del projecte de llei del pla estadístic de Catalunya 2023-2028 i de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà aquesta iniciativa legislativa el conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Jaume Giró, a qui dono ara mateix la paraula.

El conseller d'Economia i Hisenda

Bona tarda. Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades... El 38,4 per cent dels habitants de Vilademuls, un municipi del Pla de l'Estany, tenen estudis superiors. A Catalunya, la proporció és del 31,8. A Òdena, un municipi de la comarca, com sabeu, de l'Anoia, hi ha tants vehicles com habitants: 3.681 veïns i 3.623 automòbils. En el conjunt de Catalunya, en canvi, hi ha dos vehicles per cada tres persones.

Els 186 veïns de Prat de Comte, a la Terra Alta, generen cada dia un quilo i dos-cents grams de brossa, si bé el cinquanta-set per cent d'aquests residus van per recollida selectiva. De mitjana, els catalans fem més brossa que a Prat de Comte: fem un quilo quatre-cents grams per persona i dia, però només el quaranta-cinc per cent va per recollida selectiva.

El PIB d'un municipi que tots n'han parlat molt darrerament, el PIB del municipi d'Alcarràs, al Segrià, és de 238 milions d'euros, o, el que és el mateix, 25.200 euros per habitant. Aquesta xifra equival només al setanta-set per cent del PIB mitjà per habitant en el conjunt de Catalunya.

Les dades que els acabo de donar, d'aquests municipis de Catalunya, les he buscat aquest matí, mentre preparava aquestes paraules. La cerca ha estat ràpida, senzilla i molt intuïtiva. La informació desagregada per municipis correspon a un dels cinc serveis de síntesi estadística que publica l'Idescat, anomenat «Els municipis en xifres». Aquest servei és un dels més visitats entre tots els que ofereix aquest institut.

En realitat, podem qualificar d'èxit tot el conjunt de serveis que proveeix l'Institut d'Estadística de Catalunya; si més no, això és el que ens diuen precisament les dades estadístiques. Entre el 2016 i el 2020 el nombre de visites al portal de l'Idescat va passar d'1.300.000 visites a 2 milions i mig. En el mateix període, el nombre de visitants es va doblar: de 870.000 visitants el 2016 a 1.766.000 el 2020. Cada dia gairebé cinc mil persones accedeixen a la web de l'Idescat, i cada dia de l'any cadascuna d'aquestes cinc mil persones fa prop de cinc consultes.

El projecte de llei pel qual avui els demano el seu suport ha d'aprofundir encara més en aquesta excel·lència en el servei d'estadística de Catalunya. El text que els presentem significarà, si aquest Parlament l'aprova, un pas endavant molt important en la innovació i l'ampliació de l'abast de les dades estadístiques del nostre país.

La llei del nou pla 2023-2028 ens permetrà ampliar l'obtenció de dades, incorporant-hi noves fonts administratives i també privades, com ara les procedents de l'Agència Estatal d'Administració Tributària, de la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència o de diverses entitats públiques i privades de transport de passatgers, per posar-los-en tres exemples. El nou pla també ens permetrà disposar d'informació agregada sobre les empreses, amb un detall sectorial exhaustiu i amb dades molt actualitzades. I això ens oferirà un coneixement de la realitat econòmica del país encara més exacte del que tenim avui.

El pla he de dir-los que contempla millorar significativament la producció d'informació sobre el mercat de treball, que és un dels temes que crec que hi hem de fer més èmfasi en aquests moments. Podrem fer, a partir d'ara, aproximacions molt més ajustades dels salaris a nivells diferents de l'àmbit del territori, a partir de bases de cotització de la seguretat social. En aquests moments aquestes aproximacions les estem fent amb enquestes anuals, i, com poden comprendre, amb dades que només tenim un cop l'any, les dades que obtenim són molt menys exactes. També en l'àmbit laboral, podrem conèixer molt millor la mobilitat dels catalans per motius professionals.

A més de tot això, el pla preveu explorar, experimentar i innovar en el tractament de les dades. Per exemple, la informació agregada sobre l'ús dels telèfons mòbils o sobre l'ús dels títols de transport dins del país ens ajudarà a tenir un coneixement més acurat de la mobilitat de la població. També podrem tenir informació més exacta sobre una de les principals indústries del país, el turisme. Podrem accedir a dades procedents de quatre plataformes digitals gràcies a un acord que hem signat amb l'oficina estadística europea.

He començat aquesta intervenció amb unes dades que poden semblar i potser els semblen anecdòtiques sobre quatre municipis de Catalunya. Poden semblar-ho, però no ho són en absolut. El màxim nivell de desagregació de les dades és el que permet el màxim nivell de focalització en les polítiques. Per això, el pla contempla oferir informació fins al nivell dels micropobles i ampliar el que ja s'ofereix de l'àmbit rural i de l'àmbit de la muntanya.

I tot això, per una raó: penso que la informació estadística és decisiva a l'hora de dissenyar polítiques públiques. Són les dades, i només les dades, les que ens diuen on realment tenim un problema, i només les dades ens diuen si les polítiques que hem dissenyat per tal de corregir aquest problema funcionen o no funcionen —són les dades. Precisament per això, el pla proposa facilitar encara més les activitats de

recerca científica simplificant als investigadors l'accés a les dades i afavorint l'avaluació de les polítiques públiques per part d'agents independents.

Senyores diputades, senyors diputats, el sistema d'estadística de Catalunya, que té en l'institut d'estadística la seva pedra angular, està fent una feina esplèndida. Jo ho considero –de veritat els hi dic– un servei públic de primera necessitat, per dues raons: per una qüestió de transparència amb la ciutadania i per una qüestió, també, de fiscalització de l'acció de govern. Aquest pla que presentem per a la seva tramitació parlamentària aprofundeix, des de la independència i el rigor científic, en totes dues línies: la transparència i la fiscalització.

Els demano, per tant, que vulguin facilitar-ne el seu tràmit, i que a partir de l'any vinent puguem disposar d'un nou pla estadístic per als propers cinc anys. El pressupost de l'Idescat per a aquest any 2022 –si em permeten recordar-ho– és de 8,2 milions d'euros –8,2–; el pressupost de l'Instituto Nacional de Estadística és de 193 milions d'euros. La plantilla de l'Idescat per a aquest any 22 és de cent una persones; la plantilla de l'Instituto Nacional de Estadística és de quatre mil persones.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, com que no s'han presentat esmenes a la totalitat, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició, per un temps màxim de deu minuts per grup. I començarà, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, bona tarda a tothom. Amb aquest projecte de llei posem al dia la necessitat, d'acord amb la llei d'estadística, d'aprovar en el Parlament el pla estadístic de Catalunya, que fins ara tenia una vigència quadriennal, tot i que les pròrrogues d'aquest han allargat de manera recurrent aquesta vigència i ara passarà a tenir la vigència sexennal que comentava el conseller fa uns minuts.

El pla és l'instrument d'ordenació i planificació de l'estadística d'interès per a la Generalitat, i es recullen en el seu articulat els objectius generals, els específics, l'objectiu centrat en la col·laboració institucional en matèria estadística i els criteris i prioritats per a l'execució del pla, així com la modificació dels articles de la llei d'estadística que comentàvem, la 23/98, en aquells elements necessaris per encaixar la mateixa implementació del pla i altres qüestions que calia actualitzar, com temes monetaris, diguem-ne –canvi de pessetes a euros–, o la pròpia vigència del pla, que, com deia, passa a ser sexennal.

Des del segle XVIII, conèixer i convertir en dades intel·ligibles les coses que ens envolten s'ha considerat important. La paraula «estadística», que s'atribueix a l'economista prussià Gottfried Achenwall –que la va definir com «les coses que pertanyen o corresponen a l'Estat»–, ha estat des d'aleshores el significat de recollir informació i extreure'n conclusions rellevants, útils o, de fet, necessàries per a la presa de decisions.

En aquest sentit, aquest pla ha de ser l'instrument per ordenar i planificar l'estadística de la Generalitat. I, en aquest sentit, en el mateix objecte del pla es recull, també, que ha d'estar alineat amb el reglament europeu en matèria estadística, amb l'estratègia europea de dades de 2020 i amb el programa estadístic europeu 2021-27.

Com a prioritats, en aquest pla s'assenyalen i crec que cal destacar les següents: la millora en els mecanismes de col·laboració i coordinació del sistema estadístic; convertir l'Institut d'Estadística de Catalunya en un node estratègic d'informació també al servei de la recerca científica i l'avaluació de les polítiques públiques a través de la integració i la reutilització eficient de les dades; adequar l'estadística oficial per sa-

tisfer la demanda d'informació social, econòmica, demogràfica i mediambiental, i la millora dels mecanismes de difusió de les dades i la utilització eficient d'aquestes.

Per aquests motius, votarem favorablement aquest projecte de llei. Sí que voldria, per això, abans d'acabar aquesta intervenció, fer una breu reflexió més enllà del contingut eminentment tècnic que té aquesta llei, aquest pla estadístic, si ho volen vostès, de caràcter general o més epistemològic, fins i tot, sobre la matèria estadística, i en especial també sobre la neutralitat de les dades o la conveniència i necessitat de que les dades tinguin aquest caràcter neutral.

És evident que vivim a l'era de les dades. Si el segle XIX era el segle industrial i el XX ho va ser de la informàtica, hem passat, al segle XXI..., a ser el segle de les dades. La mateixa estratègia europea de dades que acabo d'esmentar fa referència al potencial de les xifres previstes en matèria de dades per al 2025, focalitzant-se, bàsicament, sobre el recorregut econòmic a nivell industrial i comercial de les dades. Però és important també, tant com aquesta component econòmica, la vessant relacionada amb el coneixement a nivell social. I aquí rau la importància cabdal de la neutralitat de les dades que comentava, i en especial de l'ús d'aquestes.

Davant de l'anomenat «datacentrisme» o «dataisme», que parteix d'una visió pràcticament de que l'univers és essencialment un flux de dades, la quantificació de les quals produeix la veritat, podem contraposar opinions com la del filòsof basc Daniel Innerarity, que davant d'aquesta visió planteja que les dades no són necessàriament el contrari de l'ofuscació ideològica. La proliferació de dades sense context i sense una narrativa coherent ens pot portar de la democràcia del coneixement a la societat del desconeixement, citant, precisament, dos títols d'aquest filòsof, en la mesura que les dades, si no són introduïdes en un context de rellevància i de neutralitat, no es converteixen en informació i en coneixement realment útil i rellevant per a la presa de decisions. Altrament, poden esdevenir, com a contrapunt..., al servei de la construcció d'interpretacions pròpies de la postveritat, sempre, també, sustentades amb dades.

Sovint veiem que en aquesta mateixa cambra succeeix això. Em refereixo..., i permetin-me, per acabar –ara sí–, fer l'exemple no menys recurrent de les cigonyes, eh? És aquell exemple que tantes vegades es posa a la facultat quan t'expliquen qüestions relacionades amb l'estadística. La primavera és l'època de l'any en la que venen les cigonyes. La primavera és l'època de l'any en la que neixen més criatures. D'aquí en podem extreure una conclusió, que és que les cigonyes porten les criatures. Per tant, òbviament, és una relació, evidentment, espúria basada en dades.

Aquí, hi insisteixo, les dades cal contextualitzar-les, i cal, sobretot, utilitzar-les amb paràmetres de neutralitat. Altrament, poden, a diferència de ser usades per a una bona presa de decisions, ser usades per fonamentar teories o arguments absolutament espuris.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Després d'aquesta intervenció primaveral (*rialles*), cedim ara la paraula al diputat senyor Andrés Bello, del Grup Parlamentari de VOX.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados... Realmente es difícil, en un tema como este, poner alguna nota de humor, con lo cual se agradece la intervención anterior. Bien, nos trae hoy el Gobierno de la Generalitat el proyecto de ley para modificar la ley de estadística de Cataluña, a la vez que, como ya se ha comentado, para aprobar el plan estadístico 2023-2028.

Bien, pero antes de entrar en un debate técnico sobre el contenido, que se hará en su momento, creemos que aquí en el Pleno debemos hacer una valoración política. Veamos, pues, en primer lugar, cuál es el marco normativo en el que se encaja esta

ley de estadística de Cataluña. La Constitución española, en su artículo 149.1, apartado 31, establece: «El Estado tiene competencia exclusiva sobre las siguientes materias: estadística para fines estatales.»

Por su parte, el Estatuto de autonomía de Cataluña regula, en su artículo 135, titulado también «Estadística», lo siguiente: «Corresponde a la Generalitat la competencia exclusiva sobre estadística de interés de la Generalitat, que incluye en todo caso: la planificación estadística, la organización administrativa, la creación de un sistema estadístico oficial propio de la Generalitat», y «la Generalitat participa y colabora en la elaboración de estadísticas de alcance supraautonómico».

Vemos, pues, que tanto el Estado como la Generalitat tienen competencias en materia estadística. En el caso del Estado, según nos dice la Constitución, para fines estatales, y, en el caso de la Generalitat, sobre estadísticas de interés de la región.

Ambas formulaciones son lo suficientemente ambiguas como para que se les puedan dar múltiples interpretaciones. Así, pues, la ley española, la 12/1989, de la función estadística pública, intenta, en el apartado quinto de su exposición de motivos y, posteriormente, en los artículos 40 a 43, interpretar el alcance de la competencia estatal y su deslinde con la de las comunidades autónomas. Aunque no lo consigue, sí que nos da algunas ideas. Veamos cuáles nos da.

Nos dice: «El ámbito material al que pueden extenderse las estadísticas estatales es potencialmente ilimitado.» «Desde el punto de vista funcional», el artículo 149.1 de la Constitución –que ya he mencionado– le permite llevar a cabo, al Estado, «las operaciones estadísticas que atañen a sus fines de principio a fin». «Estadísticas para fines estatales son todas aquellas que el Estado acuerde, sin más límite que el formal de incluirlas en el plan estadístico nacional o aprobarlas, con tal condición, en un real decreto.»

«Determinadas estadísticas de interés estatal pueden ser ejecutadas en colaboración con las comunidades autónomas a través de un régimen de convenios» –luego volveré sobre ello–: posibilidad de que los propios servicios estatales se ocupen de la realización de estadísticas de alcance territorial limitado; obligación de intercambio de información estadística entre Estado y comunidades autónomas; posibilidad de celebrar convenios entre Estado y comunidades autónomas relativos al desarrollo de operaciones estadísticas. Uno de los objetivos de estos convenios, nos dice la ley, es «evitar duplicidades y gastos» –también volveré luego sobre ello. «Los servicios estadísticos estatales podrán realizar estadísticas de interés autonómico por encargo de una comunidad autónoma.»

Bien. Como podemos ver, la ley del Estado reconoce esta falta de delimitación de las competencias entre Estado y Generalitat, y ofrece diversas formas de «colaboración» –volveré también sobre esta palabra– entre los dos.

Hay que tener en cuenta, además, que las necesidades de información estadística de *cada una* de las diecisiete comunidades autónomas deben ser, por fuerza, similares, por lo que acudir a la vía de la colaboración y el convenio puede obtener evidentes economías de escala que redunden en una disminución importante del gasto público.

Pues bien, ¿qué ha hecho la Generalitat, en este caso? Pues lo que hay cabía esperar: desarrolló la competencia con una ley propia que hoy nos proponen modificar, y creó, como se ha dicho, un organismo para gestionarla. Y aquí queremos dejar claro, una vez más, que el hecho de que haya otras comunidades autónomas que hayan hecho cosas parecidas no exime a la Generalitat de las responsabilidades que a nuestro juicio tiene por hacer un mal uso de los recursos públicos.

La vigente ley de estadística de Cataluña creó –también se ha dicho– el Instituto de Estadística de Cataluña, el Idescat, que para este año 2022 tiene asignado un presupuesto de –lo ha comentado el *conseller*– 8.272.169 euros; 8.272.000, que al señor *conseller* le han parecido muy poco. A mí me parece mucho, a usted le ha parecido muy poco. Yo creo que conviene que los ciudadanos sepan cuánto nos cuestan los servicios públicos. (*Alguns aplaudiments.*)

La existencia de este organismo supone una *evidente* duplicidad con el organismo del Estado con idéntica función, y ya hemos visto que la ley prevé diversas formas de colaboración que permitirían que todas las funciones estadísticas fueran realizadas por el Instituto Nacional de Estadística. Entonces, ¿cuál es el motivo de que exista el Idescat, cuando supone una evidente duplicidad de organismos?

Para obtener la respuesta, hemos de situarnos en el imaginario separatista y su obsesión por lo que ellos llaman «crear estructuras de estado», es decir, crear cuantos organismos sean necesarios para dar la apariencia de ser un estado. Todos sabemos que esto no va a ocurrir, pero los separatistas hace ya muchos años que tienen dificultades para distinguir sus fantasías de la realidad.

Pero la siguiente reflexión parece evidente: «Esta fantasía debe costar mucho dinero.» Pues sí, como se ha dicho, 8,2 millones de euros cada año. No obstante, y como ya sabemos, a los separatistas el dinero malgastado no les preocupa en exceso.

Desde VOX creemos que todas las administraciones públicas deben hacer un uso eficiente del dinero público, y esforzarse continuamente en conseguirlo. También reconocemos –y esto también queremos que quede claro– la importancia de la información estadística y las evidentes utilidades que genera, de las que, por cierto, España es un referente desde hace décadas.

No obstante, los españoles no pueden permitirse la existencia de gastos duplicados como ocurre en este momento con los organismos dedicados a la información estadística. Así, dado que la legislación vigente ofrece múltiples vías de colaboración entre el Estado y las propias comunidades autónomas, la Generalitat de Catalunya debería negociar con el Estado la realización de los trabajos necesarios en este ámbito para obtener las informaciones de carácter estadístico de interés regional que en este momento no sean objeto de estudio por los servicios estadísticos del Estado –si las hay, que supongo que sí–, firmando para ello los convenios de colaboración que sean necesarios.

Con esta colaboración, la existencia del mencionado Idescat dejaría de tener sentido, con lo que la Generalitat de Catalunya conseguiría un ahorro anual de 8,2 millones de euros –le parece poco, al señor *conseller*–, que podría dedicar a ayudar a cubrir las necesidades básicas de los ciudadanos catalanes más desfavorecidos.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller. El diputat Riba plantejava que el segle XIX va ser un segle on..., era el de la indústria, o podríem dir que la revolució la va fer el vapor, que el segle XX va ser el segle de la informàtica i que el segle XXI..., són les dades. I és real, les dades són, sens dubte, avui en dia un tema cabdal. De fet, en paraules d'un economista francès, Cédric Durand, la recollida digital de dades s'ha convertit en el sant Grial del que podríem anomenar «tecnofeudalisme», en el fons, el sant Grial de l'economia productiva. De fet, les dades són ara mateix el valor més cotitzat de l'economia mundial; de fet, més que el petroli.

Els usuaris –és a dir, nosaltres, la ciutadania– hem d'accedir a les dades per internet perquè ja no les tenim en la nostra possessió, sinó que estan segrestades per les grans plataformes en els seus servidors, que les processen i n'extreuen valor econòmic. De fet, el benefici que n'obtenen és proporcional a la quantitat de dades: com més dades, més benefici. És per això que empreses com Google, Facebook o Amazon acaparen quantitats absurdes de dades sobre els seus clients; en el fons, sobre tots nosaltres, perquè crec que tots som usuaris de Google –rara persona en el món occidental no és usuària de Google. Per tant, hi ha qui fa negoci amb les nostres dades.

És per això, també, que es converteix en clau tenir eines públiques que serveixin també per fer polítiques, perquè no és només..., o avui parlem del pla estadístic: no és una qüestió d'acumulació de dades; és una qüestió d'obtenir dades per extreure'n conclusions, obtenir dades per definir polítiques, obtenir dades per avaluar polítiques, no?

I, per tant, aquest és un dels elements claus també del servei públic o de la política pública: poder disposar d'aquestes dades des d'una vessant pública, i, per tant, també que garanteixi la confidencialitat, però disposar de dades per poder avançar i fer unes polítiques que s'adeqüin a la realitat del país. Però ja no és només per part de les administracions públiques, per poder fer aquestes polítiques, sinó que també és per part de la ciutadania, per poder avaluar les polítiques que fan els governs de torn, avaluar si aquella política per respondre a una necessitat concreta respon a això o no i fa avançar o evolucionar la realitat.

Per tant, cal fer reflexions, i cal abordar també la importància que donem o no donem a aquestes dades i a l'ús que en fem, perquè sovint parlem de les dades de l'Idescat, però després les utilitzem o les llegim com ens dona la gana, no? El salari brut a Catalunya –anual– l'any 2019 era de 25.968,20 euros l'any. En els homes és al voltant dels 29.000; en les dones està per sota, com sempre, evidentment. Aquest és el salari brut anual a Catalunya, de mitjana, segons l'Idescat.

El diputat ras d'aquesta cambra que viu a Barcelona cobra 63.143,36 euros bruts a l'any, més del doble del salari brut anual a Catalunya. Crec que, en el debat que tenim pendent en aquesta cambra, aquesta realitat i les dades de l'Idescat també les hem de tenir en compte a l'hora de poder ser conscients de quins són els privilegis que ostentem les 135 persones que estem en aquesta cambra.

Però també podríem tenir en compte..., 25.968,20 euros bruts a l'any. La concepció de classe mitjana que sovint s'ha expressat en aquesta cambra crec que dista molt d'aquest salari brut anual. Perquè, si hi ha qui durant anys s'ha entestat a defensar que cobrar seixanta mil euros bruts a l'any és classe mitjana, que m'expliquin què és la majoria de la població perquè el salari brut anual estigui a 25.968 euros. Seixanta mil euros bruts a l'any no és classe mitjana, senyors i senyores.

L'Idescat és l'espai que utilitzem i que li donem credibilitat i validesa per a les xifres: sí o no. És en funció d'això que definim les polítiques, perquè si és l'espai que li donem credibilitat i validesa vol dir que la resta de criteris que fem servir quan ens interessa políticament per defensar una sèrie de gent no són els que corresponen. Les xifres són les que són. De fet, acaben havent-hi interessos polítics al darrere, a l'hora de llegir les xifres, les dades que ens ofereix l'Idescat.

Per tant, sovint els arguments que fem servir per defensar collectius concrets res tenen a veure amb la defensa dels drets de les classes mitjanes o de part de la població d'aquest país, perquè jo diria que la classe mitjana, després de més de deu anys de crisi sistemàtica, ja no existeix. Per tant, això ho hem de tenir en compte.

O una altra manera d'analitzar les xifres: els usos lingüístics l'any 2018. Aquí hi ha qui s'entesta sistemàticament a dir que el castellà està perseguit, minoritzat, i que es prohibeix l'ús del castellà. Usos lingüístics, 2018: trenta-sis per cent de la població de Catalunya parla habitualment en català; quaranta-nou per cent parla habitualment en castellà. Però, vaja, deu ser en funció dels interessos polítics que alguns defensen, que diuen una cosa i no una altra. Per tant, això ho hem de tenir en compte.

I, per anar acabant, també, amb relació a que es parlava i algú plantejava la neutralitat de les dades. Com deia, no existeix la neutralitat de les dades, no és cert. De la mateixa manera que, malgrat que alguns s'hi entestin, les institucions no són neutres, perquè les polítiques que fan afavoreixen uns o uns altres, les dades tampoc són neutres, perquè en el fons l'estadística no és una ciència exacta –permetin-me la deformació professional.

L'estadística no és una ciència exacta, i, per tant, evidentment és molt difícil o és molt agosarat dir que n'extraïem valoracions objectives i neutres. No és cert, que se

n'extreguin valoracions objectives i neutres. L'estadística no és neutra. Podem trobar situacions on ens adonem que, en funció del que preguntem, en traurem uns resultats o uns altres, no?; o de quan ho preguntem, en traurem uns resultats o uns altres, perquè les realitats també són canviants. Però una persona, per exemple, amb un treball temporal precari en un determinat moment constarà com a població activa a l'enquesta de població activa, i en un altre determinat moment hi constarà com a no activa. Per tant, les realitats també canvien. I cal que, a l'hora d'avaluar i analitzar les dades que ens dona l'Idescat o l'estadística, tinguem present això: no existeixen valoracions objectives i no existeixen dades neutres, en aquest marc.

En base a aquestes reflexions, nosaltres, doncs, evidentment no hem presentat una esmena a la totalitat. Entenem, però, que cal tot un debat polític i no titllar aquesta llei de llei tècnica, perquè no ho és –té molt contingut polític–, perquè ha de marcar i hauria de marcar les futures polítiques d'aquest país i hauria de permetre també a la ciutadania avaluar les polítiques que tira endavant el govern que sigui.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bona tarda. Bé, nosaltres votarem a favor de la tramitació d'aquesta llei. Entenem que és urgent, que és necessària. Vull començar dient, de totes maneres, que l'Idescat és un instrument necessari i que té un molt bon equip de treball. Cal millorar, evidentment, i crec que en el tràmit podem fer coses.

El conseller ha començat amb unes estadístiques, cosa que em permet a mi també situar-me en el mateix nivell, però li faré una estadística..., una *cuestión de estadística*, no?, que deia la poetessa Piedad Bonnett. És una poetessa colombiana; per tant, ho llegiré en la seva llengua materna. *Cuestión de estadísticas*. En vaig buscar una del Salvat-Papasseit, però era prosa i no m'agrada tant.

«*Cuestión de estadísticas*. / Fueron veintidós, dice la crónica. / Diecisiete varones, tres mujeres, / dos niños de miradas aleladas, / setenta y tres disparos, cuatro credos, / tres maldiciones hondas, apagadas, / cuarenta y cuatro pies con sus zapatos, / cuarenta y cuatro manos desarmadas, / un solo miedo, un odio que crepita, / y un millar de silencios extendiendo / sus vendas sobre el alma mutilada.»

És important conèixer la realitat. Ens calen dades certes, fiables, actualitzades. Crec que aquesta poeta ens situa clarament que les dades són necessàries per conèixer les realitats complexes i intervenir per canviar-les. Necessitem dades que ens permetin fer política, perquè fer política és canviar la realitat. Per això necessitem disposar d'un potent instrument que ens doti de dades certes, fiables, actualitzades; que ens permeti saber on som, que ens permeti conèixer com evolucionem, que ens permeti fer comparacions, que ens permeti desagregar, que ens permeti representar.

Ho necessitem per fer política. Cadascú farà la política que vulgui, però ho ha de fer a partir de les dades realment existents, per justificar què és allò que vol canviar i per què. Per a això ens cal un instrument robust, potent, modern, ben dotat, i, per tant, és necessari que ara ens posem a actualitzar el pla estadístic de Catalunya, perquè, malauradament, fa ja uns quants anys que estem en temps de pròrroga. Va caducar, el darrer pla estadístic, l'any 2020. Anem de pròrroga en pròrroga. Ara fem un canvi. Estem al 22, i el proper ja serà per a sis anys. Bé, cap problema.

Crec que en el tràmit hem d'intentar introduir-hi alguns elements de millora. El debat no el farem ara, el farem ja en el tràmit, però és important disposar d'una llei i buscar construir els màxims consensos. Crec que hem d'anar una miqueta més enllà del que tenim. Hi ha possibilitats de millorar allò que tenim. Cal potenciar el Consell Català d'Estadística. Tenim la seva composició, funciona, però és un instrument

excessivament burocratitzat. Cal donar-li més dinamisme, més potenciació, que intervingui, que dirigeixi de manera més efectiva les estadístiques que necessitem per fer les nostres feines.

Necessitem dades per abordar els reptes de país. Cal que acotem bé quins són els aparells d'indicadors necessaris per abordar aquesta creixent desigualtat, aquest necessari canvi de model productiu, i poder governar les transicions; situar indicadors que ens permetin saber on estem del pilar social europeu. Cal millorar, d'alguna manera, l'aparell d'indicadors de què avui disposem perquè ens ajudi en aquesta línia.

Cal facilitar també l'accés a les dades, fer més fàcil la manera d'accedir a les dades i de poder treballar les dades. Avui, malauradament, encara tenim dades que arriben a l'any 2019 o a l'any 2018, que les desagregacions no són suficients ni en àmbits socioeconòmics ni en àmbits territorials. Hem d'anar més enllà. No tenim, a vegades, comparatives amb altres territoris, àmbits que puguin ser comparables amb el nostre. Necessitem treballar d'alguna manera aquesta..., les dades i com accedim a elles també a través dels mitjans informàtics.

I caldria també veure com som capaços de garantir l'accés gratuït a les dades dels agents econòmics i socials i d'aquelles entitats sense finalitat de lucre més enllà de les universitats, que ja ho tenen garantit, però també d'aquestes altres entitats sense ànim de lucre, agents socials, que volen i poden utilitzar aquestes dades per poder també intervenir en les seves funcions, que són, en definitiva, d'interès públic.

Crec que això és lo que haurem d'intentar fer a través del tràmit parlamentari d'aquesta llei. Necessitem, urgeix ja disposar d'aquesta actualització del pla estadístic, perquè necessitem també fer una aposta decidida per millorar i potenciar més l'Idescat. És un instrument necessari, és un bon equip de treball, però cal dotar-lo de major suficiència econòmica, també de més recursos materials i humans, per poder fer totes aquestes tasques de futur que ens són imprescindibles per poder actuar i anar al detall dels canvis que necessitem. Però, per canviar les coses, necessitem saber on som.

Res més. I gràcies.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, per la seva explicació sobre aquesta reforma del pla estadístic de la Generalitat. S'agraeix realment la prolixa explicació que ens ha donat, perquè, efectivament, estem d'acord, en termes generals, sobre la importància de l'estadística per fer polítiques públiques. Efectivament, l'estadística és una eina fonamental per fer polítiques públiques realment orientades al bé comú, realment orientades a l'interès general i al benestar del conjunt de la ciutadania.

I per això també és molt important un aspecte que creiem que, potser, no es té tant en compte, en termes generals –no sé si a partir d'ara començarà a ser un aspecte fonamental–, que és la manera com la societat pot exercir un control social sobre, diguem-ne, el motiu de les diferents investigacions, els objectes d'aquestes investigacions, i també sobre com aquesta informació es fa servir per part dels governs.

És a dir, creiem que hi ha d'haver un control més important, un control més estricte, més ferm, sobre l'acció que fan els governs –el de la Generalitat, però també el Govern d'Espanya– en aquesta matèria de l'estadística. Perquè, hi insisteixo, considerem que és una eina fonamental, però que sovint pot tenir usos no sempre del tot orientats al benestar general, o fins i tot usos espuris.

D'entrada, ja li diem que nosaltres..., el nostre grup parlamentari votarà a favor de la proposta del Govern, d'aquesta proposta de llei, perquè, a més, considerem que és imprescindible que es produeixi aquesta reforma de forma immediata. L'actual llei és vigent des de l'any 17 i ho va ser fins a l'any 20, i, per tant, ja fa més d'un any

i mig que la llei, doncs, no està, diguem-ne, actualitzada, i això considerem que és realment preocupant.

Volem posar en valor la feina que tradicionalment ha fet l'Idescat. L'Idescat ha fet una feina professional i rigorosa, en la majoria dels casos. És veritat que va tenir un moment en el qual el seu director va ser imputat, precisament en un moment que totes les institucions catalanes, totes les administracions i, concretament, les institucions que tenen a veure amb els padrons municipals i també amb els censos, van estar especialment pressionades durant els mesos que va durar el cop de l'any 17, entre el 6 i 7 de setembre i l'1 d'octubre de l'any 17. I, des d'aquest punt de vista, nosaltres lamentem que en aquella ocasió concreta l'Idescat patís una profunda degradació institucional de resultes d'una manera d'exercir el poder, a parer nostre, doncs, amb una tendència a l'autoritarisme i a la falta de transparència –imprescindible en democràcia.

D'altra banda, hem de fer-li el retret, senyor conseller, que vostès van tard. Aquesta reforma s'hauria d'haver produït abans, la qual cosa ens permet fer la crítica que creiem que és atendreble i que té, diguem-ne, si més no, una base fonamentada, que és que tot el que no sigui procés, tot el que no sigui confrontació amb la resta d'Espanya, a Catalunya passa a un segon terme; passa, diguem-ne, a ser considerada una cosa subalterna, menys important, i acaba tenint una substanciació sempre tardana, que nosaltres lamentem sobretot en qüestions que tenen especial importància.

Des d'aquest punt de vista, també voldríem parlar esment sobre una qüestió, que és el fet que, en una matèria tan important com la de l'estadística, hi ha òrgans i hi ha institucions importants en la gestió de les dades..., com és, precisament, per exemple, l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, la directora actual de la qual és la senyora Meritxell Borràs, una persona que va formar part, precisament, d'aquell cop d'estat –o que cadascú li digui com vulgui–, cop a la democràcia de l'any 17, que va tenir unes conseqüències devastadores per a l'estabilitat institucional de Catalunya. I creiem que aquest nomenament com a directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades de la senyora Borràs, doncs, és més que discutible, perquè precisament considerem –i ho deia abans– que és imprescindible que hi pugui haver un control social sobre la manera com es gestionen aquestes dades.

A part d'això, també considerem que, ja que estem parlant de la gestió de dades, i, en aquest cas, també del que el Govern pot fer, pot preguntar a la ciutadania per tenir una radiografia de com està en un moment determinat, una fotografia, fins i tot, de com està en un moment determinat la societat catalana, creiem que també fora interessant que s'obris el ventall de possibilitats per conèixer elements que, segurament, moltes vegades queden, a parer nostre, de forma interessada, diguem-ne, soterrats o somorts en el debat públic, com és, per exemple, el fet que des del CEO i creuant les dades amb l'Idescat, lògicament, i fent servir una gestió que ha de fer, lògicament, l'Institut d'Estadística de Catalunya, per exemple, de qüestions que tenen a veure amb el que comentava la diputada de la CUP, precisament, els usos lingüístics de Catalunya..., és curiós, perquè una de les coses més fonamentals de les dades que manegen els successius governs de la Generalitat precisament té a veure amb els usos lingüístics de Catalunya.

Doncs bé, jo crec que seria molt interessant una pregunta que –guardi'm d'equivocar-me, senyor conseller–..., crec que fins ara el CEO, el Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat, o bé no ho ha preguntat mai o bé ho ha preguntat en alguna ocasió, però fa molts anys, i ha deixat de fer-ho per alguna raó que se m'escapa, que és precisament la qüestió que té a veure amb les preferències de model lingüístic que tenen els ciutadans de Catalunya.

Preguntar, a parer nostre, ja que moltes vegades en aquest Parlament parlem sobre el model lingüístic que alguns defensen –uns defensen un model monolingüe en català, i uns altres defensen un model, si més no, bilingüe, i, si pot ser, trilingüe,

amb català, castellà i anglès com a llengües vehiculars–, doncs, creiem que seria interessant. Fora bo que tant el CEO com l'Idescat, després, en la gestió de la informació, tinguessin o oferissin a la ciutadania dades sobre quin és el model preferit pel conjunt de la ciutadania de Catalunya en matèria lingüística.

Tan fàcil com preguntar als ciutadans de Catalunya: «Vostè prefereix un model monolingüe en català com l'actual o preferiria tenir un model trilingüe o, si més no, bilingüe en català i castellà i, preferiblement, anglès?» Jo crec que seria una cosa tan senzilla com aquesta. I ens evitariem, segurament, molts maldecaps i moltes discussions sovint supèrflues i esgotadores.

Deia la senyora Reguant –i jo crec que amb escassa precisió– que alguns diuen que a Catalunya es prohibeix parlar castellà. Jo –guardi'm d'equivocar-me, senyora Reguant– no he sentit mai cap diputat de Ciutadans, si més no –d'altres partits jo crec que tampoc, però, vaja, en tot cas, que cadascú respongui per si mateix–, dir que a Catalunya es prohibeix parlar el castellà. Jo he sentit i he dit moltíssimes vegades, a bastament, que a Catalunya, oficialment, a la Catalunya institucional, el castellà està menystingut. No he dit mai que es prohibeixi parlar castellà ni a les aules catalanes ni a l'Administració pública catalana.

El que és evident, a parer nostre, és que, quan tenim un sistema monolingüe en català, la llengua majoritària dels ciutadans de Catalunya queda absolutament bandejada del sistema educatiu com a llengua vehicular, que és una cosa que seria tan senzilla de fer, doncs..., que alguns s'entesten a presentar-la com una cosa complicada, però que no ho és en absolut.

En tot cas, senyor conseller, insistim en el que dèiem abans: creiem que aquesta reforma, aquesta llei, és imprescindible. Creiem, com deia, que arriba tard, però volem fer, lògicament, un vot de confiança. Creiem que hi ha coses que són essencials per a un govern. No creiem que sigui problemàtic que un govern autonòmic tingui un servei d'estadística; ans al contrari, creiem que un govern autonòmic que té unes competències tan àmplies com el Govern de la Generalitat ha de tenir un servei propi d'estadística, o és, si més no, plausible que el tingui.

Es podrien arbitrar altres fórmules de col·laboració amb el Centre Nacional d'Estadística, amb el Centro Nacional de Estadística? Doncs possiblement sí, però, a parer nostre, no és necessàriament problemàtic el fet que la Generalitat disposi d'un instrument, d'una eina que, hi insistim, pot acabar resultant en beneficis importants per a la ciutadania fent un bon ús del mecanisme.

Per tant, la crítica general que des de determinats sectors es fa senzillament al principi d'autonomia, òbviament nosaltres no la podem compartir, perquè som fermes partidaris de l'autonomia, la qual cosa no vol dir que no es racionalitzin determinades coses, però la fermesa en la nostra defensa de l'autonomia, precisament, parteix de la lleialtat institucional entre l'autonomia i el Govern central, i, sobretot, de la base, del fet –a parer meu, absolutament innegable– que és que quan hi ha d'haver un equilibri entre poders, uns pesos i contrapesos, uns controls entre poders, és necessari que no només sigui horitzontal –un poder legislatiu, un poder executiu i un poder judicial que es controlin entre si–, sinó també vertical, entre el Govern central o l'Estat, l'Administració general de l'Estat, les autonomies i el poder local.

Creiem que això, des del punt de vista de l'articulació d'un estat compost, és sa. I, per tant, nosaltres fem un vot de confiança al Govern de la Generalitat i aprovarem o donarem suport a l'aprovació d'aquesta reforma precisament per afavorir un bon ús de les dades estadístiques que pugui manejar l'Idescat en el futur.

Per tant, això és tot, senyor conseller, senyores i senyors diputats.
Gràcies.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, presidenta. Benvolgut conseller... Saludar també el senyor Xavier Cuadras, director de l'Idescat, i tot el seu equip, per la feina ben feta, com demostren amb el que avui ens porten aquí.

M'ha agradat molt, conseller, la seva introducció, perquè demostra que l'Idescat serveix per a alguna cosa. Serveix per entrar a desgranar la informació del que tenim al nostre país. Mentre vostè parlava, he pensat: «Calla, potser l'INE també ho fa, això. Potser l'INE també és capaç de fer allò que vostè ha dit.» Me n'he anat a Google, he buscat «INE» i hi he posat «Alcarràs». Sap què passa? Que no existeix, Alcarràs, per a l'INE. O sigui, mitja Alemanya sap què és Alcarràs, i l'INE no sap què és Alcarràs.

Després he entès que hi ha un acord, eh?, entre la Generalitat i l'Estat per no trepitjar-nos –no fer doble feina, senyor Bello, eh? Això funciona així, no es fa doble feina. Aquesta la tenim cedida, la utilitzem, i la utilitzem prou bé. Perquè després he pensat: «I si jo ara...» Imaginem que soc un empresari del sector de les benzineres i vull muntar una nova benzinera a Alcarràs, no? «Escolta'm, quants cotxes hi han a Alcarràs?» Poses «Idescat, Alcarràs, vehicles», i et diu: «8.390.» Però directe, eh? Facin-ho. Els que tenen ordinador, facin-ho.

Facin el mateix... A l'INE no cal, perquè ja sabem que Alcarràs no hi existeix, però facin el mateix a Pinto o Valdemoro, eh?, que sempre han sigut dos noms que m'han agradat molt. Tampoc hi existeixen. És a dir, que l'empresari de benzineres que vulgui posar una benzinera a Pinto o Valdemoro no sabrà, a través de l'INE, quants cotxes hi han.

Per tant, escolti'm, això és el que fem nosaltres a Catalunya en tot el que podem, amb totes les competències que tenim. Quan podem, fem les coses molt ben fetes, excel·lim per ajudar les persones, els ciutadans i les empreses. I ara, ves per on, la ciència, eh? I aquesta és la clau o una de les claus d'aquesta nova proposta, el projecte de llei que avui debatem.

La iniciativa legislativa que avui sotmetem a debat respon al mandat de la Llei 23/1998, la llei d'estadística de Catalunya, que exigeix l'aprovació del pla estadístic mitjançant una llei al Parlament. Un cop aprovat pel Govern el projecte de llei que regularà, en aquest cas, el setè pla estadístic de Catalunya, s'ha de fer arribar al Parlament per iniciar-ne una tramitació, que és on som ara.

Es preveu l'entrada en vigor de la llei l'1 de gener del 2023, si som capaços d'aprovar-la –que estic convençut de que sí–, i, com dic, és el setè pla. El primer va començar el 1992; l'anterior va ser fins al 2014, i el que ara finalitza, fins al 2020, que es va prorrogar, com ja s'ha dit, el màxim –dos anys de pròrroga–, per arribar al 2022.

Aquesta llei, doncs, substituirà aquest darrer pla, i n'aprovaré un, si tot va bé, per al període 2023-2028. Serà la primera vegada que s'aprovarà, com s'ha dit, per sis anys, mentre que fins ara eren quatre. Perquè s'ha fet això? Perquè la pràctica europea va entre els cinc i els set anys. Per tant, nosaltres també en això volem ser europeus, i ho fem com els europeus.

El procés de confecció d'aquest projecte de llei ha estat un veritable treball en equip, i també en això els vull felicitar –hi han participat fins a trenta-set persones implicades en diferents departaments, implicades en la matèria–, i es tracta d'un projecte de llei amb quaranta articles i quatre capítols que queden inclosos en el títol primer de la llei.

El primer capítol parla de disposicions generals, on es defineixen la planificació, la durada, els principis del pla estadístic. El segon capítol especifica els objectius del pla; la naturalesa dels òrgans; les directrius; els mecanismes de seguiment i avaluació; mecanismes de millora, amb destacables innovacions; els àmbits i subàmbits d'actuació; mecanismes de promoció i col·laboració, i les garanties d'accés a les dades.

El tercer capítol defineix el marc de col·laboració institucional amb l'Idescat. I, finalment, el quart capítol descriu com s'ha de fer l'execució del pla estadístic amb programes anuals d'actuació que es van renovant i es poden anar modificant, els seus requisits, mecanismes d'aprovació i informes d'execució.

Hi ha un segon títol on es descriuen les modificacions dels articles de la Llei 23/1998. I, finalment, el projecte de llei preveu disposicions derogatòries i una disposició final.

Ara bé, les raons principals per proposar l'aprovació d'aquest projecte de llei són, per una banda, renovar, un cop finalitzat el darrer pla, però també, a més, en aquest cas, aprofitem per adequar la producció estadística oficial als nous reptes i demandes d'informació de la societat, amb dos propòsits principals: primer, potenciar el paper i la qualitat de l'estadística oficial, i, d'altra banda, convertir l'Idescat en un node d'informació que estigui també al servei de la recerca i l'avaluació de polítiques públiques amb finalitats científiques, a través de la integració i reutilització de dades. Per tant, anem més enllà del que s'havia anat fins ara.

Amb aquestes millores, l'Idescat es posarà a l'alçada dels millors sistemes estadístics europeus. És a dir, no només serà millor que l'INE, que ja es veu –amb lo que he dit ja es veu–, sinó que, a més a més, ja que volem ser un país que es basi en la transformació en base a la societat del coneixement..., hem de posar les dades a disposició del coneixement de la ciència. I, per tant, aquestes estadístiques seran obertes a tothom, també, ara per a finalitats científiques.

En certa manera, l'Idescat és una petita estructura d'estat. De fet, com he dit abans, a l'INE no existeix. Per tant, això ho tenim des de fa temps cedit i ho fem, i ho fem prou bé. Posa en valor què és Catalunya amb dades, i això és clau. Fer-ho, fer-ho bé, és interessant, però ser innovadors i posar-nos al nivell dels estats europeus més avançats és un repte que n'estic segur que sabrem assolir gràcies a l'equip que ho està liderant.

A l'inici d'aquesta legislatura, si ho recorden els diputats que érem a la comissió de..., a la CAI, va venir el grup Catalunya 2022, i ens va explicar el resultat del seu estudi. I una de les coses que hi va fer més èmfasi va ser..., va recomanar que fem política en base a dades, a realitats. Jo hi afegiria que no la fem en base a *fake news*, que és el que passa contínuament amb aquests partits, sobretot els de més amunt, però també a vegades de més avall, d'aquesta banda de l'hemicicle. Les coses són com són, no com vostès venen a la majoria de la gent, gent que, a vegades, doncs, es deixa enredar pels titulars dels mitjans de comunicació que vostès, directament o indirectament, acaben controlant.

Avui, sense anar més lluny, en una pregunta feta pel diputat Martín Blanco al conseller Giró ha quedat clar que les respostes amb dades són imbatibles. Vostès poden fer preguntes i fer veure que passen coses, i quan se'ls hi donen les dades els demostren que la realitat és una altra. Catalunya, econòmicament, va molt més bé que la mitjana de l'Estat espanyol, senyor Martín Blanco, per molt que vostè faci preguntes i després als mitjans vagi dient el que vulgui.

Per tant, escoltin, les dades són molt importants. I jo, com a diputat –i aquí hi afegeixo..., m'agradaria afegir-hi i intentar donar-hi un valor afegit–, demano als responsables de l'Idescat que intentin fer el màxim de pedagogia amb aquest nou pla; que mostrin a la societat d'una manera visual, simple, atractiva, quina és la realitat, perquè vivim en una societat massa –massa– contaminada per les *fake news*, i necessitem que la gent conegui la realitat, què està passant de debò. Per tant, tenen un repte, també, d'ajudar la societat a tenir, de la forma més fàcil possible, tota aquella informació que sigui necessària o sigui útil per prendre decisions.

De fet, jo convido els partits unionistes d'aquesta cambra a entrar a l'INE amb una altra cosa que fins ara no n'hem parlat, i és la llengua. Entrin a l'INE i mirin aviam quants idiomes hi han. Quants creuen que n'hi han, a l'INE? No n'hi ha un, no; n'hi han dos. Hi ha l'espanyol i l'anglès. És curiós, perquè el català, que, se-

gons diuen vostès defensant una constitució, la seva Constitució, que diu en un punt que «la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció»..., a l'INE li és igual. Ni el català ni el gallec ni qualsevol altra llengua de l'Estat.

Hi ha l'anglès, però també els hi recomano que mirin l'anglès, perquè es trobaran que més aviat fem una mica de pena. Perquè es trobaran que, quan busquin coses en anglès, la meitat dels resultats són en castellà i la meitat en anglès. Vull dir, això dona una sensació, per a un estranger, que tampoc és la millor imatge que jo voldria per al meu país, però bé, és el seu, ja s'espavilaran. (*Remor de veus.*)

Fora bo –fora bo– que obliguessin els organismes de l'Estat, vostès que poden i que governen a Espanya, a publicar encara que fos el vint-i-cinc per cent –vint-i-cinc per cent– de la informació a les pàgines web oficials de l'Estat en altres llengües; ja no dic tot en català, eh?, però una mica de tot, una miqueta d'aquí, una miqueta allà. Un vint-i-cinc per cent, no en demanem més, eh? Ja entenen per què dic el vint-i-cinc per cent, no? En tot cas, ho tenim clar, que l'única opció per salvar el català és la independència.

Bé, finalment, vull posar èmfasi en que aquest projecte de llei té, a més, aspectes innovadors en les fonts d'informació, així com nous mètodes estadístics i àmbits d'estudi a partir de les estadístiques experimentals, i al mateix temps contribueix a l'aprofitament eficient de la informació administrativa i de les dades de què disposem de les entitats privades.

I bé, per acabar, ja que parlem de dades, voldria recordar que des de la darrera vegada que vaig estar en aquest faristol fa quinze dies i que vaig parlar dels beneficis caiguts del cel..., en aquests quinze dies les companyies de l'IBEX han guanyat 1.500 milions d'euros més caiguts del cel –això són dades–, que és la meitat de tot el que van guanyar el 2019. Què han fet, senyors del PSOE i de Podemos?

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Juli Fernández.

Juli Fernández i Olivares

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bona tarda. En aquest Ple tot sovint fem referència a la situació de Catalunya per justificar la necessitat de les nostres propostes, per explicar els problemes que volem adreçar, perquè volem ressaltar-ne la seva urgència, volem posar el focus en quines són les prioritats de la nostra gent per tal de resoldre'ls. I aquí és on rau la importància de poder disposar de dades, de poder disposar de dades per poder desenvolupar polítiques basades en l'evidència, polítiques basades en la ciència.

És gràcies a la feina de l'Idescat que podem dir que la primera onada de la covid va suposar que el PIB del segon trimestre de 2020 caigués en un setze per cent respecte al primer trimestre de 2020, i també que durant el primer trimestre de 2021 creix un 3,2 per cent.

És gràcies a l'Idescat que podem dir que, malgrat que el 2020 la renda mitjana de la població va créixer en un 4,8 per cent, aquest creixement encara va ser massa desigual, amb un repunt de l'índex de Gini de fins a gairebé trenta-dos punts, i que la pobresa a Catalunya, amb un 21,7 per cent de ciutadans en risc de pobresa i exclusió social, encara és massa elevada, encara per sobre de la mitjana europea, i encara incideix massa sobre els estrangers, les llars monoparentals –especialment monoparentals– i les persones que viuen de lloguer, on la taxa de pobresa oscil·la entre el quaranta-dos i el cinquanta-cinc per cent. I també les dades de l'Idescat ens permeten conèixer que l'origen de l'energia consumida a Catalunya..., en un 69,1 per cent són combustibles fòssils.

Per tant, en base a aquestes dades podem desenvolupar polítiques basades en l'evidència que puguin transformar la realitat i abordar les quatre transformacions –verda, social, feminista i democràtica– a les que feia referència el president Aragonès en el seu discurs d'investidura, i que són els quatre motors de l'acció política del Govern. I, per tant, podem justificar la feina feta pel Govern, en ser el primer que aposta de forma decidida per la gratuïtat de zero a tres anys, el primer que abaixa els preus d'accés tant de màsters com de graus universitaris, el que té la capacitat de posar fil a l'agulla en la contenció de rendes del lloguer o l'ambició a l'hora de plantejar un pla pilot per a la renda bàsica universal.

Però, com deia abans, primer necessitem les dades. És imprescindible per fer el dibuix de la nostra realitat, per poder resumir i explicar un món que és complex, que és multidimensional. És imprescindible per evitar un debat fallaç, ple de trampes dialèctiques sovint i de llocs comuns.

Perquè, si bé és cert que, quan parlem d'estadística, el primer que ens ve al cap és la frase de Mark Twain que atribuïa al primer ministre britànic Benjamin Disraeli, que deia que hi ha tres tipus de mentides –mentides, mentides maleïdes i estadístiques–, segurament és molt més acurada la sentència d'un dels fundadors del Departament d'Estadística de la Universitat de Harvard, el matemàtic Frederick Mosteller, que afirmava que és més fàcil mentir sense estadístiques i és molt més difícil..., no –perdó–: és fàcil mentir amb estadístiques, però és molt més difícil mentir sense estadístiques.

Ahir, en aquest faristol..., i molts dies, des d'aquest faristol, en tenim exemples clars, on s'abonen discursos catastrofistes en base a generalitzacions, anècdotes, percepcions personals... I ahir vèiem, poc després, doncs, el conseller Torrent i el diputat Montalà aportant dades que el desmentien; o, aquest matí, el mateix conseller Giró, amb les seves respostes.

Ja els hi hem dit, per tant, que és gràcies a l'Idescat que sabem que del 2014 al 2019, durant els anys àlgids del procés, Catalunya creixia per sobre de la mitjana conjunta de l'Estat espanyol i per sobre de la mitjana de la Unió Europea, igual que ho fa ara. Si bé no podem conèixer personalment les circumstàncies de tots els ciutadans de Catalunya..., però sí que podem conèixer la nostra taxa de pobresa, la nostra taxa d'atur: com són de pobres el vint per cent més pobre amb relació al vint per cent més ric de la nostra societat, el nostre percentatge de contractes indefinits i temporals, i com aquestes mesures incideixen de forma diferenciada entre homes, dones, migrants, joves... Conèixer tot això ens serveix per, després, prendre decisions.

Aquesta prèvia sé que ha sigut llarga, però ens ajuda a posar en valor el que fem avui aquí. L'aprovació del projecte de llei del pla estadístic ens serveix per consolidar i adequar el sistema estadístic de Catalunya tot seguint l'establert en la Llei 23/1998, una llei que també actualitzem i modifiquem. Des del punt de vista de que l'estadística és essencial per entendre i sintetitzar la nostra realitat, però, com totes les ciències, no és immutable, com totes les ciències, avança..., per tant, és necessària, aquesta actualització.

El rol de l'Idescat és avui molt diferent al que tenia l'any 98. Per exemple, nosaltres, a dia d'avui, a les nostres butxaques portem tecnologia molt superior a la més puntera que hi havia l'any 98, quan es va aprovar la primera llei d'estadística de Catalunya. Per aquest motiu, la llei ja preveia l'aprovació del pla estadístic en una llei al Parlament cada quatre anys, per anar avançant i actualitzant, per tal de revisar aquests objectius del sistema estadístic.

El pla continua situant Catalunya en l'avantguarda de l'estadística i el tractament de dades, apostant per noves fonts d'informació, la creació de nous productes estadístics, l'aplicació d'innovacions metodològiques... Entre d'altres, l'impuls de l'estadística experimental i una aposta ferma per les dades obertes, que ha de servir per distribuir la informació, empoderar la ciutadania i facilitar les dades per afavorir la recerca i l'avaluació de polítiques públiques.

Fins avui hem aprovat sis plans estadístics de Catalunya; no obstant, fins a cinc d'ells s'han prorrogat un parell d'anys més dels quatre anys establerts, com el darrer. Per aquest motiu, s'hi inclou la revisió de la Llei 23/1998, que amplia el termini de quatre a sis anys.

Tot sovint en aquest Parlament tendim a apuntar els problemes del nostre país, perquè, al cap i a la fi, és el que ens motiva, és el que volem solucionar, però de tant en tant també és bo destacar les coses que fem bé. I creiem que el compromís històric del Govern de la Generalitat al llarg d'executius de diferents colors amb la ciència i amb l'estadística, ja sigui via Idescat o via CEO i el conjunt del sistema estadístic de Catalunya, és un compromís que ens ha donat bons resultats i ens dona eines per poder aplicar polítiques que transformin la vida de la gent.

Ho vam veure amb l'anterior pandèmia, quan l'aposta del Govern de la Generalitat per les dades obertes contrastava amb PDFs del ministeri, o ho veiem també quan el CEO es governa amb un consell rector plural i una direcció compromesa amb el rigor científic, mentre que al CIS la prospectiva comença a ser una mica dubtosa.

El físic i matemàtic estadístic, em recordava el doctor Martorell aquest matí..., el físic William Edwards Deming deia que en Déu hi confiem, la resta han d'aportar dades. Els agnòstics com jo no tenim espai per a la confiança; ens queden les dades i l'amor. Per tant, en aquest concepte de dades... (*Remor de veus.*) L'amor sempre és important en la vida, i els que no creiem en Déu no tenim marge per a la confiança. (*L'orador riu.*) Per tant, no podem fer res més que reafirmar el nostre compromís amb un govern que reculli, analitzi i faci difusió de les dades per tal de garantir un debat públic, rigorós i constructiu.

Gràcies, conseller, diputats i diputades.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. Acabat el debat, i atès que no hi ha esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació parlamentària.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a minimitzar les conseqüències de les crisis econòmica i social que pateixen els catalans

302-00143/13

I passem ara al proper punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per minimitzar les conseqüències de les crisis econòmica i social que pateixen els catalans, i que ha presentat el Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gracias, presidenta. Desde el Grupo Parlamentario de VOX en Cataluña presentamos esta moción ante la crisis económica y social que describimos en la pasada interpelación. Les pediríamos que no negasen la realidad: Cataluña sufre económicamente y socialmente, y cada vez es más difícil vivir con dignidad y llegar a fin de mes en nuestra querida tierra, en nuestra región catalana.

Económicamente –para repasar un poco la interpelación sin entrar en cifras–, señor *conseller*, somos los campeones de la deuda. El paro no baja, simplemente sufre algunos ligeros..., y llevamos tiempo por encima del diez por ciento. Nuestro PIB, desde que empezó el proceso separatista, ha ido disminuyendo hasta un cinco por ciento, y el cierre de empresas no cesa.

Socialmente, cada vez hay más miseria, sube la pobreza energética y suben también las listas de espera en sanidad –lo hemos podido ver también esta mañana.

Y hay más dificultades para mantener o adquirir una vivienda digna con cierta estabilidad. Y, por supuesto, la natalidad lleva años cayendo en picado.

Explicamos también en la interpelación las causas de esta crisis social y económica, que no son otras que el exceso de administraciones, el exceso de políticos, la inexistente política industrial de los sucesivos gobiernos –también de los gobiernos del Estado– y el infierno fiscal que se vive en Cataluña, y, por supuesto, el despilfarró político, ideológico, traído también por el proceso separatista.

Por todo ello, presentamos esta moción, que ustedes han podido analizar, con seis ejes de actuación: revolución fiscal, apoyo a trabajadores y empresas, plan de vivienda, apoyo a las familias, medidas para combatir el suministro –incluso también el de hidrocarburos, aunque alguno sea empresario y tenga empresas, en esta bandada, de hidrocarburos– y drástica reducción del gasto público.

Primero, realizar una reforma fiscal en Cataluña potente con el objetivo de que los catalanes puedan afrontar las subidas del IPC y la inflación, que, evidentemente, están castigando el bolsillo de los catalanes. Para eso hay que bajar impuestos. Implantaríamos las siguientes medidas que le proponemos al Gobierno: reducción drástica de los tramos de IRPF de las rentas más humildes –todas las que van de cincuenta mil para abajo–; bonificación máxima de los impuestos de patrimonio y sucesiones y donaciones –no castigar el ahorro de las familias, la ayuda de padres a hijos o las herencias cuando hay un fallecimiento, en discriminación con otras comunidades autónomas–; aumento de la cobertura y cuantía de las bonificaciones del canon del agua; reducción de los impuestos del ITP, que grava la compraventa de viviendas, y del AJD, que perjudica a los negocios jurídicos en las empresas; y supresión de los impuestos propios de Cataluña, que –tampoco desesperen– se recaudan con ellos 600 millones de euros.

Segundo, implantar medidas específicas de apoyo a las pequeñas y medianas empresas y autónomos, con reducción de tasas burocráticas; apoyo directo a los autónomos y a sus cuotas; incentivo para que las empresas y autónomos ofrezcan contratos indefinidos; priorizar en los fondos de nueva generación al sector industrial.

Tercero, plan de vivienda: liberalizar el suelo, excepto el protegido; construir vivienda social con determinación, con ayuda de la iniciativa privada; reducir el ITP; bonificar más el alquiler de la vivienda.

Cuarto, ayudar a las familias con deducciones fiscales en el IRPF, en gastos de infancia y salud; prestación universal por hijo de cien euros hasta los dieciocho años; aumentar las deducciones por nacimiento, premiando a las familias numerosas.

Quinto, medidas para combatir la subida de los suministros a familias y empresas: instar al Gobierno de España a que baje y elimine los impuestos que gravan los hidrocarburos, que gravan la luz; impulsar la energía verde, como dijo nuestro compañero Toni López, considerando también, como hace Europa, que la energía nuclear es energía verde; y apoyo directo a las familias que no pueden pagar el recibo de la luz y del gas.

Y se preguntarán: «Pero si ustedes proponen bajar impuestos drásticamente y subir ayudas, ¿cómo lo van a hacer?» Pues, evidentemente, sexto: reduciendo el gasto público radicalmente, el gasto público ideológico en feminismos, en ecologismos baratos; el gasto del separatismo en la lengua, en medios de comunicación –que hemos comentado esta mañana–, y el gasto político prescindible, como hemos podido ver en este debate: el Idescat, el Síndic de Greuges, la Sindicatura de Comptes..., todos aquellos organismos que suponen duplicidades con organismos del Estado.

Señor Giró, señores del Gobierno, no sean sectarios: apoyen nuestras medidas. Porque, si apoyan estas medidas, no estarán apoyando a VOX, estarán apoyando a los catalanes.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller*... Tenemos una propuesta de VOX que yo he intentado analizar de forma conjunta, y es compleja, porque creo que han pretendido, posiblemente, pues, tocar muchas temáticas que, al final, no se han podido tratar con el rigor que supongo que ustedes lo habrían hecho si hubieran tenido más tiempo y, posiblemente, más posibilidades de hacerlo, pero realmente no lo hemos visto. Y, un poco, voy a hacer una pequeña respuesta así, general, englobando o enmarcando alguno de los puntos que ustedes proponen aquí.

Hablan de una reforma fiscal. La reforma fiscal que ustedes proponen no es la nuestra. Les respondo: básicamente, no es nuestra propuesta liberal de reforma fiscal. Ustedes hablan de reducción drástica, sin especificar ni cómo ni cuánto, de todos aquellos que se encuentren por debajo de 53.000 euros. Nosotros defendemos que eso sea por debajo de los treinta mil y que se compense con los tramos más altos, al mismo tiempo que proponemos que se simplifiquen esos tramos. E introducimos también la propuesta de deflactación que hemos ya explicado en otras ocasiones y que ustedes, pues, aquí no comentan.

Hay algunos puntos, como los que usted nos expresa, señor Garriga, de eliminación o supresión de impuestos propios en Cataluña..., sí; en general, sí, en esto consideramos que estamos de acuerdo. Creemos que es innecesaria, muchas veces, la doble implantación de algunos impuestos o la incapacidad, muchas veces, de poder explicar por parte del Govern por qué se están aplicando algunos impuestos a los catalanes.

También hablan de medidas a las pymes y hablan de medidas a las pequeñas empresas y a los autónomos. Aquí les he de decir que hay algunos textos que son, digamos, iguales a los que hemos aprobado en este Parlamento a propuesta de Ciudadanos en algunos momentos en otras legislaturas, y nos gusta que nos revisen las propuestas –no voy a decir que nos las copien, pero que nos las revisen. Algunas de ellas, evidentemente, ya las hemos propuesto nosotros, con lo cual, pues, las votaremos a favor.

Me extraña esa defensa que hacen ustedes del incremento de las líneas de financiación pública. Ustedes hablan de que se incremente la financiación pública en base al ICF, esa defensa a veces que hacen ustedes de algunas instituciones, o no, dependiendo... Si les interesa, hablan de instituciones catalanas, presentan recursos al Consell de Garanties Estatutàries, pero sí que les gusta el ICF, en este caso, para abrir líneas de financiación. Bueno, creo..., lo considero incoherente, pero tampoco nos acabamos de sorprender demasiado, con esta propuesta.

Hablan también de incrementar o aumentar a 2.000 millones de euros, en el siguiente ejercicio presupuestario, la inversión en vivienda. Me parece bien. Ha dicho tres mil... El problema es cómo vamos a pagar esto, pero, bueno, esto, de alguna forma..., creemos que se puede llegar a pagar..., no sé si los dos mil; nosotros habíamos calculado mil, pero si ustedes proponen dos mil, nosotros se lo votamos. Yo no tengo ningún problema. Ya lo hará o lo implementará el Govern de la Generalitat. En algunos momentos, creo que es difícil explicar cómo se van a hacer algunas de estas cosas.

Hablan, en otro grupo de propuestas, de propuestas sociales. Y aquí les hemos presentado una enmienda, y el señor Garriga no nos ha dicho nada. A veces querríamos, pues, colaborar e intentar modificar y mejorar algunas propuestas, pero ustedes no han dicho nada.

Es el punto 3.b, en el que ustedes dicen: «Implantación de una prestación universal por hijo de cien euros/mes hasta los dieciocho años de edad exclusiva para ciudadanos españoles.» Nosotros les hemos presentado una enmienda de eliminación de

esta última parte, «exclusiva para ciudadanos españoles», porque la primera parte, la de implantación de la prestación universal, ya la hemos presentado nosotros y ya lo hemos aprobado en este Parlamento –no se ha llevado a cabo, pero ya lo hemos presentado. Ustedes cogen propuestas de Ciudadanos y suman creemos que este tipo de incidencias que van contra nuestros principios liberales de igualdad entre todos aquellos ciudadanos que formamos parte de una misma sociedad, que no entendemos.

Y, finalmente, ustedes hablan de cómo vamos a pagar todo esto. Y nos dicen que lo van a pagar, que ustedes lo van a pagar con la reducción del gasto superfluo en la Administración. Nos parece bien, esa propuesta de Ciudadanos, pero es que no lo están haciendo. Nosotros lo hemos hecho en Andalucía y lo hicimos en Castilla y León. Ustedes tienen un vicepresidente en Castilla y León que aún no ha explicado cuáles son las funciones que va a desarrollar, pero que sí que se ha dedicado a colocar a dedo y a utilizar, digamos, la «dedocracia» de la que ustedes hablan a veces sin ningún tipo de rigor y sin ningún tipo de prueba.

Por lo tanto, está muy bien, a veces, hacer propuestas; nosotros las hacemos, nosotros las implementamos en los gobiernos. En Andalucía hemos reducido cincuenta organismos públicos; cuántos, a ver cuántos reducen ustedes, si son capaces, allí donde gobiernan. En Andalucía espero que no. Pero, desde luego, en Castilla y León no lo han hecho ni parece que lo vayan a hacer, de momento.

Gracias, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Avui, de nou, el portaveu de VOX, el senyor Joan Garriga, ens ha explicat amb tot luxe de detalls el que és, al seu entendre, l'infern fiscal que tantes vegades ens expliquen. I avui deu ser el dia de Mark Twain; abans el diputat Fernández el citava, jo hi tornaré ara. En un dels seus discursos pronunciats per allà el 1890, Mark Twain va dir una de les seves frases cèlebres, que és que cada lloc té els seus avantatges: el cel pel seu clima i l'infern per la seva societat o la seva companyia –la companyia que s'hi troba–, depèn de les versions. Cada vegada que els sento parlar a vostès de l'infern fiscal em ve a la memòria aquesta frase de Mark Twain; no en l'accepció de la societat que ell donava, sinó perquè quan vostès parlen d'«infern fiscal»..., i com que avui proposen una baixada de tots els impostos haguts i per haver, fan més i més avinent la meva preferència pel model de societat que vostès qualifiquen d'«infern», és a dir, l'estat del benestar, l'estat que redistribueix riquesa.

La majoria dels països occidentals, després de la Segona Guerra Mundial –precisament aquesta setmana es commemorava la seva finalització, i de la derrota dels feixismes i dels totalitarismes–, van construir l'estat del benestar, fruit del desenvolupament i l'aplicació de les polítiques socialdemòcrates i democristianes. Malauradament, Espanya va restar al marge d'aquest procés per la dictadura franquista.

Aquest sistema d'estat del benestar està fonamentat en la fiscalitat, la fiscalitat progressiva i la redistribució en forma de prestació de serveis universals, és a dir, per a tothom. Això és el que avui vostès en diuen «infern fiscal». Aquest sistema és el que va permetre l'aparició i el creixement de les classes mitjanes i uns nivells de qualitat de vida sense precedents per a les classes treballadores. És aquest sistema que vostès en diuen «infern fiscal».

De fet, la tendència dels darrers trenta anys a reduir impostos i prestacions ha estat paral·lela a l'afebliment de les classes mitjanes. És a dir, l'aplicació de les mesures que vostès prediquen ha situat milions de persones en un infern o molt a prop de l'infern; però no del que deia Mark Twain, sinó més semblant al de Dante, a la *Di-*

vina Comèdia: precarietat, incertesa i por –por–; por de la que vostès es nodreixen i pretenen nodrir-se electoralment. Perquè vostès no diuen la veritat. I no la diuen, perquè simplement és impossible *soplar y sorber al mismo tiempo*; no és possible abaixar impostos, a veure *quién da más*, com proposen al punt 1 de la moció i, per altra banda, incrementar la despesa «a partir de apoyos, incentivos, financiación, vivienda, pobreza energética», en molts dels altres punts de la seva moció.

I si bé és necessari racionalitzar la despesa pública de la Generalitat. El que vostès proposen no només ni s'apropa al que nosaltres plantegem, sinó que vostès de nou no diuen la veritat. Ens han dit en in comptables ocasions que volen tancar el Parlament, acabar amb l'autonomia, avui amb l'Idescat. Però, ai las, resulta que vostès fan descaradament allò de *prometer, prometer, hasta tener la vicepresidencia* de la comunitat de Castella i Lleó. Y, una vez conseguido, olvidar lo prometido. Això sí que deu ser un «xiringuito», ja que no té ni competències assignades a la vicepresidència. És a dir, cada vegada que fan aquestes promeses de reducció de l'Administració, se'n riuen, dels ciutadans, ja que fan just el contrari quan en tenen l'ocasió.

Nos hablan a menudo de delirios; de delirios ideológicos, nos dicen –delirios feministas, ecologistas... Pero ¿saben cuál es un auténtico delirio? El auténtico delirio es decir o, mejor dicho, pensar que la sanidad pública y gratuita es una lacra, como dijo el señor Ignacio Garriga en una entrevista en la revista *Redacción Médica*. Delirio también lo podrían poner en el logotipado de su autobús itinerante, el autobús del miedo. Con VOX, en estos barrios no habría sanidad pública ni gratuita. Al menos esto sería verdad.

Però a nosaltres el que ens va no és la por. Vostès són el partit de la por. I qui busca rèdits electorals en la por de la gent, es dedica a infondre por. I qui busca rèdits electorals en la por i en la desesperació, amb propostes que generen por i desesperació i precarietat, com les que ens porten en la seva moció, ens porta, ens aboca a l'infern social. És el que fa, on neix i creix en el passat i en el present, l'extrema dreta.

No els hi votarem la seva moció. No estem d'acord amb el que vostès plantegen. Nosaltres no estem per la por. Des del PSC estem per l'esperança, l'esperança de deixar a les noves generacions un futur millor sobre la base de l'aplicació i la construcció de l'estat del benestar. És el model que està als antípodes del que vostè defensa, «l'audàcia de l'esperança» –que deia el president Obama– «en la restauració» –ell deia– «d'uns determinats valors»; els valors, per nosaltres, de la socialdemocràcia i els valors democristians, també, que van bastir l'estat del benestar, i no cap proposta per demolir-lo. Perquè no, la sanitat pública no és cap xacra, sinó que és un dret.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Bé, davant d'un discurs maquillat de nacionalpopulisme, en el fons el que veiem al darrere i el que revela és el neoliberalisme més dur que podem trobar. Quan observem una mica de prop el seu programa econòmic, veiem que tracta d'un model econòmic majoritàriament favorable al capital nacional o estatal, és a dir, als propietaris i als grans propietaris i al gran capital.

Tres de les grans contradiccions del seu programa econòmic. Primer, la reforma fiscal que promouen consisteix en reduccions fiscals d'impostos especialment favorables als contribuents de rendes altes i a les empreses. Malgrat que diguin el contrari, a qui acaben afavorint és a les rendes altes i a les empreses. Acompanyar aquestes mesures amb promeses d'augment de les ajudes socials o del manteniment de l'estat del benestar és una de les contradiccions més evidents. Amb una caiguda tan pro-

nunciada dels ingressos del tresor públic, a causa de les reduccions dels impostos anunciades, costa veure com es podria continuar mantenint la despesa pública. De fet, una despesa pública que, des de les grans retallades del 2010, mai s'ha acabat de recuperar –o de les mesures d'austeritat d'aquell moment.

Aquest és el més gran dels sense sentits del programa econòmic de l'extrema dreta, analitzant-ho des d'un punt de vista comptable. Seria impossible sostenir l'estat del benestar. Però, si ho analitzem des d'un punt de vista de classe, la reforma fiscal proposada afavoreix les rendes altes i perjudica les rendes amb menors ingressos, ja sigui perquè veurien augmentada la seva tributació en establir un tipus superior, si el que volen és un tipus únic als tipus impositius actuals, o perquè es reduiria el nivell d'ingressos exempt de l'impost sobre la renda. Per tant, sota una pàtina d'afavorir les classes populars, el que fan és, en el fons, perjudicar-les. A més a més, el deteriorament de l'estat del benestar a qui impacta més negativament és a les persones amb menors ingressos, incapaços d'accedir als serveis privats. Per tant, en el fons, sota una pàtina de donar suport a les classes populars, a famílies, el que fan és afavorir les rendes altes.

D'altra banda, també es comprometen a contencions de la despesa pública. I aquí no ho diuen de manera directa, però de manera velada el que fan és limitació de la despesa pública directament amb la prohibició de l'accés als ajuts públics i a l'estat del benestar de la població migrant. És a dir, reserven certs drets només a uns quants.

Deixant de banda les consideracions sobre la vulneració del principi d'universalitat i el component discriminatori i racista d'aquest tipus de mesures, es tracta, en termes merament comptables, d'un estalvi de despesa molt menor al que diuen vostès. Però és que, a més a més, és mentida, el que diuen, perquè la població migrant contribueix amb impostos i, per tant, contribueix a aquest estat del benestar, sovint més que les classes altes a qui vostès representen, sovint més que els marquesos a qui vostès representen. (*Aplaudiments.*)

I, per acabar, la tercera gran contradicció. El proteccionisme aparentment patriòtic que diuen que defensen consisteix a defensar unes empreses nacionals, afavorint-ne la producció respecte d'empreses estrangeres importadores. D'entrada, ja seria més aviat discutible, perquè la propietat de les grans empreses pot ser difícil de determinar o pot ser molt difusa si recau en mans de grups financers inversors o grans conglomerats bancaris, especialment en el cas d'empreses que cotitzen als mercats borsaris. És impossible, aquest proteccionisme.

Però pel que fa a les empreses petites i mitjanes, a les petites i mitjanes empreses i als autònoms, que també diuen que defensen amb mesures, sobretot, basades en descomptes de les cotitzacions, aquestes són limitades i no tenen efecte proteccionista real. Les seves primeres competidores a molts sectors, especialment indústria i serveis, són les mateixes grans empreses nacionals que alhora també volen protegir. Impossibile protegir-ho tot. Però és que, a més a més, pel que fa a la competitivitat internacional, aquí són més importants aspectes tecnològics o la impossibilitat de competir amb indústries de països amb salaris molt inferiors i drets laborals escassos.

Per tant, les seves proclames o «soflames» patriòteres d'un estat fort, protector i proteccionista es queden en una broma de mal gust quan analitzem el seu projecte econòmic, una acceleració neoliberal de les propostes de l'extrem centre en què s'entreveu, en el fons, una Europa o una Espanya, amb els seus termes de milionaris, a costa de milions de pobres sotmesos i sotmeses a l'exercici del poder sobirà dels mercats. Com diu una cançó: «Mentides, mentides, són mentides.»

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bona tarda. M'he llegit la moció, però la veritat és que és un insult a la intel·ligència, a banda de que sembla que es fan trampes al solitari, els redactors d'aquesta moció. És un insult a la intel·ligència, perquè, clar, quan planteja abaixar determinats impostos, l'IRPF als que cobren menys de cinquanta mil euros, amb algun escalat, o l'impost de successions o l'impost de patrimoni..., escolti, vostès saben que això farà incrementar la desigualtat, no?, que farà incrementar la segregació social, que generarà més problemes. Això no solucionarà res.

Vostès suposo que saben que l'impacte de la inflació sobre les rendes més baixes és d'un punt més que l'impacte de la inflació de rendes de més de trenta mil euros. Vostès saben que entre les rendes de catorze mil i de trenta mil euros hi ha un punt d'impacte de la inflació? I a sobre encara volen que els de trenta mil euros se'n beneficiïn més, abaixant-los també l'IRPF en la mateixa mesura que els de menys de trenta mil euros? Home, això, la veritat, és un insult a la intel·ligència.

Però és que, a més, vostès es fan trampes al solitari. Vostès es fan trampes al solitari perquè estan plantejant menys ingressos públics. Si abaixem impostos, hi hauran menys ingressos públics; si hi ha menys ingressos públics, hi ha menys despesa pública; si hi ha menys despesa pública, hi ha menys serveis públics, hi ha més desprotecció, hi ha més segregació, hi han més problemes. Escolti, això és fer-se trampes al solitari.

Si tu treus ingrés públic, no podràs fer polítiques públiques de cap mena. Vostès..., ja ho sabem, vostès són d'extrema dreta i són ultraliberals. Ja sabem que dreta i lliberal van junts i que extrema dreta i ultraliberals també; tot i que, a vegades, hi ha dretes que també són ultraliberals, sense que arribin al punt de l'extrem. Però és que a vostès aquest ultraliberalisme els porta, en definitiva, a fer un discurs falsari que el que està alimentant és una lògica individualista que acaba portant, en última instància, a la submissió, a la segregació, al desempoderament social, perquè deixa, en definitiva, la gent desprotegida, la gent aïllada, la gent sense els mecanismes públics que els poden protegir la seva vida en societat, i, per tant, els deixen sotmesos als interessos dels més rics.

Per tant, nosaltres, evidentment, votarem radicalment en contra d'aquesta proposta. Perquè, a més, quan vostès parlen i parlen i parlen insistentment, i treuen la paraula aquesta, *infierno fiscal* –*infierno fiscal*–, a mi quan vostès parlen d'*infierno fiscal* sempre em ve a la memòria una poesia, també, en aquest cas, d'un obrer de Terrassa que va ser reprimat durant els anys de franquisme, va ser torturat, el van empresonar, i a la presó va escriure una poesia que deixava clar això de *su infierno fiscal*, no? Diu, miri: «El fum de la fàbrica divideix en dos parts el cel: a la dreta l'infern, a l'esquerra l'esperança.»

Escolti, vostès, si volen anar a l'infern, vagin-hi, però deixin-nos aquí, que puguem construir l'esperança amb polítiques al servei de la gent, amb polítiques públiques que disposin dels ingressos públics d'una contribució fiscal proporcionada i equilibrada per dotar de recursos públics suficients per fer les polítiques públiques necessàries per a una societat més justa, més lliure i més igual.

Res més i moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. La verdad es que veo aquí mucha contrariedad con el término de «infierno fiscal». Parece que tienen ustedes dudas de lo que significa, de si realmente existe infierno fiscal. Vamos a dar unos datos a ver si así les queda un poco más claro.

Mire, infierno fiscal es tener dieciocho impuestos propios, la comunidad autónoma que más impuestos propios tiene. Infierno fiscal, por ejemplo, es pagar más que el resto de España en el tramo autonómico del IRPF. Infierno fiscal es que el Govern de la Generalitat nos siga sangrando constantemente con nuevos impuestos como el de las emisiones de CO₂, que, por cierto, castiga a los que menos tienen, o, por ejemplo, el nuevo impuesto este que están negociando con los comunes de las emisiones de gases de efecto invernadero.

Infierno fiscal es también, por ejemplo, subir el impuesto de donaciones y sucesiones en el peor momento de la crisis. Bueno, eso más que infierno fiscal me parece que es inmoralidad fiscal, porque fue una auténtica vergüenza.

Sí, en Cataluña tenemos un infierno fiscal. Sí, en Cataluña el Govern de la Generalitat nos sangra y nos fríe a impuestos. Sí, en Cataluña el Gobierno nos sangra y nos fríe a impuestos para seguir despilfarrando en su macroestructura del *procés*, ni más ni menos.

Y, por eso, nosotros queremos bajar los impuestos. Y, además, no es algo que digamos de boquilla, es que lo estamos haciendo en aquellas comunidades autónomas donde gobierna el Partido Popular. Y hemos demostrado perfectamente que se puede no recaudar estos impuestos propios como hace Cataluña –el ejemplo está en la Comunidad de Madrid–, que se puede eliminar el impuesto de sucesiones y donaciones o bonificarlo prácticamente al máximo, por ejemplo, como en Galicia ha hecho también el Partido Popular.

Yo me pregunto dónde va todo ese dinero. Lo tenemos muy claro, insisto: va por el sumidero del *procés*. Va a seguir pagando sus asesores, sus chiringuitos, sus dobles estructuras, sus embajadas, etcétera. El problema es que esto lo están financiando los catalanes, y los catalanes llega un momento que no pueden más, señor Giró.

Le voy a dar algunos datos, porque tenemos una situación de pobreza estructural muy grave. La pobreza y la vulnerabilidad están cronificadas. Y no son palabras mías, aunque por supuesto las comparto, son palabras del informe Insocat elaborado por la Federación de Entidades Catalanas de Acción Social, publicado en diciembre del 2021. Datos que también confirma el INE, que nos dice que uno de cada cuatro catalanes es pobre. También el último informe de Foessa, publicado hace tan solo unos meses, coincide con estos datos. El treinta por ciento de los catalanes está en situación de riesgo de exclusión social. ¿A usted le parece que esos catalanes pueden hacer frente a la asfixia impositiva que les impone el Govern de la Generalitat? No.

Sobre todo, por ejemplo, también dentro de esta pobreza está aumentando muchísimo la exclusión habitacional. Y, de hecho, hay varias medidas en esta moción que van precisamente, pues, a aumentar el parque de vivienda pública. De hecho, nosotros, desde el Partido Popular, también hemos presentado medidas en este sentido. Mañana mismo presentaremos, dentro de las propuestas en el Pleno monográfico sobre juventud, también esta situación, porque tienen muchísimas dificultades para acceder a esta primera vivienda. Y, de hecho, prácticamente 1 millón de personas, 915.000 catalanes, están en precario en cuanto a la vivienda.

Y luego tenemos que lamentar situaciones..., y quiero recordar, por ejemplo, pues el trágico suceso que vivimos en la plaza Tetuán, con esa familia que vivía en una oficina bancaria y que murió al completo por un incendio; o, por ejemplo, también otro suceso, en este caso ocurrió en Montcada i Reixac, una pareja que murió también intoxicada al tratar de calentarse en una barraca. Todo esto pasa por esa situación de exclusión de la vivienda. Todo esto pasa porque ustedes no han hecho los deberes. Todo esto pasa porque ustedes se llenan la boca con los temas habitacionales, etcétera, pero luego no hacen absolutamente nada y el parque de vivienda sigue como está.

Y, por tanto, creo que es hora de dejar de hablar y ponerse a actuar. Es hora de dejar de despilfarrar y dedicar los recursos allí donde tocan. Y, sobre todo, es hora de ser muy realistas, de dejar el cinismo a un lado, de no negar el infierno fiscal y

de no dir autèntiques..., sí, mira, no els voy a dir, «disparates», com deia –me va a perdonar– el diputat del Partit Socialista, que ha vingut aquí a donar lliçons sobre com reduir el gasto públic... Home, que li digui usted, que tenen una macroestructura muntada en el Govern d'Espanya, amb un rècord en assessoria a l'el·lecció que ens costa a tots els espanyols 140 milions d'euros, té guasa. Té guasa, diputat Riba, sincerament. (*Remor de veus.*) Si ells volen reduir el gasto públic, està molt bé que ho vinguin fer amb la Generalitat, però comencen també per el Govern d'Espanya, que ens està costant molt car –que ens està costant molt car.

Nosaltres –acabo ja, que me queden vuit segons; me centro en la moció– anem a votar pràcticament a favor de tots els punts, perquè precisament prevé reduir impostos –IRPF, donacions, actes jurídics documentats–, eliminar també taxes burocràtiques i, per exemple, mesures tan importants com augmentar aquest parc de vivenda pública.

Gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ramon Tremosa.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats, avui se'ns presenta una altra moció sobre fiscalitat que Junts per Catalunya no compartim. En molts parlaments de països avançats, quan un grup parlamentari presenta mesures econòmiques amb impacte pressupostari, cal que aquestes mesures vagin acompanyades d'una memòria econòmica per saber el cost monetari de cadascuna d'elles. I, fins i tot, hi ha serveis d'auditoria que validen si aquest impacte estimat sobre el pressupost és o no correcte.

Avui se'ns presenta tot un seguit de baixes fiscals i de desgravacions de tota mena, sense quantificar-ne l'import. És un exercici, entenem, de populisme polític. Més encara si es té en compte que una gran part de la despesa de la Generalitat el dia 1 de gener ja està compromesa: sous i salaris, manteniment d'infraestructures. El marge de maniobra del Govern de la Generalitat des de sempre ha sigut molt restringit; en alguns departaments pot anar del vuitanta al noranta per cent del total anual.

Parlem de què podríem fer si Catalunya fos un país normal. Segons l'agència tributària espanyola, l'any 2021 es van recaptar 44.200 milions d'euros a Catalunya i el pressupost de la Generalitat l'any 2021 només va ser de 27.500. D'aquí venen moltes coses. Una majoria creixent de catalans veu aquí un gran marge de millora en les seves polítiques públiques, si tinguéssim més i més accés als impostos que paguem.

Parlem de finançament. La Generalitat ha tingut en els últims anys accés restringit o vetat als mercats financers. En canvi, Espanya en tretze anys ha multiplicat per quatre el seu deute públic, de 350.000 milions a 1,45 bilions d'euros del 2008 al 2021, del trenta-cinc per cent del PIB al cent vint per cent del PIB. Ni Felip II no anava tan de pressa endeutant l'Estat. I segons el Banc d'Espanya, gairebé el noranta per cent de tot el deute públic que emet l'Estat se'l gasta el Govern central. Per tant, la culpa no pot ser de les autonomies. I tot i això, Espanya és a la cua en la recuperació econòmica a Europa.

Tampoc és seriós parlar de finançament autonòmic sense parlar de la LOFCA. Hi ha la possibilitat que la dreta extrema i l'extrema dreta governin l'Estat espanyol a les properes eleccions. Seria interessant conèixer què pensen d'un sistema de finançament que està caducat des de l'any 2009, que discrimina a tots els catalans, votin el partit que votin en aquesta cambra. Avui, el Govern espanyol finança Catalunya com si tinguéssim la mateixa població de l'any 2009, gairebé mig milió de catalans menys. Quatre anys de govern més progressista de la història i la LOFCA, tres, aviat

quatre, encara no tenim cap proposta de... Potser la dreta espanyola farà una reforma; potser serà pitjor, no ho sabem.

Hi ha molta literatura que diu que la LOFCA és discrecional, obsoleta, opaca, no distribueix de manera eficient els recursos fiscals. Tot plegat, hi ha moltes variables en qüestió, de tal manera que hi ha una gran discrecionalitat del Govern central afavorint regions. Si el Govern és roig, afavoreix les regions roges; si el Govern és negre, afavoreix les regions negres. I Catalunya fa molts anys que no és ni roja ni negra. I passa a la inversió de rànquings, que els coneix en federalisme fiscal: tercers amb capacitat tributària en PIB per habitant, catorzens en renda disponible *per capita* ajustada a poder de compra, després del procés redistributiu que fa l'Estat.

A Alemanya això no passa. Si Baviera és tercera pagant impostos, ha de ser tercera després de la redistribució. I, *de facto*, estableix un límit a la solidaritat interterritorial entre el dos i el tres per cent del PIB. Clar, a Baviera no hi ha tensions independentistes. Si Baviera passés del tercer al catorzè lloc, potser sí que n'hi hauria.

Una reflexió. Finn Poschmann, professor del Canadà del Fraser Institute, va dir fa vint anys: «Quan l'Estat transfereix molts diners entre territoris, els pobres de les regions riques financen els rics de les regions pobres.» La reforma de la PAC a Espanya, que passa per Madrid i que el comissari Antonio Cañete, exministre d'Agricultura, es vantava de «*nos hemos toreado al comisario*». Mirin els beneficiaris: els grans latifundis d'Andalusia.

Per tant, doncs, escolti'm, el 30 de desembre del 2017, el comissari Oettinger a *Der Spiegel*, després de les eleccions catalanes del 2017, les de més participació de tota la història, diu: «El federalisme alemany és una possible solució per a Catalunya.» Una constitució és una possible solució per a Catalunya: recaptar tots els impostos, gestionar aeroports, ports i trens, poders de supervisió financera sobre les entitats financeres, tribunals d'instància última.

Res de tot això té Catalunya avui. L'any 2005, cent vint diputats van aprovar això. Potser aquesta és una solució. Uns tribunals espanyols s'ho van rebentar. Potser avui Espanya no entraria a la Unió Europea, si uns tribunals caducats i polititzats poden vetar la voluntat democràtica i popular.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

I finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, presidenta. Una petita prèvia abans del punt, en forma de denúncia, de record i de la condemna més absoluta a l'assassinat de la periodista palestina estatunidenca Shireen Abu Akleh, que va ser assassinada, ha estat assassinada d'un tir al cap per un franc tirador de l'exèrcit de les forces d'ocupació israelianes. I, per tant, doncs, la condemna. Més enllà de l'apartheid que pateix la població palestina, doncs, també, novament la preocupació, no?, per la llibertat de premsa arreu del món. I, en aquest sentit, també tot el suport a la nova corresponsalia (*aplaudiments*) que TV3 estrenarà a Jerusalem.

I pel que fa al punt de VOX, doncs, gaire res més a afegir del que ja han fet alguns companys i companyes.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Doncs hem acabat el debat d'una manera tan abrupta que ara crido a votació abans del temps previst. (*Joan Garriga Doménech demana per parlar.*) Sí, senyor Garriga? Ah, perdó, té raó, que vostè per pronunciar-se sobre les esmenes... Em pensava que no n'hi havia, té raó. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Per un moment he pensat que ens tenia mania, però veig que ha sigut un *despiste*. A Ciudadanos, bueno, comentarles que gracias por la enmienda, pero es que para nosotros es un tema esencial. Cuando los fondos públicos son limitados y no son muy extensos y nos cuesta mucho dinero recaudarlo con los impuestos, y el Estado y las administraciones –en este caso, la comunidad autónoma también– se deben a sus administrados, nos parece que es esencial, y habiendo un problema grave de natalidad en España, destinar, esos recursos de fomentar la natalidad, para españoles y no para extranjeros.

Al PSC. Le diría a Riba que, bueno, entiendo que le asuste que queramos reducir los costes de cargos y chiringuitos porque, claro, evidentemente, ustedes participan de ellos con los separatistas y se los reparten, y a ver si se van a quedar con alguno de los sueldos que tienen repartidos con ellos.

VOX cree en la sanidad pública y gratuita, por supuesto, pero igual para todos los españoles. De hecho, si se implementasen nuestras propuestas, nos ahorraríamos en los presupuestos de la Generalitat, señor Giró, 9.700 millones de euros que gastamos en sanidad –el veinticinco por ciento del presupuesto, porque lo asumiría el Estado.

A CUP y Podem, pues, entendemos perfectamente que a los pijoprogres les duela que queramos reducir esas rentas más bajas, porque ustedes no defienden a los trabajadores, ustedes defienden a sus bolsillos.

Y, por último, al señor Tremosa, pues, la verdad es que me sabe mal, porque no sé qué ha quedado de la antigua Convergencia y Unió. Evidentemente, yo creo que lo que ha quedado..., la mayoría nos votan a nosotros (*remor de veus*) porque ven con desesperación sus políticas progres, su *malbaratament* de los presupuestos públicos y su derroche.

Y, por supuesto, recordarle que el déficit fiscal no es de territorios. Cuando hablamos de estos impuestos son de personas físicas, que nada tienen que ver con el domicilio de las personas, sí con las rentas. Le recuerdo, señor Tremosa, que los que más ingresan, más pagan; los que menos ingresan, a veces reciben más. Y eso es un déficit fiscal personal, nunca territorial.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments. Lorena Roldán Suárez demana per parlar.*)

La presidenta

Sí, senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, presidenta. Per veure si podríem votar separatament, del punt 4, la lletra b.

La presidenta

La lletra b; 4.b. (*Ignacio Martín Blanco demana per parlar.*) Sí, senyor Martín Blanco?

Ignacio Martín Blanco

Presidenta, jo entenc que les nostres sol·licituds de votació separada els hi han fet arribar, no?

La presidenta

Sí, en principi, sí. Tenim les peticions de tots els grups, només que ara la senyora Roldán ha fet una petició expressa que corregia la que ja teníem.

Ignacio Martín Blanco

Perfecte. Gràcies.

La presidenta

Doncs passem a votar aquesta moció. Cal tenir en compte que en el text original de la moció manquen els punts 2.e i 5.c. Entenem que són errates i aquests punts no es votaran.

Per tant, comencem votant els punts. 1.a, 1.b, 1.c, 1.d, 1.e, 1.f, 2.b, 4.a, 4.c i 6.

Comença la votació.

Aquests punts no han quedat aprovats, amb 14 vots a favor, 109 vots en contra, 6 abstencions i una persona que no vota.

Votem ara els punts 1.g, el punt 2 amb el seu encapçalament, el punt 2.a, 2.c, 2.d, 2.f, 3, 5.b i 5.d.

Comença la votació.

Aquests punts tampoc han quedat aprovats, amb 20 vots a favor i 110 vots en contra.

Votem ara el punt 4.b.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 11 vots a favor i 119 vots en contra.

I, finalment, votem el punt 5.a.

Comença la votació.

Aquest punt tampoc ha quedat aprovat, amb 14 vots a favor i 116 vots en contra.

Interpellació al Govern sobre la necessitat d'abordar el fenomen de les criptomonedes

300-00168/13

Passem ara al dotzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la necessitat d'abordar el fenomen de les criptomonedes, que ha presentat el Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs... (*Remor de veus.*) Bona tarda. No, no us preocupeu: els que no hi siguin, després els hi explicaré i tal. (*Rialles.*)

Bé, amb aquesta interpellació volem abordar el Govern amb relació a un fenomen, un fenomen que darrerament ha estat notícia a Catalunya, el fenomen de les criptomonedes. Fa poques setmanes, a Badalona es van reunir uns milers de joves en un congrés sobre criptomonedes, organitzat per una entitat que estava sota sospita –els organitzadors d'aquesta entitat– de possibles activitats irregulars, no?, i que alguns dels seus responsables estan en els tribunals per presumpta estafa piramidal amb relació a la inversió en criptodivises, i acusats, acusada, diguéssim, aquesta entitat, d'operar amb tècniques sectàries per captar joves. Les notícies que s'han anat publicant al voltant d'aquesta notícia del congrés de Badalona parlen d'estafa, de promesa de diners fàcil i ràpid, de model piramidal, de comportaments sectaris, d'addiccions. I és per això que nosaltres volem interpellar el Govern sobre el capteniment que té amb relació a les criptomonedes, i en aquest cas al conseller d'Economia.

Les criptomonedes sabem que s'han introduït en el món de les finances, eh? L'avenç tecnològic possibilita, a través de la tecnologia de cadena de blocs –allò que en diuen «blockchain», no?–, crear un univers descentralitzat on els usuaris es poden relacionar i comerciar sense intermediaris, on es pot bandejar tota intervenció d'un centre de poder, de tot control, tota interferència, un món virtual, en definitiva, on la llibertat de l'individu i la seva capacitat d'actuar en comunitat resten lliures al marge de controls i supervisions. Aquest és el..., el que ens diuen, no? És aquí on les criptomonedes apareixen, el 2008 aproximadament, en ple esclat de la crisi financera, que és quan neix el bitcoin, que és la primera d'aquestes més de nou mil criptomonedes que avui estan en circulació, i que és una resposta en aquells moments, l'any 2008, a

la pèrdua de confiança a les institucions financeres, al model centralitzat que tenen, no? És una moneda virtual que es presenta, això, com una fórmula de democratitzar l'accés als serveis financers per a qui resta exclòs dels serveis bancaris, i el potencial tecnològic permet desenvolupar aquest nou model financer sense intermediaris, descentralitzat i democràtic.

Això és el que ens dibuixen. Ens dibuixen un horitzó de llibertat individual, lluny de control i regles, que no deixa rastre de l'activitat econòmica o financera i que no està sotmesa a cap pressió fiscalitzadora de cap hisenda pública o de cap poder central. Aprofitant l'Internet descentralitzat, el web 3 i la tecnologia *blockchain* es projecta la il·lusió d'un món on la riquesa creada i acumulada per l'esforç individual o comunitari resta al marge de qualsevulla intromissió. Això és el que ens diuen. Però el funcionament d'aquest model no és aliè al sistema de relacions socials i econòmiques dominant en el nostre món, i dominat, a més, per l'hegemonia de la ideologia ultralliberal, que no fa més que exalçar l'individualisme i foragitar l'acció reguladora de l'Estat. Així, el que ens deien que era descentralització acaba sent concentració i desregulació, i el que era democratització acaba sent opacitat i desprotecció. Les dades així ho indiquen. El 0,01 per cent dels propietaris de bitcoin controlen el vint-i-set per cent de les monedes en circulació; és a dir, una quarta part de tots els bitcoins es troben en poder de deu mil megarics i serveixen, principalment, per a l'especulació, evasió i blanqueig de capitals.

La inexistència de regulació d'aquestes monedes virtuals, d'aquests actius financers que no es suporten en cap valor material, fan aflorar vells riscos d'estafes i d'addiccions, i generen una alta volatilitat en aquests actius, pràctiques especulatives i desprotecció dels inversors. Aquesta és la realitat. El que podem anomenar la «criptoeconomia» gràcies a les potencialitats tecnològiques creix, està creixent sense regles ni controls, i atreu cada cop més ciutadans a invertir els seus estalvis, i amplis sectors de joves a adquirir criptomonedes sense coneixement del seu significat i funcionament, amb un únic afany especulatiu. No es compra el valor que aquests actius incorporen en si mateixos o la seva capacitat de compra, sinó que el que es compra és l'expectativa d'una revenda a un valor major. En definitiva, un model piramidal que no només projecta riscos d'estafa, sinó que, a més a més, està inflant una bombolla financera de difícils dimensions quantificades avui en dia.

Ja en aquests moments el Síndic de Greuges està preparant un informe amb relació a pràctiques sectàries i addiccions, arran de les denúncies que li han arribat de diverses famílies amb relació al congrés aquest que es va celebrar a Badalona. També el Defensor del Pueblo ha aixecat ja alertes davant de la pèrdua de bona part dels estalvis de qui ha invertit en monedes virtuals o criptomonedes, atret per les fortes revaloritzacions que s'estan produint. Han saltat, doncs, les alertes socials sobre la manca de normativa reguladora sobre criptomonedes, de les empreses o plataformes d'intercanvi, de la inexistència de cap sistema de control o supervisió pública ni de garantia de dipòsits.

No hi ha cap norma per emetre criptomonedes ni per als serveis relacionats amb elles. Són actius financers, però no estan regulats com a tals, malgrat ser actius amb una alta volatilitat i que afavoreixen l'especulació i poden estar creant, com diem, una bombolla financera. Però també estem parlant d'actius financers que no tenen traçabilitat, i, per tant, són un mecanisme que atreu ciberdelinqüència, útil per a les plataformes de comerç il·legal i per al blanqueig de capitals, que tenen, a més a més, un impacte negatiu sobre el medi ambient, ja que reclama un alt consum d'energia per a la seva producció a través de les granges de mineria.

La Unió Europea en aquests moments ja s'està plantejant la necessitat de regular-ne l'ús i d'establir-ne supervisions i controls, però en principi el que s'està treballant no ho veurem abans del 2024, perquè sabem que són uns procediments i uns processos llargs, a més, que estan sota la pressió dels diferents lobbys també de les criptomonedes per anar intentant que la regulació que es pugui fer no sigui regu-

lació, sinó que mantingui els nivells de regulació com estem vivint. Però d'entrada sembla ser que ja s'ho estan plantejant i ja s'està parlant a fons del tema.

El Govern de l'Estat també està treballant, com no li queda altre remei ni altra obligació, en la transposició d'una norma europea sobre criptocaixers, que ens urgeix i que ens fa falta. Cal, però, també que a Catalunya fem els deures i intervinguem de manera decidida en el marc de les nostres capacitats. És possible que tinguem poques capacitats, però aquelles que tinguem, les haurem d'utilitzar. Cal que alertem dels riscos i contribuïm a la demanda de regulació com a actiu financer. Cal també que el Govern es comprometi a no fer-ne ús, d'aquests actius, en les seves relacions econòmiques o financeres, a no ser un actor més d'aquest mercat virtual desregulat.

Convé recordar que Espanya és el cinquè país europeu en operacions en criptomonedes, i el quart país del món amb més criptocaixers. L'any 2021 va moure 60.000 milions d'euros, el cinc per cent del total del producte interior brut de l'Estat, un mercat on hi entren grans inversors institucionals.

El Banc d'Espanya apunta que un dotze per cent d'adults, la majoria joves entre divuit i vint-i-quatre anys, tenen monedes virtuals. Si traslladem aquestes dades a Catalunya, podem estar parlant de més de 800.000 persones involucrades. Podríem discutir si són persones o són moneders, però són 800.000 titulars de moneders de criptomonedes. I si no en són 800.000, s'hi aproximen bastant, a les persones que a Catalunya poden estar involucrades en aquests moments. I ho fan sense recolzament de cap banc central o autoritat pública, sense cap protecció, sense fons de garantia de dipòsits o fons de garantia d'inversions, i estan apareixent ja alertes policials que ens parlen d'un u per cent de transaccions il·lícites, d'estafes, de robatoris de moneders digitals.

La publicitat d'aquests tipus d'inversions és moltes vegades enganyosa, i en general és insuficient per garantir el coneixement necessari per entendre el funcionament d'aquests actius i els perills. Campanyes poc transparents i enganyoses que provoquen addiccions entre la gent més jove i vulnerable, i que obren la porta a pràctiques opaques.

És per això que el que volem fer amb aquesta interpellació és interpellar el Govern, en aquest cas a través del conseller d'Economia, a actuar en el marc de les seves capacitats, però també a no ser un actor més en aquest món de les criptomonedes, a jugar per la carta de la regulació, de la informació i dels controls, i també de les demandes de regulació allà on calgui fer-les.

Per tant, res més, i esperem que el conseller ens pugui respondre amb propostes concretes.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, té la paraula el senyor Jaume Giró, conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies. Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, senyor Gallego... Abans de res, permetin-me dir-los que en aquesta sessió de tarda del Ple del Parlament si bé ha estat impossible evitar sentir un cop més la cantarella de «l'infern fiscal», la veritat és que ha estat reconfortant, vivificant i reparador sentir parlar de la primavera, de cigonyes, de poetesses, d'amor, d'escriptors, de naixements i de Déu. Per tant, molt reconfortant, i anem bé, eh?

Tornant al punt de l'ordre del dia que em preguntava el senyor Joan Carles Gallego, m'interpella vostè sobre la necessitat d'abordar el fenomen de les criptomonedes. Des del meu punt de vista, quin és el desafiament més important que ens plantegen? Jo diria, senyor Gallego, que no n'hi ha un, sinó que són quatre desafiaments.

El primer deriva del fet de que aquests actius depenen d'una tecnologia que garanteix, o almenys així ho venen, l'anonimat, l'anonimat dels responsables en totes

les transaccions, la qual cosa el que pot és afavorir els usos criminals i encareix les estafes.

Aquí tot el que podem fer des de la Generalitat és posar el que estigui a les nostres mans per combatre el crim, i, en aquest sentit, no és tant una qüestió d'economia com de seguretat. Em consta, senyor Gallego, que els Mossos d'Esquadra i el Departament d'Interior són molt sensibles a aquesta problemàtica. De fet, com vostè també ha comentat, ara fa dues setmanes els Mossos van subscriure, amb altres divuit entitats públiques i privades, un pla d'acció contra el frau financer, i crec que hem de seguir en aquesta línia.

El problema més gran crec que és, hi insisteixo, que els criminals s'emparen en l'anonimat i que, a més a més, ho fan normalment des de tercers països, fora de l'àmbit de la Unió Europea. És molt difícil seguir-los el rastre, i encara més processar-los.

El segon repte és el frau fiscal. Això, com en el cas anterior, no és privatiu de les criptomonedes. També passa amb altres actius, i també, com vostès saben, amb el diner metàl·lic. A nosaltres, a Catalunya, ens afecta en la mesura que les criptomonedes són actius susceptibles de ser gravats amb l'impost de patrimoni. I com ja els vaig informar, des de l'Agència Tributària de Catalunya han fet aflorar 338 milions i mig de frau fiscal de l'any 21. Des del 2015 fins avui, aquesta agència, l'Agència Tributària, ha aixecat més de 1.500 milions d'euros de frau fiscal aquí a Catalunya. Per tant, hem de confiar plenament que els inspectors i tècnics de l'Agència Tributària de Catalunya perseguiran el frau fiscal derivat de les criptomonedes amb la mateixa competència amb què persegueixen el frau fiscal en general.

L'Oficina Central d'Inspecció, així com les delegacions territorials de l'Agència Tributària de Catalunya, ja disposen de la informació facilitada per la Agencia Estatal de la Administración Tributaria per identificar possibles bosses de frau. En aquests moments els puc avançar que, com a resultat de les investigacions realitzades, s'han fet vint requeriments d'informació a persones físiques sobre aquest tema.

El tercer desafiament –hem parlat de l'anonimat, hem parlat del frau fiscal– de les criptomonedes és la seva volatilitat. La gràfica d'evolució del preu del bitcoin –m'ho vaig mirar aquest cap de setmana per preparar aquesta interpellació– durant el darrer any i mig no s'assembla a la gràfica de cap altre actiu financer –a cap. Sembla una muntanya russa. S'estima que en el moment més àlgid, que va ser al novembre, fa sis mesos, la inversió total en criptomonedes va arribar a 2,5 bilions arreu del món. En aquests moments estem per sota de dos bilions. En sis mesos, de 2,5 a 1,9. Posem-ho en perspectiva, que és com s'entenen bé les coses. Els actius invertits en les famoses hipoteques *subprime* que van provocar la greu crisi financera del 2008 amb la caiguda de Lehman Brothers i tot lo que va venir després, en aquell moment tots aquells actius d'hipoteques *subprime* sumaven 1,3 bilions –1,3–; ara estem al voltant de 2 bilions en criptomonedes.

Recordin que la lògica de la inversió és molt semblant en un cas i en un altre. Actius financers altament complexos, que realment molt poca gent entén, que presumeixen de rendiments molt més alts que cap altra inversió i que s'han convertit en una mena d'El Dorado per a tota mena d'especuladors. El Banc d'Espanya calcula que la inversió en criptomonedes va enfilarse l'any 21 fins als 60.000 milions d'euros a l'Estat espanyol. La xifra equival a una sisena part del total del valor de la borsa espanyola en aquest moment.

Segons el banc central espanyol, el dotze per cent dels adults han invertit en criptomonedes. I, per mi, un dels aspectes més preocupants: la franja d'edat més inclinada a prendre riscos amb criptomonedes és la de divuit a vint-i-cinc anys –de divuit a vint-i-cinc anys. El problema amb aquests actius, com he dit fa un moment, és l'extraordinària volatilitat i el fet de que sovint els inversors no saben a on estan invertint; no entenen que són inversions d'alt risc i que en certes operacions es pot perdre tot el capital.

D'altra banda, la possibilitat d'entrar en aquest mercat, a partir d'uns imports que realment són imports molt petits, ha ampliat la base dels inversors potencials. Això ha anat acompanyat, si puc dir-ho, d'accions irresponsables, irresponsables per part també d'alguns personatges, alguns amb una alta responsabilitat per la seva projecció pública degut a les seves anteriors activitats futbolístiques, que s'han prestat a identificar la seva imatge amb plataformes de criptoactius. És per tot això que invertir en criptomonedes ha esdevingut quelcom semblant a operar en una casa d'apostes financeres.

Hi ha estudis internacionals que correlacionen l'addicció al joc amb les apostes *online* i la propensió a invertir en criptoactius. Així les coses, el que pot fer la Generalitat és el que ja hem començat a fer. L'Agència Catalana del Consum ha començat a fer sessions informatives sobre criptomonedes i altres nous serveis financers a la població, i especialment a la franja de joves.

El quart repte, per anar acabant, de les criptomonedes és el mediambiental. No ho sembla, però és el mediambiental. Les criptomonedes es creen, però no les crea un banc central, sinó que les creen els anomenats miners. Crear una criptomonedada com un bitcoin, o com un ether és extraordinàriament costós. Mantenir actiu el mercat de bitcoins requereix un consum d'energia que és el mateix consum que té d'energia Noruega en tot un any. Durant l'any passat, l'activitat de la mineria de les dues criptomonedes més esteses, el bitcoin i l'ethereum, va suposar una emissió a l'atmosfera de 78 milions de tones de CO₂, una quantitat equivalent a les emissions –atenció– de tots els vehicles de Catalunya durant quatre anys i mig. En qualsevol cas, a la Unió Europea, també a Catalunya, la mineria de criptomonedes és una activitat legal.

Senyor Gallego, estem parlant d'una tecnologia i d'una activitat que desborda les fronteres dels països, que no és fàcil de legislar a nivell local ni és fàcil de posar portes al camp. Segurament, no és fàcil tenint un estat, imagini's vostè sense tenir-lo. Dit això, li puc garantir que des de la Generalitat seguirem fent tot el que està al nostre abast.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, agrair la resposta del conseller. Veig que en lo essencial estem d'acord, en la caracterització de que tenim un problema. I que si tenim un problema, lo millor que podem fer és posar-lo sobre la taula i intentar arromangar-nos per trobar-hi solució. I veig que fins i tot en el dibuix del problema som capaços fins i tot de qüestionar algunes de les declaracions públiques que havien fet insignes dirigents del nostre país –uns, antics, i uns altres que encara estan al capdavant d'alguna conselleria, no?–, quan es volia crear aquell famós croat com aquella criptomoneda catalana que, ubicada a Letònia, ens permetés no sé què.

Veig que entenem que aquesta no és la via; que la via d'intentar crear criptomonedes no és la via, pels riscos que suporta una activitat d'aquestes característiques. Perquè no estem parlant de diner. S'està dient que és diner digital, diner virtual, però no estem parlant de diner perquè no compleix les tres funcions, diguéssim, que ha de tenir el diner. Aviam, nosaltres no podem anar al súper a comprar, no és un mitjà de canvi, no se'ns permet anar al súper a comprar amb monedes virtuals, amb un bitcoin; no és una unitat de compte. Tu pots tenir molts bitcoins, però els acabes referenciant en euros o en dòlars, no en bitcoins en si; no serveixen com a unitat de compte.

I la tercera funció del diner, de dipòsit de valor, possiblement és l'única que compleixen. No és un medi de canvi, no és una unitat de compte, però, malauradament,

pot acabar sent un dipòsit de valor i, per tant, simplement per acumular capital, i capital opac. I, en la mesura que serveix per acumular capital, i capital opac, és on es permeten o es possibiliten aquestes pràctiques de frau fiscal, d'evasió fiscal, de ciberdelinqüència; aquestes pràctiques que caldrà veure com es tracten a través dels mitjans, en aquest cas policials, necessàriament, no?, i també de l'Agència Tributària pel que faria a les inspeccions amb relació al patrimoni, amb relació a la riquesa aquesta que es pugui acumular. Però aquesta és una part del problema.

L'altra part del problema –jo crec que també hem coincidit aquí amb el conseller– té a veure amb aquests perills d'estafes, per un cantó, i d'addiccions, per un altre, derivades del desconeixement del funcionament d'aquesta tecnologia que permet això i que ens permet..., que ens venen aquesta idea de valors individuals sense cap tipus de control ni supervisió. I de diner fàcil, perquè l'alta volatilitat vol dir que compro amb l'expectativa de poder tornar a vendre i guanyar diners, compro per cinc-cents perquè sé que me'n donaran mil d'aquí a unes setmanes. Però això sabem que no acaba de funcionar així; això genera estafes i genera també addiccions, com si es tractés d'una pràctica de joc, una pràctica d'apostes.

Per tant, tenim problemes a diferents nivells, no? I jo crec que aquí coincidim, d'alguna manera, en l'anàlisi del problema i coincidim en la importància de posar-lo en el centre també del debat polític, per poder fer polítiques públiques que protegeixin les persones i regulin el funcionament d'aquest instrument.

Per això nosaltres ho plantejarem, nosaltres el que volem és plantejar accions que pugui fer el Govern. Volem que el Govern s'impliqui –i aquí ja ho apuntava d'una manera o altra el conseller– en difondre les advertències dels riscos que impliquen la seva emissió i la seva utilització, eh? Volem que actui davant d'aquest actiu com si d'un producte de casa de jocs es tractés. Per tant, diguéssim, difondre les advertències, prevenir, vigilar la publicitat relacionada amb les criptomonedes, exercir les accions de cessació de la publicitat enganyosa que preveu la llei general de publicitat.

En tercer lloc, també ens plantegem que cal estudiar els aspectes relacionats amb la prevenció del blanqueig de capital, el control dels caixers de canvi d'aquestes criptomonedes. Intervenir, amb les capacitats que des de Catalunya tinguem i, on no arribem, col·laborar amb altres administracions, amb el Govern de l'Estat, en la seva regulació i controls, i també a fer arribar la sensibilització pública social perquè també en el conjunt de la Unió Europea es sensibilitzin i abordin de manera ràpida la regulació d'aquestes qüestions.

Una quarta qüestió és estudiar els aspectes fiscals, especialment en impostos de patrimoni, d'activitats econòmiques i fiscalitat ambiental, que, actualment, aquestes activitats, aquests actius financers, aquestes criptomonedes estan exemptes d'IVA. Cal actuar també aquí.

I, en qualsevol cas, hem d'establir, hi insistim, la prohibició de l'ús d'aquestes criptomonedes per part de qualsevulla entitat pública o administració catalana. Creiem que avui és un actiu perillós; té més perills que virtualitats, perquè ni és descentralitzat ni és democràtic, concentra la riquesa en poques mans i genera opacitat i desprotecció.

La presidenta

I, finalment, en el torn de rèplica, té la paraula el conseller Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Senyor Gallego, en la meua resposta anterior crec que ha quedat clara la meua posició sobre els cryptoactius, en el sentit de que fomenten un model d'economia especulativa allunyada de la creació de riquesa, de llocs de treball i de l'economia real, i que poden generar frau, crims i addiccions. Però no voldria que vostès es quedessin únicament amb aquesta impressió.

Si m'ho permet, aprofitaré aquest segon torn de paraula per anar una mica més enllà de les criptomonedes i referir-me a la tecnologia gràcies a la qual les crypto-

monedes són possibles. A la seva primera intervenció vostè l'ha esmentat: em refereixo al protocol *blockchain*. El protocol *blockchain*, que, com tothom sap, permet documentar tota mena de transaccions i contractes digitals d'una manera segura i descentralitzada, és una tecnologia altament complexa, però que tots els experts coincideixen en una cosa: que serà extraordinàriament disruptiva.

Vull llegir literalment el que diu la Comissió Europea sobre el *blockchain*. La citació és un pelet llarga, però crec que val la pena que la llegeixi íntegra: «*Blockchain*» –diu la Comissió Europea– «és una de les tecnologies emergents que està donant forma al futur d'Europa. La tecnologia *blockchain* pot propiciar unes interaccions més eficients entre ciutadans, les empreses i l'Administració pública. Pot reforçar la confiança permetent, al mateix temps, que cada part retengui el control de les seves pròpies dades. Aquesta tecnologia» –diu la Comissió Europea– «serà determinant per construir una societat digital europea centrada en el ciutadà, sostenible, transparent i inclusiva. Per tal que això sigui realitat, serà crucial invertir en la pròxima frontera tecnològica representada pel *blockchain*.» I aquí acaba la citació de la Comissió Europea.

El *blockchain* és considerat una de les tecnologies emergents més importants d'Europa, juntament amb la intel·ligència artificial, l'internet de les coses, la computació quàntica i les telecomunicacions 5G. El potencial transformador del *blockchain* s'estén als àmbits de la salut, de les cadenes de subministrament, de la mobilitat i de l'Administració pública, no només de les finances.

Per tant, senyor Gallego, vull insistir que hem de tenir clar que estem parlant d'una tecnologia que transformarà la vida dels ciutadans, i és de preveure que passarà el que ha passat també amb internet, que la tecnologia avançarà fent tres passos endavant i un pas enrere; però avançarà, irremissiblement avançarà.

Vostè, senyor Gallego, que sé que és aficionat a la lectura i a la reflexió, potser coneix una frase del filòsof alemany que va morir a Portbou l'any 40, Walter Benjamin. El Benjamin va escriure una frase que he utilitzat més d'un cop perquè m'agrada especialment, i diu que a la història de la humanitat no hi ha hagut mai un sol episodi de progrés que no hagi estat també acompanyat, en alguna mesura, d'un episodi de barbàrie. Progrés i barbàrie. Les tecnologies digitals, certament, no queden al marge d'aquesta constatació.

Com he intentat explicar, ens plantegen molts reptes, alguns d'ells cabdals per a la humanitat, però també ens obren oportunitats insospitades. Està en la nostra mà –i em refereixo a nosaltres en tant que europeus, però també com a catalans– superar els reptes i fer que aquestes oportunitats esdevinguin estímuls per al progrés i per a la millora del benestar dels ciutadans.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre l'atenció a les víctimes del delictes, que ha presentat el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre l'atenció a les víctimes del delictes

300-00163/13

I té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Jaume Alonso-Cuevillas.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, consellers, consellera, bé, portem avui una interpellació al Ple sobre justícia. Òbviament, la justícia –no cal que ho recordi, i molt menys a vostè, consellera– és un dels pilars de l'estat de dret, és un pilar fona-

mental de l'estat de dret. Però jo crec que hem de destacar-ne també la funció social. Quan parlem d'estat social de dret, la justícia té una dimensió social que sovint no és tinguda en compte i que hem de posar en valor, com em consta que vostè, en moltes de les seves intervencions, tant aquí com en comissió, ho ha fet.

Malauradament, Catalunya no té competències plenes en matèria de justícia –mi-llor ens anirien les coses si poguéssim tenir competències plenes en aquest àmbit–, però sí que tenim certes competències. Tenim i desenvolupem, malgrat la mancança de recursos, com el conseller d'Economia sap perfectament i tots els diputats i dipu-tades sabem perfectament, malgrat aquesta carestia de recursos, gestionem molt bé els temes d'infraestructures, d'edificis, de personal, tecnològic.

Hem fet un gran esforç, s'està fent un gran esforç per tenir una justícia del se-gle XXI en matèria tecnològica, però jo crec i el nostre grup parlamentari creu que el que veritablement ens portarà a tenir una justícia de qualitat, una justícia propera, una justícia del segle XXI, és tractar de la manera més excel·lent possible les perso-nes, totes les persones usuàries del sistema de justícia, que no són només els justici-ables; principalment, són els justiciables, però són també alguns que oblidem amb molta freqüència: les víctimes del delictes.

El panorama de les víctimes del delictes ha canviat molt en els darrers vint anys. Fins fa poc, a la meua disciplina universitària, el dret processal, sempre dèiem que la víctima era la gran oblidada. A partir de l'any 2004, amb la Llei orgànica 1/2004, sobre mesures de protecció integral en violència domèstica, es comença a posar el focus sobre la víctima. I, especialment, a partir de la Llei 4/2015, de l'estatut de la víctima del delictes, hi hem posat el focus.

Val a dir que Catalunya ja des de l'any 96 tenia les oficines d'atenció a les vícti-mes del delictes. El que passa, que després ens hem trobat amb un garbuix. Entre les competències que ja tenia Catalunya, d'una banda, el que ens demanen els diversos òrgans jurisdiccionals de recolzament tècnic i pericial en moltes ocasions o de valo-ració, més les obligacions que ens han imposat les diverses lleis estatals, en aquest moment intentar endinsar-se al món de les víctimes és una sopa de lletres, eh?

Tenim l'Oficina d'Atenció a les Víctimes del Delictes; tenim els equips d'asses-sorament tècnic penal, del qual depenen les unitats de valoració forense integral; tenim el Servei d'Orientació i Informació Telemàtica de les Víctimes del Delictes, i tenim els equips d'acompanyament de les víctimes del delictes. I, a més..., no dic les sigles de tot això, perquè a aquestes hores de la tarda, ja, crec que no ho suportaria ningú. I, a més de tot això, la Generalitat de Catalunya, el Departament de Justícia, des de fa un temps ha posat en marxa un programa de justícia restaurativa, pioner a l'Estat espanyol, que jo crec que és digne d'elogi i felicitació.

El motiu d'aquesta interpellació és posar, per part del nostre grup, el focus del debat en la protecció a les víctimes, i demanar algunes coses. Primer, que intentem, dintre de les possibilitats limitades que tenim, posar una mica d'ordre en aquest gar-buix de lletres que tenim, perquè el cert és que hi han tantes coses..., sense parlar de les iniciatives municipals de molts ajuntaments, que també tenen iniciatives, dels col·legis d'advocats o d'entitats privades, com és la UAVAT, la unió d'atenció a les víc-times d'actuacions terroristes, eh? Crec que caldria fer un esforç, un punt d'entrada, un punt únic, un lloc on la víctima pogués adreçar-se, perquè només intentar treure l'aigua clara, si s'entra a qualsevol pàgina d'internet per veure quin és el servei con-cret que pot prestar l'atenció, és força complicat.

Però, a més, voldríem fer una crida, que, malgrat que es fa un tractament inte-gral i generalitzat, hi han determinats àmbits que, al nostre entendre –així constava al programa electoral de Junts per Catalunya–, requeririen una atenció especial. Es fa una atenció especial en cas de violència masclista, violència de gènere; això ho fan molts ajuntaments, ho fa la Generalitat. Veritablement, hi ha una conscienciació gran sobre la matèria. I, malgrat això, com malauradament hem de recordar a l'inici de molts plens, és un fenomen que no para de créixer i contra el que hem de lluitar

de forma ferma, però hi han altres matèries que crec que requeririen un tractament especial.

Un, que ja n'hem parlat també alguna vegada, el tema de la violència sexual. Els casos d'agressions sexuals són casos dramàtics. Em consta que s'hi està treballant; aquí és una matèria on s'ha d'anar de la mà de salut, òbviament, perquè normalment les víctimes acudeixen, en un primer moment, als centres sanitaris, però és obvi que és matèria a la que hem de prestar especial atenció. També, com ja es fa, en tots els temes que afecten menors.

Però jo en volia posar també sobre la taula dos als que crec que no els hi prestem prou atenció. Un és el cas de les víctimes dels delictes d'odi. Cada vegada n'hi han més; que no són els que es condemnen, perquè ja sabem que, en funció de cap a quina banda va l'odi, els tribunals acaben considerant-ho o no. Però és obvi que cada dia hi ha més fenòmens d'odi. Vivim en una societat molt polaritzada i crec que hauríem de prestar una atenció especial a la matèria.

I un altre, que certament no en tenim les competències plenes, però que crec que hauríem de fer més, és una matèria que professionalment m'ha tocat viure i és dramàtica, és el tema del terrorisme, eh?, les víctimes de terrorisme. I víctimes de terrorisme no són només els morts i els ferits directes, sinó tots aquells que tenen algun..., tota la societat és víctima del terrorisme, però especialment aquells que per més proximitat amb les víctimes físiques o aquells que simplement han patit l'impacte emocional de presenciar un atemptat de terrorisme, no es fa prou. Encara la UAVAT, que citava abans, estar buscant víctimes dels atemptats del 17-A. I crec que Catalunya hauríem de tornar a ser pioners en la matèria i crear alguna oficina especialitzada, alguna unitat, dintre d'aquest garbuix de lletres, especialitzada en l'atenció a les víctimes d'actuacions terroristes, que tant de bo mai hagi d'actuar.

I, per últim, i per acabar, tal com estan les coses, no sé si haurem de crear també una unitat especialitzada per a les víctimes del ciberspionatge.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs, a continuació, té la paraula la consellera de Justícia, senyora Lourdes Ciuró.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, diputat Alonso-Cuevillas, per aquesta interpellació. Efectivament, hi ha un camp a córrer, sobretot en aquest últim aspecte de les víctimes de l'espionatge. Crec que ens hi haurem d'esmerçar, atès que estem ben sols en la resposta i en la protecció.

Però, dit això, reconèixer-li el fet de la interpellació, perquè la voluntat del Departament de Justícia, com m'ha sentit a dir moltes vegades, i que vostè també hi està d'acord, és el fet de posar al centre l'atenció a les víctimes del delictes. La justícia serà social en tant que atén les persones, i les persones destinatàries dels nostres serveis són en les que hem d'esmerçar els màxims recursos per poder-les atendre com es mereixen. Sempre diem que quan una persona recorre a la justícia, ho fa no perquè, malauradament, ha tingut accés a una herència milionària, sinó que sovint ho fa perquè té un mal pas, o és víctima d'un delictes o és víctima d'un conflicte laboral, familiar, econòmic, social, etcètera. I quan ho és víctima d'un delictes, hem de tenir les eines a punt al servei d'aquesta persona, perquè és quan és i quan se sent més vulnerable. Per això, les oficines d'atenció a la víctima del delictes o, per altra banda, els equips d'assessorament tècnic penal han de mirar de donar les millors respostes.

Pel que fa a les oficines d'atenció a la víctima del delictes, tenen un paper protagonista en tant que gestionen informació, gestionen garantia, gestionen acompanyament quan una persona se sent víctima d'un delictes i no ha fet denúncia.

I, per altra banda, tenim els equips d'assessorament tècnic penal, que el que fan és intentar ajudar els jutges amb unes decisions el més tècnicament acurades possibles perquè puguin dictar la millor resolució. Per tant, és molt important tenir uns equips d'assessorament tècnic penal que facin els millors informes, els millors acompanyaments, identifiquin les millors patologies que pot presentar aquella víctima perquè el jutge pugui prendre la millor decisió, la més informada possible en benefici de la sentència. I tot això, evitant una doble victimització o triple victimització de la persona víctima.

A Catalunya, a més a més, vostè ho ha explicat molt bé, dintre d'aquesta sopa de lletres que vostè deia, tenim un servei d'informació i orientació telemàtica a la víctima del delictes i un servei d'acompanyament a les víctimes del delictes que hem de donar a conèixer més. Sovint la gent està molt desorientada. Cal fer una tasca de millor informació i de millor redireccionament de les persones a mirar de tenir una única finestra d'entrada, perquè tots aquests serveis els presten equips de professionals especialitzats en àmbits molt variats: de psicologia, de criminologia, d'educació social, de treball social... I, a més a més, ho tenim distribuït per tot el territori de Catalunya.

I dintre de l'apartat de les víctimes de violència de gènere, que ens ocupa moltíssim al departament com a polítiques integrals per donar-los resposta, el compromís del departament, vostès saben, i com no pot ser d'altra manera –i de tot el Govern–, és lluitar contra la violència de gènere. No en va –no en va–, des de l'Institut de Medicina Legal i Forense –a qui des d'aquí vull retre tribut, perquè és un organisme, és un institut pioner, amb uns excel·lents professionals, a qui vull agrair la feina– ja estan fent diagnòstics i comptabilitzant per a estadístiques víctimes de delictes de femicidis, de violència vicària, de violència intrafamiliar, i no haver de dependre de les llistes que ens envia el Consejo General del Poder Judicial, que sovint són esbiaixades, perquè no compten totes les víctimes, com ens trobem en els casos dels menors víctimes de la violència que fa la mare contra els menors per fer mal al pare. Perquè això també ha passat, i que el nostre Codi civil de Catalunya recentment reconeix aquesta empara.

I, en aquest sentit, per poder tenir un acompanyament més fort a les víctimes dels delictes de violència i posant en valor que és cert que cada vegada les dones denuncien més, amb més insistència, que és molt important per perseguir el delictes, cal també que aquesta denúncia vagi acompanyada d'una bona resposta judicial. Per tant, dotar els jutges de les millors eines per fer les millors sentències.

Vagi per endavant que, des del departament, donem resposta a totes i cadascuna de les peticions dels jutjats sobre els casos de violència de gènere que ens arriben –totes, absolutament totes–, tant si requereixen un informe parcial o un informe integral sobre la violència, ja sigui un informe psicològic específic del victimari o un informe integral de l'entorn familiar de la víctima –totes. Aquestes unitats, aquests serveis que tenim al servei dels jutges, fan aquestes millors diagnòstics, i són elements que tenim a Catalunya des de sempre: els equips d'assessorament tècnic penal, els d'assessorament tècnic familiar i els de l'Institut de Medicina Legal i Forense.

A tot això, va entrar, com vostè molt bé ha dit, el 2004, arran de la llei espanyola contra la violència de gènere, un element que parlava d'una unitat de valoració forense integral que venia a distorsionar un mapa que ja tenim a Catalunya molt ben travat, d'equip integral d'atenció a l'assessorament tècnic penal. Això ho estem encaixant. I això passa quan les competències s'intenten laminar.

Des de Catalunya, amb esforç, perquè l'objectiu és la valoració forense integral, estem integrant, de la millor manera possible, aquests equips perquè hi hagi la màxima coordinació; sobretot pensant que la víctima només hagi de fer una sola exploració per part d'un equip multidisciplinari, format per equips d'assessorament tècnic penal, equips d'assessorament tècnic familiar, per l'Imelec, i que això doni un informe integral als jutges.

Malgrat això, i com que a Catalunya teníem unes oficines prèvies que ja funcionaven, els equips de valoració forense integral els jutges els demanen poc. Per tant, ells demanen assessorament parcial d'una cosa, diagnòstics parcials d'una altra, a vegades informes integrals. Per tant, què hem de fer? Que siguin més coordinats i més coneguts per part dels jutges aquests serveis, que es demanen poc, perquè estan arreu del territori.

Llavors, hem fet ja un protocol, que es va donar a conèixer a les oficines judicials el 2019, però, malauradament, per causa de la pandèmia, no hem pogut tenir un seguiment exhaustiu de com ha funcionat. En tot cas, en farem un segon intent. Demanarem la complicitat de la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya perquè capil·laritzi aquest protocol d'actuació, que informi bé els jutges de tots els recursos, que sàpiga el jutge on pot demanar i què pot demanar per assistir de la millor manera tant la sentència, i, per tant, una decisió informada, com la mateixa víctima del delictes.

I això ho farem des de ja, amb aquesta col·laboració i aquesta complicitat dels jutges, i, a més a més, necessitem també, que ho estem abordant des del departament, un pla estratègic d'atenció a la víctima del delictes en general, com vostè deia. Totes les víctimes del delictes han de ser ateses; a més a més, hem de respectar evidentment i posar-los a disposició tots els drets que les assisteixen, això convé que sigui una prioritat; hem d'assegurar que són reconegudes, les víctimes, i protegides de la victimització secundària i de la victimització institucional; facilitar l'accés als serveis de suport que depenen del departament, i prioritzar també l'accés a la justícia restaurativa per a totes les víctimes que ho vulguin.

És un capteniment prioritari del departament apuntalar la justícia restaurativa. I aquest pla estratègic, que ja hem començat a desenvolupar i que esperem tenir enllestit a finals d'aquest any, consta d'una part d'anàlisi de la situació actual, amb l'esperit de reconèixer fortaleces i determinar aspectes que requereixen ser millorats, per assolir plenament els grans objectius abans esmentats, i consta d'una part projectiva, que estableix l'horitzó en el qual volem situar els serveis d'atenció a la víctima en els propers anys.

Volem tenir i exercir les nostres competències sense ingerències. Tenim un bon sistema, un sistema robust, i que no ens cansem, des del departament, de reivindicar que és un sistema social de protecció. I per això la justícia restaurativa necessita també un important suport. I, en aquest sentit, el Departament de Justícia del Govern de Catalunya hi treballa incansablement, perquè les víctimes del delictes necessiten percebre que quan més ho necessiten tenen el Govern al seu costat.

Per tant, gràcies per la interpellació, perquè ens ha donat l'oportunitat de parlar d'un tema molt sensible. I aprofitant que tenim el conseller d'Economia a la sala, no ens cansem d'explicar que el nostre també és un departament social, perquè fem aquesta atenció quan les persones més ho necessiten. I, per tant, sabem que els recursos són escassos, però té el compromís, conseller, de que els gestionem de la millor manera possible i amb la major eficiència possible.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

I suspenem la sessió fins demà a les nou. Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i set minuts.